

Thương Nguyệt

Đại Mạc Hoang Nhan

Hồi 1

Công tử Thư Dạ

Vùng tái ngoại ba vạn dặm gió cát.

Phóng tầm mắt mà nhìn, tận chân trời là một phiến vàng vô biên hùng hồn, gió xoáy biển cát, cuốn quện vút thẳng lên trên. Giữa vòm trời sa mạc, mây nơi thềm trời phẳng lặng dạt trôi lơ lững, quăng chiếc bóng khổng lồ bập bênh bao trùm sa mạc. Trời đất cứ như vậy, phẳng phất cứ đối diện nhìn nhau giữa tĩnh lặng muôn trùng, lại như hai không gian song song vĩnh viễn không giao biên. Tiếng chuông lạc đà leng keng vang lên giữa gió cát, lè mè lơ thơ, bóng đen khổng lồ của tầng mây tạo chút cơ hội hít thở cho đám lữ hành bương chải dưới mặt trời đỏ lửa, bọn khách thương trên lưng lạc đà mặt bám đầy bụi cát, người nghiêng kẻ ngã dật dựa trên bươu lạc đà, bị hơi nóng đẳng đẳng trên đại mạc quay nướng đến mức tiêu tán hết sức sống. Hòm giỏ túi bao nặng nề thất cột trên lưng lạc đà, thuận theo cước bộ chậm chạp trì hoãn của lạc đà, va vấp chà sát da lưng.

Tiếng chuông lạc đà xa dần, cát vàng vầy gió, cổ đạo mệnh mang dằng dặc, lộ tơ lụa nổi dài thậm thụt.

Đội lạc đà chở trăm người lên đường từ Lan Châu, mượn đao thủ và người hướng đạo dẫn đường ra Ngọc Môn Quan một mạch tây hành, vượt qua một tòa cổ thành trên con đường tơ lụa, chuẩn bị vào Đôn Hoàng tu chỉnh lại lần cuối, tức thời lại đi dọc theo hành lang Hà Tây mà đi, lại xuyên qua một mảng đại mạc, đến những quốc gia vùng Tây Vực xa xăm như Đại Thực, Ba Tư, Sư Tử quốc ở tận đầu kia của đại mạc, những thứ hàng hóa trà lá tơ lụa trong mấy cái hòm rương bao bị này mới có thể bán ra với giá tiền gấp mười lần.

Đầu lĩnh là một hán tử mắt ưng ngồi xoạc đùi trên lưng lạc đà, một mực vọng nhìn về phía trước, lúc này bỗng đứng bật dậy, khạc một tiếng nhổ ra đầy cát vàng, lớn giọng :

- Đôn Hoàng, đã đến Đôn Hoàng, mọi người mau nhanh chân theo ta, trước đầu là Đôn Hoàng.

Đôn Hoàng! Tinh thần mọi người liền phấn chấn hẳn lên, thôi thúc bày lạc đà, tiếng chuông lạc đà rộn rã rền tai.

Đôn giả, đại dã; hoàng giả, thịnh dã. Từ khi con đường tơ lụa khai thông, mỗi năm vô số đà đội và thương lữ đi qua con đường đó, Dương Quan và Ngọc Môn Quan trở thành hai “tai mắt” biên tái Trung Nguyên thông hướng Tây Vực, thì Đôn Hoàng cũng trở thành một cổ thành trọng yếu nhất trên cổ đạo giữa một trời đại mạc vàng sẫm, chặn giữ yết hầu của con đường tơ lụa, cũng không chế mệnh mạch của Trung Nguyên và Tây Vực.

- “Trong Đôn Hoàng thành tựa hồ rất nhiệt náo à” - Một người trẻ tuổi bên cạnh cũng đã đắm đắm giương mắt giữa gió cát lắm bầm.

Người trẻ tuổi đó không ngờ cũng có thể nghe thấy thanh âm từ

ngoài xa mười mấy dặm!

Người hướng đạo dẫn đầu tên là lão Dao, đã nhiều năm lai vãng trên con đường này. Hiện tại lão Dao giắt bắn trong lòng, liền liếc nhìn người kế bên một cái. Nhãn thần tinh minh hung mãnh, chỉ một cái liếc đã quan sát toàn thân người trẻ tuổi đó từ đầu đến chân.

Khác với những tay đao thủ trong đội ngũ, người trẻ tuổi đó có khuôn mặt trắng tươi không bị bão cát mài dũa, nói năng văn nhã, tay nắm chặt cán kiếm giắt bên mình --- có phải là một đao thủ lần đầu tiên xuất hiện?

Trẻ tuổi, sáng sủa trong trắng, xem có vẻ hoàn toàn không giống một người đại mặc quen sinh sống bằng nghề đao thủ trên con đường này.

Đao thủ của đả đội là thuê mượn từ Lan Châu xuất phát, dọc đường một mực không cỡi thất lưng, đao không rời tay, trải qua vụ loạn Tứ Vương, Đại Thanh ở Trung Nguyên ngày nay quốc lực đã suy vi, không đủ sức duy trì sự ổn định mậu dịch ở vùng Tây Vực. Thổ Phồn Hồi Hột lợi dụng thời cơ tác loạn quấy nhiễu biên thùy, đạo tặc thảo khấu hoành hành trên cỏ đạo tơ lụa, nhiều thương đội bị cướp sạch trơn, cho nên phàm là thương lữ muốn đi con đường này không ngại bỏ một số tiền lớn thuê mượn đao thủ bảo tiêu dọc đường.

- “Tiểu tử, ngươi lần đầu tiên đến Đôn Hoàng hả? Ngươi không biết hôm nay là ngày gì sao?” - Liếc lên liếc xuống đánh giá đối phương, người dẫn đường cười lớn.

- “Chuyện gì vậy?” - Người trẻ tuổi hỏi có vẻ khẩn trương, ngập ngừng một chút, lại hạ giọng phân giải - “Ta... ta là người Đôn Hoàng, bất quá đã lâu rồi không về quê”.

Lão Dao không nói gì, gật gật đầu, nhìn kỹ lại lần nữa, lại khạc nhổ

một đồng cát mới chui vào miệng lúc nói chuyện nãy giờ :

- Hôm nay là lễ cầu tế tự lớn trong thành --- Thành chủ nhất định lại đem giáo đồ của Ma giáo ra xử tử, không trách gì nhiệt náo như vậy. Cũng thật là kỳ quái, xem giết người mà cũng háng hái như vậy.

Người trẻ tuổi ngạc nhiên, thoát miệng hỏi :

- Cái gì? Đôn Hoàng cũng đang diệt Ma giáo nữa sao?

Lão Dao không để ý gì gật đầu :

- Phải a, để đô gần đây hạ lệnh thiên hạ phải trừ sạch Ma giáo, Đôn Hoàng tự nhiên cũng không ngoại lệ. Các nơi đều vội vàng bắt bớ đốt sách, người lẽ nào suốt dọc đường chưa từng nghe nói tới?

Minh giáo nguyên là từ Ba Tư, nguyên danh là Ma Ni Giáo, sau khi truyền nhập Tây Vực được Hồi Hột Khả Hãn sùng kính, đã đứng vững ở đó. Sau đó lại theo con đường tơ lụa truyền nhập Trung Nguyên, khoát đạt thịnh hành trong dân gian, nội trong vài thập niên đã phát triển có tới ngàn vạn giáo đồ. Chẳng những vậy, cả trong võ lâm trung nguyên cũng xuất hiện thế lực của Minh giáo, tranh giành giang hồ với chính phái, bị võ lâm chính phái coi là “Ma giáo”.

Một năm trước, sự khuếch trương tấn tốc của Minh giáo ở Trung Nguyên đã câu dẫn sự chú ý của triều đình và chính phái, hai phái Thích-Đạo thay phiên sai cử trưởng lão nhập cung diện thánh, ngụy tiền cổ lòng thuật tả đủ thứ nguy hại mà Ma giáo mang đến. Hồi đầu năm, hoàng thượng chung quy đã nghe lời, trên giường bệnh hạ lệnh cho thiên hạ diệt trừ Minh giáo.

Ngoại trừ sự tiêu diệt hết mình của quan phủ ra, chính phái trong giang hồ cũng đã kết thành liên minh, triển khai quyết đấu tử thù với Minh giáo. Ba tháng trước, thất đại môn phái vây đánh Hắc Mộc Nhai, Trung Nguyên Minh giáo Giáo chủ Tiêu Vân Hạc liều chiến bỏ

mình, một số giáo chúng phá vòng vây thoát ra ngoài, chạy đến Giang Chiết Phúc Châu ẩn náu, phân tán lang thang, nhất thời quần long vô thủ.

- “Dĩ nhiên là có nghe nói...” - Sắc mặt của người trẻ tuổi bỗng biến thành buồn rầu, tựa như có những nỗi niềm bất nhẫn, lẩm bẩm -

“Trường An đã xử trăm đám giáo đồ Minh giáo, đến đâu cũng đều thấy thiêu đốt sách vở kinh thư, không tưởng được ở Đôn Hoàng cũng đang lùng bắt... Hồi Hột Khả Hãn không phải đã lập Minh giáo làm quốc giáo sao? Bằng vào thế lực của Hồi Hột hiện nay tại Tây Vực, ta nghĩ vùng biên thùy này phải đỡ hơn chứ”.

- “Người từ đế đô đến?” - Lão Dao lần này kinh hãi, phát hiện mình đã nhìn lầm.

- “Ừm” - Tay người trẻ tuổi bất chợt nắm chặt cán kiếm, mắt vọng nhìn đông phương cát vàng nghìn trùng sau lưng - “Là từ Trường An đến”.

Chỉ nói có một câu ngắn gọn đó, lão hướng đạo tinh tế lại đã nắm bắt được nét u uất man mác giữa trán người trẻ tuổi, tựa hồ đế đô nơi đông phương xa vời vãn vũ một tầng mây đen trong chót lát che trùm ánh mắt của người trẻ tuổi. Lão dao hơi nhượng mày, trong mắt lấp loáng những tia sáng lạnh lẽo --- răng của người trẻ tuổi kia!

Hành tẩu giữa bão cát ào ạt như vậy, mở miệng nói chuyện nghênh phong, hít thở này giờ không ngờ không để lọt vào tới một chút cát bụi!

Lão Dao lẳng lặng rên không thành tiếng, lúc xuất phát khỏi Lan Châu sao lại không tra xét kỹ càng một chút, trong đà đội không ngờ lại trà trộn lọt vào một người nguy hiểm không biết lai lịch như vậy... May là cũng đã sắp đến Đôn Hoàng, không sợ loạn lạc gì xảy ra nữa.

- “Hồi Hột Khả Hãn không phải đã lập Minh giáo làm quốc giáo sao? Thổ Phồn và Vu Điền nghe nói cũng tin tưởng người Minh giáo dữ lắm, Tây Vực xa quá xa hoàng đế, luôn luôn là nơi đủ các loại giáo phái tịnh tồn, tại sao Đôn Hoàng lại đuổi bắt Minh giáo như vậy?” -
Đà đội càng lúc càng tiến gần Đôn Hoàng, nhìn thấy phong hỏa đài xây bằng đất vàng và tường thành cao lớn, người trẻ tuổi nhìn không được phải hỏi.

- “Người là người đọc sách làm văn à? Coi bộ đại sự thiên hạ cũng biết không ít” - Nhìn người trẻ tuổi hiển nhiên cực ít khi ra khỏi nhà kia, trong mắt Lão Dao ánh lên chút ý tứ châm chọc - “Nhưng người có biết Đôn Hoàng tại sao lại dám đuổi tận giết tuyệt Ma giáo như vậy không?”

- “Sao vậy?” - Người trẻ tuổi ngạc nhiên hỏi lại.

Lão Dao dựa mình thư thư thái thái giữa bưôu lạc đà, ánh mắt bén lạnh nheo nheo, nhìn cổ thành Đôn Hoàng dần dần lộ ra giữa gió cát mờ mịt, thấp giọng đọc một câu khỏi đôi môi khô nứt :

- Là vì công tử Thư Dạ.

- “An Tây tiết độ sứ, Đôn Hoàng thành chủ Cao Thư Dạ?” - Quả nhiên là người kiến thức quảng bác, người trẻ tuổi thoát miệng la khê, nhãn thần bất di bất dịch này giờ không khỏi có biến.

- “Ha ha, Tiết độ sứ gì? Đôn Hoàng thành chủ? Chỉ có khách thương lai vãng mới xưng hô y như vậy” - Lão Dao lắc đầu nhè nhẹ, ánh mắt lại đang nhìn khói bốc lên đằng sau bức tường thành hoàng thổ - “Bá tánh cả Đôn Hoàng, ba ngàn môn khách môn hạ của y, mười vạn quân thần vô đều có thói quen gọi y là công tử Thư Dạ”.

- “Công tử Thư Dạ...” - Người trẻ tuổi lẩm bẩm lặp lại, bỗng cúi đầu im lặng.

- “Phải a” - Lão Dao hé nụ cười giữa cát bụi trên khuôn mặt khô cằn, để lộ hàm răng vàng khè dính đầy cát - “Y là con trai duy nhất của nguyên phối phu nhân của lão Thành chủ, cũng là trưởng tử đích tôn của Đôn Hoàng Cao thị. Hồi ba tuổi, Thành chủ nguyên phối phu nhân đã mất sớm, lão Thành chủ cưới vợ kế là Dao Hoa phu nhân, nhưng vẫn cực kỳ yêu thương đứa bé đó, có nhiều kỳ nhân dị sĩ lai vãng đến Đôn Hoàng, lão Thành chủ liền tận tình bái phỏng, vì nhi tử mà thỉnh mời đủ thức đủ dạng cao nhân dạy dỗ thi thư khúc nghệ, văn võ kị xạ”.

Dừng một chút, lão Dao lại tiếp lời :

- Công tử Thư Dạ thông minh phi thường, học hành rất mau mắn, nghe nói lúc y ba tuổi đã có thể học thuộc lòng ba trăm bài thi từ, đến năm tuổi đã thông hiểu tiếng nói của sáu quốc gia, được mười tuổi đã có thể lo lắng sự vụ của Đôn Hoàng thành chủ tiếp kiến các lộ thương đội của các nước khi phụ thân ra ngoài. Thật là một thần đồng a!

Người trẻ tuổi trầm mặc, thuận theo lời kể của lão Dao mà ánh mắt sáng tối bất định.

- “Nhưng đến năm mười ba tuổi, công tử Thư Dạ đột nhiên thất tung trong một đêm” - Lão Dao thở dài - “Năm năm trời trôi qua, sống chết không ai biết... Ai cũng nghĩ công tử không thể quay trở về nữa. Lão Thành chủ cuối cùng phải nghe lời của Dao Hoa phu nhân, lập ấu tử mới mười tuổi làm tân thế tử. Lại khơi khơi lúc đó, công tử Thư Dạ đột nhiên trở về”.

Nói đến đó, lão Dao trầm mặc một hồi --- mười năm trước, lão cũng đang ở trong thành, vẫn nhớ bộ dạng của công tử lúc đi vào Đôn Hoàng, từ trên mình khoái mã phi nước đại té lăn xuống đất, trên

ngực có một vết thương dễ sợ. Y hôn mê, bị người ta trói trên lưng ngựa, sau đó quất ngựa chạy loạn vào thành. Lúc đó không có ai nhận ra thiếu niên ăn mặc lam lũ toàn thân đầy máu đó là thế tử. Lúc công tử thất tung, còn là một hài tử mười ba, lúc trở về lại đã là một thiếu niên nam tử thân hình cao to. Nhưng không biết là ai đã dùng kiếm khắc trên đầu ngựa bốn chữ đỏ máu: “Công tử Thư Dạ”! Người vây quanh nhìn xem thấy vậy, lập tức hò reo đưa tin. Lúc đó toàn thành chấn động, tất cả nhảy múa mừng rỡ.

Lão Dao nhớ đến năm đó toàn Đôn Hoàng tay bắt mặt mừng khi thế tử còn sống trở về, trong mắt cũng có chút cảm khái :

- Nhưng sau khi công tử trở về lại đã có chút biến đổi, trước đây y là một đứa bé hoạt bát thông minh, sau khi trở về lại biết thành hỷ nộ vô thường, có lúc âm trầm khủng khiếp. Lão Thành chủ nguyên vốn muốn trùng tân lập y làm Đôn Hoàng thế tử trở lại, nhưng Dao Hoa phu nhân cực lực phản đối. Cho nên sự tình đành phải tạm gác lại. Nói đến đây, lão Dao nhìn Đôn Hoàng càng lúc càng gần, chợt trầm mặc :

- Chuyện sau đó, ai dà, không biết làm sao mà nói mới rõ đây. Dao Hoa phu nhân đột nhiên phát trọng bệnh mà chết, không ngờ chỉ đi sớm hơn lão Thành chủ có vài ngày. Công tử Thư dạ bằng vào thân phận trưởng tử mà kế thừa vị trí Thành chủ, sau đó lập tức đưa đệ đệ của mình tổng khứ đến Trường An làm con tin. Con bà nó, quá tàn nhẫn mà!

--- Đôn Hoàng chiếm vị trí trọng yếu trên con đường tơ lụa, đông không chế Trung Nguyên, tây nối liền đủ thứ quốc gia, vì vậy là một trọng trấn cực kỳ trọng yếu đối với Đại Thanh vương triều, vì để biểu thị lòng trung đối với triều đình, phải đưa một người thân nhất lên để

đồ làm con tin.

Người trẻ tuổi trầm mặc lắng nghe, tuy chỉ là nghe lời tự thuật của lão Dao, biểu tình cũng đã dần dần có biến hóa vi diệu.

- “Dao Hoa phu nhân chết rất cổ quái, nhưng ai ai cũng không dám nói gì, cả a hoàn hầu cận phu nhân là Lục cơ cũng bị giam cầm” - Lão Dao lắc lắc đầu, thở dài - “Thật không biết công tử tại sao bỗng biến thành ngoan độc như vậy --- ta nghĩ y nhất định đã bị hành hạ đầy đọa trong tay Ma giáo, cho nên hạ thủ không dung tình. Mấy năm nay phàm ai muốn đi qua Đôn Hoàng vào Trung Nguyên truyền giáo đều bị xử tử một cách bi thống trong ngày lễ tế tự. Hạ thủ tàn nhẫn như vậy mà không nhú mày chút nào”.

- “Công tử Thư Dạ” - Phảng phất không còn nghe lời kể thao thao của lão Dao, người trẻ tuổi chỉ cúi đầu lặp lại một lần nữa.

- “Bất quá những giáo đồ của Ma giáo cũng thật không sợ chết --- từng đám từng đám bị xử tử, vẫn từng đám từng đám kéo đến! Cải trang đóng kịch, trà trộn và đám khách thương, cố tìm cách vượt qua Đôn Hoàng đi về hướng đông, đến Trung Nguyên truyền bá tôn giáo của bọn chúng, vì vậy mà cả cái mạng cũng không nề hà cần thiết” - Lão Dao nhăn mũi nhíu mày - “Những ngày qua để đồ hạ chỉ trừ diệt Ma giáo, danh môn chính phái trong giang hồ bức bách sát nút --- bên Trung Nguyên vô cùng khẩn trương, giáo đồ bên tổng đàn Ba Tư liền đến càng đông, xem ra công tử phải bận rộn rồi”.

- “Công tử Thư Dạ” - Người trẻ tuổi không thềm nghe tới nửa câu, chợt hét lớn một tiếng khiến lão Dao giật nảy mình lên.

- “Công tử Thư Dạ” - Người trẻ tuổi đối diện gió cát nộ hồng, cổ tay lắc một cái, đao quang quét ra, một đao phạt ngang trong gió, đao khí lẫm liệt rít dồn khiến người ta không mở mắt lên nổi - “Công tử

Thư Dạ”.

Gió cát gào thét, mấy khách thương xung quan vốn không nghe thấy lão dẫn đường và người trẻ tuổi nói gì, nhưng lúc này nhất tề đều bị tiếng hét giận dữ vừa bộc phát làm kinh động, quay đầu lại nhìn, người trẻ tuổi giữa khói cát vàng mù trời nghênh phong chém xuống một đao, quát gọi cái tên đó, phảng phất muốn đem cái tên đó chém thành muôn mảnh trong gió.

Không biết có phải là bị hoa mắt? Bọn lão Dao tròn mắt há hốc miệng nhìn ngơ ngẩn. Lúc đao của người trẻ tuổi chém vào gió cát, giữa không trung mờ hồ có một bóng trắng thoáng qua, cấp tốc biến mất trên đầu thành.

Giữa gió cát đại mạc tựa hồ có một đội ngũ khác cũng không xa mấy cùng vào Đôn Hoàng với bọn họ sao?

* * * * *

Phảng phất có cảm ứng gì đó, lúc cái danh tánh kia bị chém chặt giữa cát bụi ngoài thành, một ánh mắt đằng sau mặt nạ bạch ngọc chớp vội.

Mắt xanh thẫm như một cái giếng cổ sâu không thấy đáy, quăng một cục đá xuống cũng tĩnh lặng không chút hồi âm.

- “Có người đã đến sao? Là ai?... Là hán? Hay là ả?” - Thanh âm thấp giọng cơ hồ không thể nghe thấy được, thoát ra từ đôi môi đằng sau tấm mặt nạ - “Mặc Hương, tiểu tử ngươi tính thật chuẩn mà. Quả nhiên vừa kịp lúc, bọn họ đều đã đến”.

Lúc đó là tháng mười năm thứ mười tám Đại Thanh Cảnh Đế, chính là mùa gió lạnh vùng cao nguyên bắc phương nam hạ. Giữa không trung bất chợt có cuồng phong cuộn xoáy gào rú, dẫn dắt trăm ngàn con rồng cát quần quện múa lượn trên ốc đảo, thổi lùa lá hồ dương

xào xạc tác hưởng.

Nhưng trong thành Đôn Hoàng lại là một hải dương hoan lạc, đường xá không một bóng người. Tất cả bá tánh đều hội tụ đến quảng trường giữa thành, đến xem nghi thức lễ cầu tế tự long trọng --- dạng nghi thức trừ tà ma đuổi quỷ dịch đó là truyền thống kế tục trăm năm, nhưng từ khi công tử Thư Dạ trở thành Đôn Hoàng thành chủ, nội dung tế tự liền tăng gia thêm một bậc: đem máu của giáo đồ Ma giáo dâng hiến tế trời cao.

Trống cổ chiêng thanh vang vọng, lời ca điệu hát chấn động tầng mây, nghi thức tế lễ đã chính thức đi vào phần kết. Năm trăm người Đôn mang mặt nạ vây quanh đồng lửa chất cao ngất, cùng hát vang hòa tiếng nhạc, hò reo tên Thần, sắp đội múa may, tượng trưng bốn phương hướng đuổi dẹp tà ma.

Đôi mắt đằng sau mặt nạ bạch ngọc nhấp nháy, đứng dậy khỏi giường, giang hai tay biểu thị ý muốn mặc áo.

“Công tử, Lục Cơ còn chưa đến”. Đằng sau có người cung cung kính kính bẩm báo.

Tuy bị câu lưu, nhưng Lục Cơ là nữ đồng cốt hữu danh nhất trong Đôn Hoàng thành, bốn thứ bốc phệ bói toán quy - triệu - dịch - thức khi thượng lễ đều không thể thiếu ả. Nhưng công tử Thư Dạ chỉ phẩy phẩy tay, trầm giọng :

- Không cần tới ả, kiếm người khác thế. Hôm nay phải kết thúc sớm một chút mới được.

“Dạ”. Một tấm áo bào mặc ngoài trắng như tuyết được tròng lên mình một cách cung cung kính kính, nhẹ như không. Đó là da gấu ở đỉnh núi tuyết cao nhất của Quý Sương quốc, là bảo vật do một thương đội đến từ phương tây tiến cống Thành chủ. Mang mặt nạ bạch ngọc

và hắc bào tử kim quan, Đôn Hoàng thành chủ khoác trên mình tấm ngoại bào đó bước ra, bá tánh bốn bề reo hò hoan hô, vô số cánh tay nhất tề giơ cao :

- Công tử Thư Dạ! Công tử Thư Dạ! Công tử Thư Dạ!

Xung quanh quảng trường đều là tửu lâu khách sạn, đa số các vị trên lầu là khách thương giàu có từ các xứ đến, ôm ca cơ hồ nữ tử thướt tha. Lúc này nhìn thấy người trên giường đứng dậy, vội bỏ chén rượu xuống đứng vụt dậy, chen chúc bên song cửa, cúi mình hành lễ một cách tôn kính với Đôn Hoàng thành chủ.

Thành chủ khoác áo bào da gấu tuyết, mang mặt nạ bạch ngọc ướn ngực thẳng người, giang rộng hai tay vẫy chào bá tánh và khách thương bốn bề.

“Công tử Thư Dạ! Công tử Thư Dạ! Công tử Thư Dạ!”. Tiếng hoan hô vang vọng cả Đôn Hoàng thành, bám theo gió cát cuộn lên chín tầng mây.

Trong Đôn Hoàng thành, không có ai không úy sợ Thành chủ sắt đá đó. Nhưng công tử Thư Dạ tính tình phóng đãng khoáng đạt, không câu nệ hình thức, mỗi lần đến cuối nghi thức đại lễ đều tự mình gánh vai nam đồng cốt, dẫn dắt năm trăm người Đôn danh tiếng cũng đeo mặt nạ, khoác áo da gấu, đuổi xua tà thần ác quỷ ra cửa đông thành, sau đó sát sinh dùng máu tế trời.

- “Lục Cơ sao còn chưa đến? Một nữ nhân bị câu lưu còn dám không nghe lệnh sao?” - Lúc Thành chủ đang hòa nhập vào biển người, trong đám môn khách vẫn còn người thăm thì lo âu - “Công tử cũng không nói gì, chỉ sợ có chuyện xấu”.

Trong lúc huyền thuyên, không có ai chú ý có một người lục y vội vàng đi xuyên qua một con hẻm tối, lẳng lặng hòa vào đám đông lúc

nhúc, tựa như thừa cơ hội tránh né tai mắt của chúng nhân, nhanh chân đi về phía ngoài thành.

Lục Cơ nắm vạt áo chui vào đám đông, như một giọt nước hòa tan vào biển cả.

Hiếm gặp được lần lễ tế tự như vậy, ả nếu muốn thừa cơ trốn thoát ra ngoài tất phải tận dụng nắm bắt thời gian, bởi vì... cả nhị công tử cũng sắp trở về.

Nhìn vội xung quanh, giữa vô số dân Đôn áo xanh, công tử Thư Dạ bạch y bay lượn phát phối, như một cánh hạc cô lẻ nổi trội.

Đại Mạc Hoang Nhan

Hồi 2

Sa Mạn Hoa

Lên đến đầu đông thành, năm trăm người Đôn hữu danh chia nhau tản khai, sắp thành hai đội, thái bộc thụ lệnh chủ trì nghi thức dâng lên một thanh loan đao trắng ngời.

Đao vừa vào tay, ánh mắt đằng sau mặt nạ bạch ngọc lấp lánh nụ cười mỉm thỏa mãn. Công tử Thư Dạ nhìn Hoắc Thanh Lôi đã sung nhậm chức thái bộc thụ lệnh, gật đầu nhẹ nhẹ --- không hổ là đại tướng của Đôn Hoàng.

Thanh đao được chọn là danh đao mang đến từ Đại Mã Sĩ Cách (Damascus). Đao như thu thủy, dọc theo thân đao màu xám lạnh

ràng rịt hoa văn nhỏ xíu đặc thù. Trung Nguyên kêu là “tấn thiết”. Bởi vì cho đến nay chưa biết được phương pháp rèn dũa, cho nên người người đều coi nó là vật chí bảo. Vừa cầm lên liền biết là một thanh đao tốt vừa tay.

Giáo đồ bộ hạ của Minh giáo đã bị áp giải lên thành đầu, nhất tề quỳ một hàng trước mặt. Không khí tề chỉnh đã lên đến mức cao trào nhất, tất cả mọi người đều đang hoan hô, muốn giết chết đám giáo đồ Ma giáo kia. Những giáo đồ y phục lam lũ nhìn công tử Thư Dạ đang chú thị rút đao, nhấm thẹn lãnh khốc, ai ai cũng biết đại kiếp trong nháy mắt sẽ đổ ụp xuống, nhưng vẫn không khóc la nài nỉ, theo một niên trưởng xếp bằng ngòai xuống, giơ tay trước ngực, kết thủ ấn hình ngọn lửa, hướng về phía tây phương chậm rãi tụng nhỏ.

“Sinh diệc hà hoan?” (Tạm dịch: “Sống có gì vui?”). Giáo đồ Minh giáo dẫn đầu râu tóc trắng xóa, vừa mới mở miệng nói được một câu, đao quang đã lóe lên ngang qua, đầu lâu rơi liền, miệng còn chưa khép.

Đao ngời như nước, không nhuốm chút huyết tích. Người cầm đao liếc một cái buốt lạnh ngạo nghễ, nhìn đám giáo đồ Ma giáo gần chết mà chưa ngộ, ánh mắt đằng sau mặt nạ bạch ngọc chột trần ngạt nét khinh tởm: “Những người này lẽ nào thật sự nghĩ vì Minh Tôn mà chết là có thể đi đến xứ trời vui hưởng? ... “Tử Phụ” kia không ngờ đã sẵn bẫy được một số đông những người theo chân vô tri mù lòa như vậy”.

“Tử diệc hà khổ?” (Tạm dịch: “Chết có gì khổ?”). Giáo đồ cao tuổi nhất chết đi, câu thứ nhì liền niệm ra từ miệng một tín đồ kề bên, miệng của giáo đồ đó hơi giật giật, thanh âm cũng có chút run run, mắt nhắm chặt không dám nhìn đao chém xuống, lại cho tới giờ phút

cuối vẫn không chịu mở miệng cầu xin --- vẫn không chút do dự. Đao quang lướt qua, một vùng máu tươi phún trào.

Hoắc Thanh Lôi ra lệnh cho hai danh sĩ binh cầm đầu lâu đâm máu dùng hết sức ném ra ngoài thành, tượng trưng tà ma đã bị nghi thức tế lễ Đại Na khu trừ ra ngoài.

Huyết quang rắc rải hướng về đông phương, hoạch vẽ hai hình cung, dân chúng dưới thành hò reo hoan hô, tiếng vang chấn động ngoài thành. Đà đội gần sắp nhập quan dưới thành tránh né không kịp, trên mặt mấy người đi đầu bị máu nhuộm lắc rắc, trên mặt của đám khách thương cũng đều có thần sắc kiêng dè run sợ.

“Liên ngã thế nhân, ưu hoạn thực đa!” (Tạm dịch: “Tội nghiệp cho thế nhân, ốm đau buồn khổ quá nhiều!”). Đầu lĩnh đã chết hết, cả đám giáo đồ Minh giáo mở miệng cùng một lượt, lớn tiếng tụng hai câu cuối cùng, nhất tề nhắm mắt, chờ lưỡi đao chém xuống: “Liên ngã thế nhân, ưu hoạn thực đa!”

- “Tà ma yêu nghiệt, không ngờ vẫn chấp mê bất ngộ?” - Đôi mắt màu xanh thẫm đột nhiên ngưng lạnh, một câu quở trách thoát ra từ cái miệng đằng sau mặt nạ, một đao chém xuống liền.

Giữa lúc đó, chợt có một tia sét từ bên trên thành bốc lên, chiếu ngời cả tường thành đập hoàng thổ!

Cảm thấy sát khí cực kỳ hung xiết bắn đến, công tử Thư Dạ xoay cổ tay một vòng, loan đao đứng thẳng cất mình, “đinh” một tiếng kim thiết giao kích, y chỉ cảm thấy cổ tay chấn động nhẹ nhẹ. Một mũi tên màu vàng ghim trên tường thành, bên trên điêu khắc hình dáng ngọn lửa cực kỳ tinh mỹ. Thân người lắc lư nhẹ nhẹ, đôi mắt đằng sau mặt nạ bạch ngọc quét ngang, bỗng sáng chói như băng tuyết!

“Ai?” Tất cả mọi người trên thành giật mình động dung, quay đầu

nhìn dáo dạt.

Trong một góc lầu phía tây, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một tà áo vàng, nhìn không thấy rõ diện mục, nghe mở miệng lại là thanh âm một phụ nhân già nua, truyền vọng rõ ràng giữa gió cát mãnh liệt, vang dậy khắp toàn thành :

- Đại Quang Minh cung, Tinh Thánh Nữ, muốn hỏi Đôn Hoàng thành chủ Công tử Thư Dạ, Minh Tôn độ thế, giáo dân có tội gì? Vô cớ mà chém giết, tội nghiệt sâu nặng, đồ đao không buông, cuối cùng tất thành ma!

“Ma giáo yêu nghiệt!” Trên thành dưới thành ầm ầm tiếng la mắng ngay lập tức, bá tánh và khách thương nhìn bóng người trên góc lầu, sắc mặt sợ hãi.

- “Là trưởng lão Diệu Thủy trong Minh giáo Ngũ Minh Tử” - Hoắc Thanh Lôi đang đứng sau người y bỗng rù rì đề tỉnh, nhãn thần ngưng trọng - “Lão bà đó ba tháng trước đã bị công tử đánh bại, thụ thương bỏ chạy, hôm nay không ngờ còn có gan quay lại?

Công tử! Có thể mục ta đã về Tổng đàn Ba Tư cầu viện, lần nào cao thủ Ma giáo đến đây e rằng không đơn giản, nên cẩn thận”.

Tựa hồ không nghe thuộc hạ sau lưng đề tỉnh, phút giây nhìn thấy mũi tên màu vàng bắn ra, ánh mắt của công tử Thư Dạ bỗng khuếch tán, hoảng hốt bất định. Y theo tiềm thức giơ tay đề lên ngực, phảng phất ở đó có một ngọn lửa phừng phừng cháy bỏng.

--- Chung quy đã đến? Sát na nhìn thấy mũi tên phá không bay đến, đôi mắt đằng sau mặt nạ bạch ngọc lại có vẻ cười cợt, ánh sáng trong nháy mắt cực kỳ phức tạp, phảng phất chuyện xảy ra nằm trong ý liệu, lại phảng phất vừa tuyệt vọng vừa hoan hỉ, y thoát miệng la thầm: “Sa Mạn Hoa!”

Tuy một bên cổ tay của y bị chấn động nhẹ, cũng không đợi câu nói kia nói xong, lại liền tung một đao chém xuống đám giáo đồ Minh giáo.

“Tách!”, quả nhiên lại có một đạo bạch quang bắn tới, đập vào mũi đao ngay bên trên đầu của một giáo đồ, lực đao kỳ diệu chấn khai đao của y, mũi tên lệch hướng một chút, chuyển mình bắn vào xích sắt trên tay giáo đồ đó. Trong mắt giáo đồ đó được trả tự do lộ xuất ánh mừng vui, nhảy dựng lên, hướng về tây phương cúi đầu bái lạy :
- Cung nghênh Thánh Nữ! Cung nghênh Thánh Nữ tây lai!

Sát na câu nói của gã vừa thoát ra khỏi miệng, mười tia sét vụt chớp trên đầu Đôn Hoàng thành, giăng thành một tấm lưới dày đặc!

Công tử Thư Dạ liên tục xuất đao, chém mười giáo đồ quý kẻ đó, không một tia gián đoạn ngưng nghỉ. Trong góc lầu bên tay, mười đạo thiểm điện cùng phá không bay đến như một cơn gió lốc. Đao tiến đối kích, bắn ra những tia sáng chói ngời. Sau mười đạo điện quang, xích sắt trên mình tên giáo đồ cuối cùng cũng đã được đã khai, bất chấp tất cả nhắm về hướng góc lầu tây phóng chạy.

Sau một vòng giao thủ, công tử Thư Dạ lại không vội truy kích những giáo đồ Minh giáo đang đào tẩu, chỉ đứng trên đầu thành vọng nhìn phương hướng góc lầu, lại xoay tay động thủ --- lắc lư nhẹ nhẹ, thanh loan đao Đại Mã Sĩ Cách danh xưng thiên hạ đột nhiên gãy vụn.

Mũi tên thứ mười ba lực lượng kinh nhân làm sao, đủ để đánh gãy một lợi khí sắt thép! Tiến thuật của người kia quả thật kinh hồn.

Khi trận chiến vừa bắt đầu, bá tánh chen lấn lên trên thành đi theo xem nghi thức la hét bỏ chạy tứ tán, chia nhau tìm đường trốn, thang tường thành lại chật hẹp, không chứa được nhiều người như

vậy, người người nổi đuôi lặn té lộn nhào, chỉ có năm trăm danh Đôn tử vẫn bất động đứng đó, đều là người do Hoắc Thanh Lôi dẫn đầu, không một chút kinh loạn, đợi chờ mệnh lệnh.

“Tháo mặt nạ! Nghênh chiến!” Hoắc Thanh Lôi hét lớn, năm trăm Đôn tử chột giơ tay tháo mặt nạ mang trong nghi thức xuống, ngoại trừ áo pháp y rộng thùng thình bao bên ngoài ra --- nguyên lai năm trăm Đôn tử ca vũ trong nghi thức đều là chiến sĩ tinh anh của Đôn Hoàng thần võ quân sung nhiệm. Tất cả mặt nạ đều đã quăng xuống đất, tiếng vỡ nát liên nối, duy chỉ còn một mình công tử Thư Dạ trên mặt vẫn còn mang cái mặt nạ bạch ngọc của nam đồng cốt.

Một giây phút tĩnh lặng. Công tử Thư Dạ đột nhiên quăng thanh đao gãy trong tay, ngửa mặt cười lớn :

- Tiếp tục đi! Còn tên sao? Ta biết người đó giờ chỉ mang theo mười ba mũi tên ...

Thanh âm còn chưa ngưng, bạch y lấp loáng, công tử Thư Dạ như cơn gió lốc xông về phía trước, ngón tay đâm tới, đã đâm lủng yết hầu của một tên giáo đồ đang chạy, máu tươi bắn ra như những mũi tên, y cười lớn :

- Đâu rồi, cho ta xem tên thứ mười bốn của người xem! Sa Mạn Hoa! Một luồng sát khí đáp lời bắn ra liền, tốc độ không ngờ nhanh đến mức bằng vào mục lực của y cũng vô phương đo xét!

Công tử Thư Dạ rung động mãnh liệt, không kịp nhìn thế lực đang ủa đến, toàn thân phóng lên, chơi vơi trên không thò tay ra, song chỉ bóp lại nắm bắt. Dưới song chỉ kinh hồn của y, kim thiết gãy rắc.

Giữa không trung quất một tiếng xé trời, kinh phong đáp lời hồi nãy đã bị triệt hạ, nhưng trong tay y lại hoàn toàn trống không, chỉ có một tia máu tươi rỉ ra từ chỗ cắt trên ngón tay.

“Vô Sắc Chi Tiễn” Ánh mắt đằng sau mặt nạ bạch ngọc chung quy đã có biến, thoát miệng hô hoán.

Lão phụ Diệu Thủy áo vàng một mực đứng quan chiến, lúc này mới mở miệng, thanh âm đã bắt đầu có sát khí :

- Tinh Thánh Nữ một lần nữa muốn khuyên Đôn Hoàng thành chủ thả hết giáo dân của ta, cho giáo ta đông khứ, không tương phạm lẫn nhau.

“Giết ta là có thể đông khứ qua Đôn Hoàng”. Công tử Thư Dạ lạnh lùng chùi những giọt máu phún ra trên tay, nhìn sang góc lầu, nhấn thần dần dần biến thành băng giá, huy thủ hạ lệnh: “Trừ phi giẫm lên thi thể của ta mà đi, dẹp Đôn Hoàng thành bình địa, bọn người không có cách nào có thể đi đầu độc Trung Nguyên! Nếu không, ta hể thấy một yêu nghiệt Ma giáo là thiêu sống từng tên một!”

Thuận theo cái chỉ tay của Thành chủ, Hoắc Thanh Lôi lên tiếng hạ lệnh, năm trăm chiến sĩ đao kiếm rút ra khỏi vỏ, bao vây ngay lập tức mười tên giáo đồ Minh giáo vừa trốn chạy. Thành đầu quá hẹp, không có đường chạy, chỉ trong nháy mắt mấy giáo đồ Minh giáo vừa thoát chết đã lại bị bao vây, có một vài người biết chút võ công, tay không đoạt đao kiếm, đánh giết với quân sĩ.

Hoắc Thanh Lôi nhìn công tử Thư Dạ, công tử nhấc một cánh tay, nhẹ nhẹ cong một ngón tay lại.

“Phóng tên!” Hoắc Thanh Lôi được lệnh, hét lớn truyền một tiếng, chỉ góc lầu đằng tây. Ý tứ của Thành chủ là muốn bắn chết Diệu Thủy đang bộc phát xông qua và cả con người thần bí trong góc lầu sau lưng mục ta. Thành đầu chật hẹp, đất xoay trở không nhiều, hơn nữa thân người lão phụ áo vàng đang ở giữa trời, càng vô phương tránh né. Công tử một khi động sát cơ, quả thật tàn nhẫn đến mức cùng

cực.

Năm trăm cung nỏ giang căng, mũi tên đen tuyền xé gió bay khỏi dây, bắn về phía đám giáo đồ đang tìm đường chạy.

“Tách” một tiếng, giữa sát na đó, trong góc lầu đột nhiên truyền ra tiếng rít gió, tựa hồ có lợi khí gì đó đang phá không bay sang!

Tất cả đám quân sĩ kinh hãi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Tuy không thấy gì hết, trên không trung lại xuất hiện cảnh tượng kỳ dị: như bị đao kiếm vô hình gạt văng, cát vàng trên không tản mác tứ tán nhượng đường, đồng loạt tránh ra một thông lộ. Phảng phất có một lực lượng vô hình động nhiên nghênh đón, bao nhiêu phi tiễn mù trời bắn về phía lầu không ngờ trong chớp mắt đã giảm hẳn tốc độ, bất chợt bay chậm lại!

“Tách!” Trong góc lầu lại truyền ra một tiếng rít gió, phi tiễn đầy trời lại chậm đi chút ít, sau ba lần sút giảm tốc độ, cuối cùng những mũi tên đó bỗng hoàn toàn mất hết mục tiêu chuẩn xác, thi nhau rơi rớt. “Liêu Châu Thần Nỏ?!” Nhãn thần của công tử Thư Dạ đại biến, phát tay lia lịa, hét lớn ra lệnh :

- Mau mau thoái hồi xuống dưới thành!

Công tử Thư Dạ xoay cổ tay một cái, liền rút ra một thanh trường kiếm trong suốt tinh oanh --- Đó là bội kiếm y bình nhật rất ít khi động dụng: Thừa Ảnh. Nhìn thấy thanh kiếm đó đã ra khỏi vỏ, chung quy đã biết nguy cấp dường nào, Hoắc Thanh Lôi hét lớn, thôi thúc thủ hạ :

- Mau xuống dưới thành! Mau xuống dưới thành!

Nhưng đã không còn kịp nữa.

Trong góc lầu, một đạo bạch quang như một tấm gương đồng từ trên đầu thành bay ra, tiếng rít như một trận mưa rào. Đợi đến khi bạch

quang kề cận, chúng nhân mới phát hiện không ngờ đó là một con sư tử trắng như tuyết! Trên mình sư tử có một nữ tử mỹ lệ đang ngồi, đầu đội hoa quan phục sức lá vàng, thân vận trường bào trắng, cổ áo và ngực áo đằng trước thêu đầy những đóa hoa đỏ --- đó là mạn châu sa hoa nở rộ.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của công tử Thư Dạ, ống tên trên lưng nàng đã trống không, bạch y nữ tử tay cầm ngân cung, trên cung lại không có tên, chỉ móc tay không kéo dây cung, không ngừng làm tư thế như đang bắn tên --- chỉ là tư thế mà thôi.

Nhưng kỳ dị là mỗi một lần nàng buông tay, đều phải phát có tên bén vô hình từ trên ngân cung bắn ra, cát vàng trên không bị mũi nhọn tạt rẽ như rồng đường!

Vẫn còn mấy trăm mũi tên đám quân sĩ bắn về phía góc lầu đang bay bổng trên không trung, nhưng nữ tử cười sư tử đó lại thẳng đường bay nhảy, buông tay kéo cung, chỉ trong phút chốc đã hoàn thành trăm ngàn tư thế kéo cung phóng tiễn, vô hình “tiễn” lập tức đầy tràn cả đất trời, tựa hồ song tiễn đối kích, mấy trăm mũi tên đồng xanh đuôi lông chim trong nháy mắt đã gãy đoạn như những cọng rơm khô giòn, rơi vãi trên đất.

Sau khi vô hình tiễn bắn gãy hết trường tiễn, tốc độ tiễn vẫn chưa tiêu tán, tiếp tục bắn về phía đám binh sĩ đang vội vã triệt thoái.

Người người lớp lớp ngã gục, thét gào.

Người bị những mũi vô hình tiễn đó bắn trúng, thương thế hoàn toàn bất đồng: có những người lồng ngực bị tét một lỗ hồng, bay mùi cháy khét; có những người lại sắc mặt trắng nhợt, đồng tử như kết một lớp băng. Cát vàng trên không ngưng tụ thành một cuộn, giảo động như rồng vàng.

Nơi vô hình khí tạt ngang qua, những binh sĩ bình thường căn bản nhìn không thấy, cũng tránh không kịp, chia nhau la hét thảm thiết. Nhưng trong một phút chốc, một màn sáng màu lam đã lồng kín thành đầu.

Công tử Thư Dạ nhanh tay gạt kiếm, nhất kích nghênh phong chém giữa hư không.

Bạch y như điện quang xuyên giữa cát bụi tung bay, lợi kiếm trong tay hoành phong phóng xéo, chém xuống hời hợt hư không, kiếm bắt quá chỉ dài ba thước, nhưng trên kiếm phát ra một kiếm khí cường liệt, chỉ một sát na đã triệt hạ vô hình tiễn đang tung hoành giữa không gian! Mũi kiếm và kinh khí chạm nhau, hỏa quang bắn bốn phía, cát vàng giữa không trung bị chấn động mãnh liệt, bắn lên trên mặt nạ bạch ngọc của công tử Thư Dạ.

- “Liệt Hỏa Minh Kim Tiễn! Di Hình Tất Sát Tiễn! --- Giỏi, giỏi! Trên cung tuy không có tên, một tên trong tâm có thể hóa vạn tên” - Công tử Thư Dạ chợt cười lớn, thần sắc phức tạp - “Sa Mạn Hoa, người chung quy đã luyện thành Vô Sắc Chi Tiễn? Không trách gì Giáo vương dám phái người đến Đôn Hoàng!”

Luồng bạch quang đột nhiên ngưng định, bạch sư rùn chân trên đầu thành, gầm gừ khe khẽ. Nữ tử ngồi trên bạch sư ngón tay còn kéo dây ngân cung, lại đã ngưng bắn, đôi mắt màu lam sâu hun hút nhìn y chăm chăm, tựa hồ muốn nhìn ra chân dung đằng sau mặt nạ bạch ngọc. Một hồi lâu sau, chung quy do dự mở miệng hỏi :

- Người là ai? Người tựa hồ đã sớm liệu được ta sẽ đến? Sao người biết giáo danh của ta là Sa Mạn Hoa? ... Người làm sao biết được Vô Sắc Chi Tiễn?

- “Ta là Đôn Hoàng thành chủ” - Trong ánh mắt lấp lánh nụ cười

lạnh thâm trầm, y thu kiếm, đĩnh đĩnh nhìn nữ tử - “Không cần nghĩ cũng biết Giáo vương sẽ phái người đến. Ma giáo tại Trung Nguyên đã bị triều đình dân chúng vây chặn, cả bằng hữu năm xưa Nam Cương Bái Nguyệt giáo cũng tụ thủ bàng quan, tình thế nguy cấp. Bọn người lại vô phương vượt qua Đôn Hoàng vào Trung Nguyên chi viện, cả Ngũ Minh Tử cũng bị đánh chạy về, Tổng đàn không thể không điều phái Tam Thánh Nữ ra mặt. Giáo vương lão còn có cách nào khác chứ? Không thể tự mình cầm Thánh Hỏa lệnh đến giết ta --

- lão đã già quá rồi, căn bản vô phương bôn ba thiên lý, vượt sa mạc đến Đôn Hoàng khiêu chiến với ta”.

Ngưng một chút, công tử Thư Dạ lại tiếp tục cười lạnh :

- Trong “Nhật Nguyệt Tinh” Tam Thánh Nữ, Nhật Thánh Nữ Tô Tát San là công chúa Ba Tư, lúc nhập giáo đã phát thệ vĩnh viễn thủ hộ Minh giáo Tổng đàn; Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã đang ở Hội Hột đảm nhiệm làm Giáo Mẫu quốc giáo; vậy cho thấy lần này đến đây cũng chỉ có thể là Tinh Thánh Nữ trẻ tuổi nhất, Sa Mạn Hoa. Hà huống trong Tam Thánh Nữ, cũng chỉ có người tạo nghệ trên võ học tối cao nhất.

Nữ tử trên bạch sư hiển nhiên đã gây người, không thể tưởng tượng được người này đối với giáo nội lại nắm rõ như lòng bàn tay vậy :

- Sao người lại biết được?

- “Sự tình ta biết còn hơn xa trong tưởng tượng của người” - Công tử Thư Dạ mỉm cười, lạnh lùng hồi đáp - “Ta biết mọi chuyện xảy ra giữa Sơ Tế, Trung Tế và Hậu Tế. Quá khứ, hiện tại, và vị lai đều biết”.

- “Nói nhảm, chỉ có Minh Tôn mới có lực lượng như vậy” - Sa Mạn Hoa phản bác, bỗng giật khế mình - “Sơ Tế, Trung Tế và Hậu Tế?

Người ... người cũng biết Nhị tôn Tam tế, cũng hiểu giáo nghĩa Minh giáo bọn ta? Người thật ra là ai?”

- “Ta là công tử Thư Dạ” - Bạch y công tử trên thành đầu lại hỏi đáp như hồi nãy - “Đôn Hoàng thành chủ công tử Thư Dạ”.

- “Công tử Thư Dạ ... công tử Thư Dạ ... Ta trước đây chưa từng nghe qua cái tên đó” - Nữ tử trên bạch sư trầm ngâm, chợt cảm thấy hai bên trán giật giật, đầu óc hình như đã bắt đầu nhức nhối, chung quy lắc lắc đầu :

- Từ Phụ phái ta đông khứ Trung Nguyên, tiếp thế chức Giáo chủ của Tiêu Vân Hạc vừa mới mất. Ông ta nói cho ta biết: Đôn Hoàng thành chủ là ác nhân khinh nhờn dầy xéo Minh Tôn, ta cần dùng Vô Sắc Chi Tiễn đánh phá Đôn Hoàng, đông khứ trung Nguyên, cứu vớt những giáo dân đang bị hoàng đế và chính giáo vây đánh. Người vì sao lại phải đối đầu với Minh giáo ta?

- “Nếu quả ta không đối địch với Ma giáo các người, lẽ nào phóng tha các người đông khứ quấy nhiễu Trung Nguyên? Để các người đưa những hài tử thơ dại biến thành sát thủ trong Tu La Trường, đem bá tánh vô tri biến thành tử dân?” - Công tử Thư Dạ ngửa mặt cười lớn, trong mắt chợt có vẻ cực kỳ giận dữ, giơ kiếm chỉ những thi thể chết cháy trên những giá hỏa hình trong thành - “Ma giáo còn muốn hại bao nhiêu người? Ta hận không thể đem tất cả giáo đồ Ma giáo quăng vào những đồng lửa kia! Kể cả “Từ Phụ” của người!”.

“Ác đồ!” Sa Mạn Hoa nhướng mày, Vô Hình Chi Tiễn trong tay bắn ra liền.

Tiến khí xé gió bay thẳng về phía mặt nạ bạch ngọc trên mặt công tử Thư Dạ, nhưng y động cũng không động. Đôi mắt xanh thẳm của y không nháy mắt trực thị nhìn Sa Mạn Hoa giương ngân cung, phảng

phát muốn nắm bắt mỗi một thần sắc trên mặt nữ tử vào giờ phút đó. Nhưng sát na mặt nạ vỡ tan, Tinh Thánh Nữ lại không có chút biểu tình nào, chỉ có thần sắc chuyên chú lúc ngưng thần vận khí. Bạch sư tiếp tục gầm rống nhảy nhún trên thành đầu, nữ tử trên mình sư tử kéo cung phóng tiễn, vô số đạo kinh khí hung mãnh gào rít bay đến, bao vây mình y. Nhưng giữa phút giây đó y phảng phất đã thất thần, không ngờ đang đứng giữa trọng tâm phong bạo mà cả kiếm cũng quên không rút ra.

- “Công tử!” - Trong bao nhiêu người dưới thành chỉ có Hoắc Thanh Lôi nhìn thấy sự lợi hại của Vô Hình Tiễn, thoát miệng la hoảng - “Bạt kiếm!”

Tiến thế vây sát người, nhưng tiễn phong tựa hồ hút không khí bốc nhiệt quanh người ngưng đọng thành băng, ngàn vạn đạo lợi khí trực tiễn vây bọc thân người. thân ảnh của nữ tử bay nhảy trên đầu thành bắn tên vẫn còn ở xa xa, công tử Thư Dạ lại đột nhiên cảm thấy như có một mũi tên băng lãnh xuyên qua tâm phế y. Đã đến lúc không thể bất động nữa, không ngờ mặt y vẫn ngưng thần thản nhiên.

--- Không ngờ đã quên hết rồi! Y đợi ở Đôn Hoàng đã mười năm trời, nàng không ngờ lại không nhớ gì hết sao?!

- “Công tử! Công tử!” - Hoắc Thanh Lôi dưới thành vội vàng la hoảng

- “Mau bạt kiếm!”

- “Công tử bạt kiếm!” - Đám binh sĩ cảm nhận được sự khẩn trương của tướng quân, tất cả những người dưới thành đều nhất tề hô hoán, thanh âm vang vọng khắp đại mạc - “Công tử mau bạt kiếm!”.

Sát na cuối cùng khi lợi khí vây quanh bốn phía bắn tới, y bỗng thét vang một tiếng, Thừa Ảnh Kiếm như một tia sét vụt nhoáng lên trên thành đầu.

Thất thập tứ kiếm --- Nàng đã bắn ra thất thập tứ tiễn, y liền ngăn cản bằng thất thập tứ kiếm, chém gãy hết tiễn khí.

Lúc nàng bắn tên đã dùng tám thứ kinh khí, y dùng tám thứ kiếm pháp nhất nhất dập tắt những luồng kinh khí đó. Bóng bạch y tung hoành giữa tiễn khí mù trời trên thành đầu, vẫy vùng giữa một trời tên như gió lốc hòa sấm sét, không ngờ vẫn không bị một vết thương nhỏ nào.

Cuối cùng bạch sư đã ngừng chạy, lại không ngừng gầm gừ, nữ tử trên lưng bạch sư không còn giương cung nữa, thất kinh nhìn y :

- Chưa từng có ai có thể tiếp chặn được tiễn của ta. Người thật ra là ai?

Nàng kinh hãi cực kỳ :

- Không ngờ lại có thể dùng tám thứ kiếm pháp khác biệt!

- “Khà khà khà ... Xem ra trí nhớ của người không tốt mấy, nhãn lực lại không tệ” - Công tử Thư Dạ bỗng lại cười lớn, nhìn gương mặt Sa Mạn Hoa đang kinh sợ ở xa xa, ngạo nghễ lạnh lùng thốt - “Người có thể đoán ra ta thuộc phái nào không?”

Sa Mạn Hoa nhú mày trầm tư, một hồi lâu rồi mà chưa trả lời, chợt thu ngân cung lại, song thủ khoanh chấp trước ngực, như đang ôm vàng trắng vào lòng, từ từ phát ra một tư thế kéo cung hư không. Một tiễn đó không vội vàng gấp gáp như lối bắn tên dày đặc như màn mưa hồi nãy, động tác cực kỳ chậm chạp, hơi thở sâu nhẹ, nhưng không biết có phải là ảo giác, trong hai bàn tay trống không của nữ tử không ngờ ẩn ước đã ngưng tụ một luồng sáng bạc lợt lạt.

Nhất tiễn đó bắn ra, vô hình vô chất, công tử Thư Dạ lại nghe thấy thanh âm màn cát vàng bị xé toạt xuyên thấu --- giữa một nháy mắt cực kỳ ngắn ngủi, y nhìn thấy gió cát nội trong mười trượng đều

phẳng lặng chết trân.

Nguyệt Băng Tật Phong Tiến?! Cảnh giới tối cao của Vô Sắc Chi Tiến!

Công tử Thư Dạ vội vã hét lớn ra lệnh cho quân sĩ dân chúng dưới thành :

- Thoái ra! Thoái ra ngoài mười trượng!

Phút giây Hoắc Thanh Lôi thống lĩnh đội quân triệt thoái ra sau, y lại huy kiếm --- dụng tận toàn lực che giấu kiếm pháp, chỉ phát ra một kiếm! Tia kiếm từ mũi kiếm nhả ra, Thừa Ảnh Kiếm trong tay y phát ra tiếng nổ hống khùng nổ rền rĩ, phẳng phát muốn đánh sập hết mọi thứ giữa đất trời --- Một kiếm đó lại chỉ đánh rơi cát bụi đang ngưng đọng giữa hư không.

Bạch quang sáng lòa từ trên đầu Đôn Hoàng thành bốc lên, khuếch tán, cát vàng trong nháy mắt lại như phi tiễn bay bắn ồ ạt, bắn xuống dưới thành, từng hạt từng hạt cát nhỏ xíu bị tiễn khí đánh rớt không ngờ phẳng phát giống như những mũi tên bén nhọn, chà cắt trên mặt của đám quân sĩ đang thoái lui ứa máu.

Thiếu nữ trên bạch sư chột buông tay, một tiễn đó tựa hồ đã hao tận hết chân khí của nàng, nàng cúi đầu thở hổn hển, hai bên trán đã lấm tấm mồ hôi. Bạch sư cũng phẳng phát bị lực phản tỏa của một tiễn đó bức bách, thoái lui ra sau mấy bước, cơ hồ muốn lộn khỏi thành đầu.

Bên kia thành đang hỗn loạn, trưởng lão Diệu Thủy dẫn mấy chục tên giáo đồ đột vây, xuyên qua cửa đông bên nhập sa mạc. Thở lấy hơi một chút, lão phụ quay đầu quan sát chiến hướng trên đầu thành, cũng phải giật mình kinh hãi --- Chiều theo tình huống này, đã đến lúc liều mạng người chết ta sống, nhưng Tinh Thánh Nữ không ngờ

lại bị dồn vào thế hạ phong sao?

Nội trong Minh giáo, Tinh Thánh Nữ Sa Mạn Hoa võ học đệ nhất, không ngờ đã xuất hết toàn lực mà cũng vô phương đánh bại được Đôn Hoàng thành chủ sao? Sự lo lắng của Giáo vương chung quy đã thành hiện thật: trong Minh giáo không ngờ không có ai có thể đối phó với một tên phản đồ tiểu tử trong Tu La Trường.

Lẽ nào thật phải đi xa thỉnh cầu Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã chi viện?

- “Thiết Mã Băng Hà? Nội công tâm pháp người dùng là Thiết Mã Băng Hà!” - Sa Mạn Hoa lẳng lặng ngồi trên mình bạch sư cả nửa ngày, chợt thoát miệng la lên --- Lúc nhất kích giao thủ kiện tận toàn lực, bất cứ một ai cũng vô phương che giấu võ học nguyên bản của mình, nhưng trước mắt Đôn Hoàng thành chủ sử xuất không ngờ lại là ...! Trong đôi mắt màu lam sâu hun hút phát ra những tia sáng bất khả tư nghị, nàng ngơ ngẩn nhìn nam tử đang trì kiếm nghênh phong trên đầu thành - “Đó là bí điển trên Thánh Hỏa lệnh của Minh giáo bọn ta! Người sao lại có thể biết được? Người, lẽ nào người là ...”

- “Phải, ta xuất thân từ Tu La Trường” - Công tử Thư Dạ bỗng cười một tiếng, xoay cổ tay thu kiếm - “Mười năm trước”.

- “Tu La Trường?” - Ba chữ đó khiến cho đầu Sa Mạn Hoa bỗng đau nhức cực kỳ, nàng theo quán tính dùng tay án sau ót, lẩm bẩm - “Tu La Trường trong Tổng đàn Đại Quang Minh cung? Mười năm trước ... Côn Luân?”

- “Phải. Côn Luân Tuyết Vực. Đại Quang Minh cung. Tu La Trường” - Công tử Thư Dạ chợt mỉm cười, nụ cười lại ngập tràn một nỗi thống khổ khôn tả - “Lúc ta và Mặc Hương ly khai nơi đó, cách biệt đã mười năm, không tưởng được hôm nay còn có thể may mắn trùng

kiến Tinh Thánh Nữ Sa Mạn Hoa”.

Sa Mạn Hoa nhìn nụ cười của y đăm đăm, ẩn ước lơ mờ có một thứ cảm giác xúc phạm sợ hãi, chỉ cảm thấy trong não như có ba mũi kim châm đâm thẳng vào, đâm ghim vào chỗ sâu kín nhất trong nội tâm. Nàng run rẩy hít thở, dùng tay ấn sau ót, cảm thấy máu huyết đang chạy loạn dưới chân tóc, nhấn thần cũng bắt đầu dao động :

- Người, người nói người xuất thân từ Tu La Trường? Tại sao ... tại sao ta chưa từng gặp qua người?

Công tử Thư Dạ lại cười một tiếng, ánh mắt thâm trầm, nhìn nữ tử trên bạch sư đang khỏ não dùng tay ấn sau sọ, lạnh lùng buông lời :

- Thật đáng tội nghiệp ... bị kim châm đâm vào não như vậy, Từ Phụ của người thật là từ ái.

Vì quá đau đớn, tay Sa Mạn Hoa đằng sau ót sờ tìm, ấn giữ ba gốc kim cứng ngắc lạnh buốt --- lần tay dưới tóc, Bách Hối huyết, Ngọc Châm huyết, Phù phong huyết, ba mũi trường châm ghim trên ba huyết đó, ẩn tàng dưới tóc mây, quả thật đáng sợ.

Đó là những nơi bắt nguồn mọi ký ức của nàng --- Từ lúc nàng bắt đầu có ký ức, trên đầu đã có ba mũi trường châm như vậy, đem tất cả ghim chết trong ký ức hư không.

Lớn lên thành thiếu nữ, lúc chải tóc, hình như lược của nàng thường chạm vào châm dưới mái tóc, nàng từng soi kiếng mò tìm la làng, sau đó lại không nhớ gì nữa.

- “Mười năm trước ... ta lúc đó phải là mười sáu tuổi. Ta không nhớ chuyện trước đây” - Nàng thì thầm, đầu óc càng đau nhức - “Ta quen người sao? ... Tổng đàn Minh giáo trên Côn Luân Tuyết Sơn? Tu La Trường ... Tu La Trường. Đó có thể là địa phương bồi dưỡng sát thủ trong giáo! Người, người lẽ nào là sát thủ của giáo ta? ... Nhưng ta

tại sao lại không nhận ra người ...”

- “Người đại để không nhận ra ta --- nhưng cung tiễn của người tất nhiên còn nhận ra ta” - Công tử Thư Dạ chợt cười lớn, cánh tay rung động, áo khoác da gấu trắng đã rơi xuống đất, y xoay tay chỉ vào chính giữa ngực mình - “Người đã từng một tiễn bắn ghim ta trên vách cao hậu sơn “Lạc Viên” --- quên rồi sao?”.

Lúc ngón tay chỉ điểm, ngực áo toạt ra. Trên lồng ngực sần chắc như ngọc thạch không ngờ có một vết thương vàng sẫm cực lớn!

- “Ồi!” - Nhìn thấy vết thương kinh hồn ghê mắt đó, phảng phất chịu đựng một kích thích mãnh liệt, Sa Mạn Hoa thoát miệng kêu lên, ngân cung trên tay rơi xuống đất - “A, người! ... Người là ... người là ... a a a”.

Nàng đột nhiên vô phương ức chế đầu óc nữa, thét gào vô tri vô giác, phong độ phiêu dật đậm định này giờ đã không còn tồn tại nữa.

- “Phi Quang! Phi Quang!” - Trưởng lão Diệu Thủy dưới thành chứng kiến tình hình không hay trên đầu thành, giờ phút này đứng ở dưới thành hét gọn, hô hoán gọi con bạch sư kia - “Mau mang Thánh Nữ trở về”.

Bị chủ nhân làm cho thất kinh, bạch sư nghe thấy tiếng hiệu triệu hô hoán của trưởng lão, liền như cơn gió lốc phóng người, phóng ra ngoài thành, hòa đoàn cùng đám giáo đồ Minh giáo, bỏ chạy giữa cát bụi về phía tây.

Công tử Thư Dạ bất động, cũng chỉ tay ra lệnh không cho đội quân thủ hạ xuất thành truy đuổi, mặc cho đoàn người kia tiêu tán trong gió cát xa xăm.

- “Mặc Hương, như trong sở liệu của người, ta chung quy lại đã gặp được nàng. Tuy nàng đã không còn nhớ ta” - Vọng nhìn đoàn nhân

mã Minh giáo tan biến giữa đại mạc vô tình, Đôn Hoàng thành chủ thì thầm tên một người bạn, khoe miệng hé nụ cười lạnh - “Cái ngày chạy thoát khỏi Tu La Trường, người có nói với ta: chỉ cần ta trấn thủ Đôn Hoàng, chế ngăn Minh giáo, chung quy có một ngày sẽ gặp được nàng”.

Đại Mạc Hoang Nhan

Hồi 3

Oanh sào

Trong nháy mắt bạch quang bao trùm thành đầu, bá tánh và đội quân dưới thành không nhìn thấy gì hết, chỉ nghe tiếng la hét thất thanh cuối cùng của nữ tử Ma giáo trên thành đầu, sau đó nghe đám giáo đồ Minh giáo hò hét đằng xa. Tất cả mọi người đều nhìn nhau ngơ vực, không biết có phải Thành chủ đã đánh bại Ma giáo?

Nhưng mười mấy giáo đồ Minh giáo lần này đã được cứu khỏi lễ tế tự lại không thể biện bác được.

Công tử Thư Dạ chấp chưởng Đôn Hoàng đã gần mười năm, dưới bàn tay sắt đá lôi đình, chưa bao giờ để sự tình mất mặt như vậy phát sinh.

Sau đó, công tử Thư Dạ từ thành đầu chậm chậm bước xuống, mặt không một chút biểu tình đi xuyên qua đám đông dày kín. Miệng Hoắc Thanh Lôi mấp máy, chung quy nhẫn nhịn không hỏi, chỉ phát

tay dẫn thần võ quân theo công tử hồi doanh.

Gió lạnh Bắc phương vẫn còn ập vào thành, cuộn kéo ngàn vạn hạt cát vàng.

Trong Đôn Hoàng thành một màn tĩnh mịch, chỉ có vô số ánh mắt đang nhìn theo thân hình di động của bạch y công tử. Không khí hân hoan mừng vui hồi nãy đã tiêu tán, tất cả các khách thương, bá tánh và vũ cơ ca nữ đều rón rén trốn về phòng, sợ Thành chủ hỷ nộ vô thường kia sẽ bộc phát nộ khí đáng sợ sau khi trải qua chút thất bại nhỏ.

Cả Hoắc Thanh Lôi từ nhỏ đã theo công tử Thư Dạ cũng không dám làm náo động.

Lúc đó, trên mặt công tử Thư Dạ như là đang mang một cái mặt nạ, không biểu lộ tới một chút biểu tình gì, đi về hướng dinh phủ tường vàng huy hoàng giữa thành, đi một lèo không nói tới một câu.

- “Lục Cơ còn chưa trở về?” - Vừa bước vào phủ, công tử Thư Dạ chưa quay đầu lại đã chột hỏi.

Hoắc Thanh Lôi giật mình, thoát miệng đáp :

- Phải.

Ngưng một chút, lại nói :

- Thuộc hạ lập tức phái người đi tìm ả về!

- “Không cần” - Công tử Thư Dạ bỗng cười một tiếng - “Để ả đi. Còn có thể chạy thoát khỏi tay ta sao?”

- “Phải” - Hoắc Thanh Lôi nghe giọng điệu đó, hơi hơi có cảm giác rùng mình, nghĩ ngợi một hồi lâu, chung quy thốt - “Công tử xin đừng trách cứ ả... ả có lẽ là... có lẽ là ở trong phủ quá lâu rồi, cho nên không nhin được muốn trốn ra ngoài...”

- “Khà khà” - Công tử Thư Dạ bỗng cười lớn làm cho thuộc hạ giật

mình. Y tới trước cửa bỗng quay đầu lại - “Lão Lôi, không cần lo lắng, ta không làm gì ả đâu --- người không cần phải ấp úng úng xin xỏ cho ả” - Ngưng một chút, giờ tay vuốt vuốt đầu thú trên vòng cửa, trong ánh mắt xanh thẫm của Đôn Hoàng thành chủ chợt lóe lên một luồng sáng lạnh - “Ta biết người thích Lục Cơ. Có lẽ đợi đến sau khi sự tình lần này đã qua, ta sẽ cấp ả cho người”.

- “Công tử!” - Hoắc Thanh Lôi giật mình, khuôn mặt đen sạm không ngờ cũng đỏ ửng lên, lập tức quỳ xuống - “Đa tạ Thành chủ”.

- “Không cần phải cao hứng quá sớm” - Công tử Thư Dạ giờ tay mở cửa lớn, cánh cửa nặng nề phát ra thanh âm kèn kẹt nhẹ nhẹ - “Nữ nhân đó cũng không phải là một tiểu a đầu như trong ký ức của người đâu”.

Hoắc Thanh Lôi chậm chạp không hiểu gì mấy --- hắn đã chứng kiến Lục Cơ trưởng thành. Lúc đó hắn bắt quá là hài tử của một môn khách của lão Thành chủ, Lục Cơ là một nữ nô trong phủ đã được mua lại từ trong tay thương nhân Ba Tư, lúc nhập phủ bắt quá mới tám chín tuổi. ả thiện lương ôn nhu, thông minh lanh lợi, mới nửa năm đã quen với sinh hoạt của người Hán, lên mười ba đã làm thị nữ hầu bên cạnh Thành chủ phụ nhân tiền nhiệm, đạt được sự chăm sóc dạy dỗ của Dao Hoa phu nhân, học đàn, học múa, không ngờ đã không khác gì là một tiểu thư trong cung. Sau đó, không biết ả học được Bốc thuật từ đâu, phàm nói cái gì cũng linh nghiệm, kinh động trên dưới Đôn Hoàng. Sau này cả lão Thành chủ cũng cực kỳ tin tưởng tài chiêm bốc của ả, mỗi lần có sự tình khó quyết đoán, liền kêu ả đến bói một quẻ.

Ngoài ra, ả cũng chỉ bắt quá là một nữ tử yếu đuối, công tử hà tất phải dùng lời đe dọa như vậy?

Hoắc Thanh Lôi gãi gãi đầu, theo công tử đi vào dinh phủ. Hầu môn như biển sâu, tầng tầng lớp lớp đình viện nhìn không thấy hết được. Cao thị nắm chức Đôn Hoàng thành chủ có gần trăm năm, trải qua bao triều đại, dinh phủ quy mô rộng lớn kinh người, chiếm cứ hơn trăm khoảnh, nhà cửa như đắp núi dẹt rừng, khúc chiết bách biến. Ngay cả Hoắc Thanh Lôi là môn khách lớn lên từ nhỏ trong phủ, hơn ba chục năm đi lại, cũng bắt quá mười khu chỉ rành hai ba khu.

- “Hôm nay theo ta đi tới Oanh Sào” - Bất chợt hắn nghe công tử Thư Dạ đang đi phía trước nói một câu, sau đó đi về hướng tầng tầng lớp lớp đình viện, tiến nhập một tòa giả sơn tên “Thiên Điệp Chướng”. Hoắc Thanh Lôi vừa nghe câu đó, không khỏi giật mình kinh ngạc. Hôm nay đi Oanh Sào?

Mật động trong tòa giả sơn đó thông tới Oanh Sào, đó là nơi hưởng lạc những Thành chủ đời trước kiến khởi dùng để nuôi giữ cơ thiếp ca kỹ.

Đôn Hoàng nằm ở vị trí trọng yếu trên con đường tơ lụa, thương mậu hưng vượng, bá tánh đủ loại người, đà đội và thương nhân từ các nơi đến không ngừng mang theo tài phú vào thành, Đôn Hoàng thành chủ đời này qua đời nọ giàu có sánh quốc gia, tích lũy trăm năm nay, về phương diện hưởng lạc, Đôn Hoàng thành chủ thậm chí còn hơn cả hoàng đế ở Trung Nguyên.

Oanh Sào là nơi các Thành chủ đầu tư một phần tài lực và vật lực khổng lồ, kiến tạo một khu ăn chơi bí mật, để cung phụng hưởng dụng một cách phung phí ngông cuồng. Chỉ có một số ít lần, vì muốn khoe khoang tài phú, Đôn Hoàng thành chủ mới mời một số cực ít khách nhân làm khách trong Oanh Sào.

Những khách nhân có hân hạnh được ghé qua Oanh Sào lúc ra về

đều như là nằm mộng, nói mình mới từ Cực Lạc Chi Quốc trở về. Theo lời thuật lại của những khách nhân đó, đó là một thế giới tạo thành từ lưu ly bảo thạch, lầu các bóng loáng ánh màu sắc rực rỡ, bên trong có vô số tiên tử khả ái. Mặt trong điểm tuyết đá cẩm thạch, ngọc thạch, san hô, hổ phách, mã não, trân châu, lưu ly, có cả cây hoàng kim bát bảo, suối phỉ thúy bích ngọc, trong suối ngâm trân châu, nước suối phún ra toàn là rượu ngọt lịm, trong rừng có những đóa hoa bảo thạch vĩnh viễn không tàn lụi. Giữa rừng cây suối nước, vô số loài chim chóc kỳ lạ líu lo ríu rít, dị thú khó mà thấy qua duỗi người tắm nắng. Bên cạnh suối, giữa rừng, trong lầu các, người qua kẻ lại đều là thiếu nữ mỹ lệ và đồng tử anh tuấn, đến từ Ba Tư, Thiên Trúc, đủ các quốc gia, tóc vàng như hoàng kim, da trắng như ngọc, dùng ánh mắt xanh thắm mỉm cười nhìn khách, dịu dàng đáp ứng tất cả mọi yêu cầu của bọn họ.

Lời tự thuật của đám khách nhân đại để đều giống nhau, nhưng trên chi tiết lại có những chỗ vào ra khác biệt, tựa hồ mỗi một người ở đó đều có cảm giác thần trí mê ly mờ mịt. Nhưng nói chung, đó là một “Cực Lạc Thế Giới”, một lạc viên xa hoa cùng cực vượt quá lực tưởng tượng của người phàm.

Nhưng từ sau khi công tử Thư Dạ trở thành Đôn Hoàng thành chủ, không ngờ đã đầu tư một số kim tiền và nhân lực nhiều chưa từng thấy, khiến Oanh Sào đạt đến mức cực tận xa hoa.

Hoắc Thanh Lôi theo công tử Thư Dạ bao lâu nay, cũng đã nhiều lần vào ra Oanh Sào. Nhưng giữa khu ăn chơi hào hoa kinh người như vậy, người tính khí cực mịch kiên nhẫn như hắn cũng không khỏi cảm thán nhân thế không ngờ lại ngông cuồng xa hoa như vậy.

Hôm nay người của Minh giáo đến xâm phạm, đoạt đi mười mấy tên

tù, công tử không ngờ còn có tâm tư đi vào Oanh Sào tầm hoan tác lạc?

Lúc vừa tối, hắn đã cùng công tử Thư Dạ dùng cơm tối trong mê lâu ở Oanh Sào.

Giữa một gian phòng bày đầy ngọc thạch trắng tinh, trần châu trên màn liếm từng hột bụi như long nhãn, châu quang chiếu sáng nội thất, căn bản không cần đến đèn đuốc.

Mỹ nhân tuyệt thế ở đây bị sử dụng như a hoàn, sau khi bùng mười tám mâm bạc phủ vải lụa da cá lên, liền lẳng lặng lui ra. Mâm trên bàn đầy ắp, toàn là những món ăn trân quý người thô thiển như Hoắc Thanh Lôi chưa từng thấy qua, hắn chỉ miễn cưỡng nhận ra trong đó có một món tựa hồ là tay gấu hàm nát, còn có một con cá lười trâu cực lớn.

- “Thử con cá này nè” - Công tử Thư Dạ cầm đĩa sừng tê giác chỉ lên mình con cá lười trâu - “Đây là lễ vật hồi sáng sớm khách thương từ Lạc Dương mang đến, nghe nói suốt dọc đường dùng nước biển dưỡng cá, không ngờ vẫn còn sống vào đến Đôn Hoàng”.

Đem cá lười trâu từ Đông Hải còn sống đưa vào Đôn Hoàng? Hoắc Thanh Lôi tưởng thành giữa gió cát không nhìn được nổi hiệu kỳ, giờ đĩa dễ một miếng cá, lúc bỏ vào miệng ngon đến mức hắn nhất thời không nói nên lời.

- “Nấu được như vậy là vì bữa cơm này ta đã mời đầu bếp từ Trường An về, nghe nói chủ quán bếp núc ở đại nội trước đây” - Công tử Thư Dạ nhắm nháp một miếng, liền bỏ đĩa xuống, nâng chén mỉm cười - “Người đó vốn không thích đến sa mạc, nhưng ta trả cho gã số vàng gấp mười, lại cho người cắt một bên tai của gã quăng vào nồi, gã liền chịu đi ngay”.

- “Công tử!” - Đồ ăn trong miệng bất chợt khó nuốt trôi, Hoắc Thanh Lôi ấp úng nhìn vị Thành chủ hỷ nộ vô thường.

Sao lại biến thành như vậy?... Sau lần thất tung Côn Luân Tuyết Sơn năm mươi ba tuổi, công tử Thư Dạ trở về, trên mình lại có biến hóa sâu sắc đáng sợ, bên dưới nghi thái ưu nhã ngập đầy khí chất nguy hiểm, khiến cho mỗi một người tiếp cận y không khỏi lo lắng sợ quấy nhiễu tới y.

Cô gái bên cạnh đang nhảy múa một điệu múa Hồ, trẻ tuổi, nước da bánh mật, vận vũ y bó sát người, để hở hông và vai, xoay tròn người trên một tấm thảm rộng ba thước, tung hoành nhún nhảy, hai chân không dậm khỏi bìa thảm. Mày mắt vẽ xếch xéo, sóng mắt linh động, dây chuyền ngọc trai quán quanh người va chạm vào nhau phát ra tiếng róc rách như nước chảy không ngừng. Một hàng mười hai vị nhạc sư thủ trì tỳ bà cổ cong, ngũ huyền, sênh, địch, tiêu và kèn loa, hợp tấu nhạc khúc Quy Tư (Qiu ci) “Thác Chi”.

Mỹ nhân như ngọc, ca vũ suốt đêm. Tiếng nhạc dịu dặt du dương, rượu ngọt chén vàng không cạn kiệt. Giữa hương thơm dịu dàng, hương động vàng ngọc như mộng cảnh.

Dục vọng đưa đẩy hồn người mê mẩn như uống rượu tình nguyên.

- “Lão Lôi, có muốn thử món này không?” - Dùng xong bữa tối, công tử Thư Dạ dựa mình trên giường, rút ra một bình bích ngọc nhỏ thản nhiên hỏi một câu. Giữa hai ngón tay y là một viên thuốc to bằng hạt đậu màu xanh lá cây, phát ra một mùi thơm thanh nhã lọt lạt.

Không biết đã là lần thứ mấy nhận được lời mời đó, nhưng Hoắc Thanh Lôi vẫn lắc đầu quầy quậy, vẫn trả lời như trước :

- Tôi đâu có bị bệnh, không cần uống thuốc đâu.

Hắn không biết đó là cái gì --- hắn chỉ biết thứ thuốc đó công tử mang

sát bên mình, mười năm nay cơ hồ mỗi một ngày đều phải uống. Sau khi uống thứ thuốc kỳ quái đó, sẽ có một đoạn thời gian đê mê hoảng hốt, hô hấp chậm chạp yếu ớt, phảng phất đã chìm đắm vào tiên cảnh, trên mặt xuất hiện thần tình hoan hỉ hoảng hốt, người bên cạnh nói chuyện với y, tựa hồ như tai điếc không nghe gì hết.

- “Thật là một tên cố chấp... Thứ tư vị này nếu thử qua một lần, cả đời không phải hối tiếc” - Công tử Thư Dạ bỏ viên thuốc vào trong chén rượu trước mặt, lập tức hòa tan.

Y nâng chén uống cạn, nhắm mắt thở dài một hơi - “Lão Lôi, người sống đã hơn ba chục năm, có tin là có Cực Lạc Thế Giới gì không? Có tin là có Thiên Quốc, có xứ trời không? --- Tất cả đáp án đều nằm trong cái chén này. Ăn một viên Cực Lạc đan, người có thể nhìn thấy bến bờ Thiên Quốc”.

Dược lực phát tác rất mau mắn, sau vài câu ngắn ngủi đã đến lúc đê mê, công tử Thư Dạ da mặt vốn rất tốt, đột nhiên trong phút chốc đã mất hết máu, biến thành tái nhợt. Y ngã người nằm dài trên giường bọc da chồn tuyết, nhãn thần khuếch tán.

- “Cực Lạc đan? Là cái gì vậy?” - Chung quy nhện không nổi, Hoắc Thanh Lôi kêu lên - “Công tử hay ăn thứ thuốc đó sao? Nếu quả thân thể ông không được khỏe khoắn, nên tìm đại phu trong thành bắt mạch xem, sao lại đi ăn thứ vật cổ quái như vậy?”

- “Nó là cái gì à? Nó là ngọc lộ quỳnh tương trên trời, nước cam lồ trên Dao Trì tiên cảnh...” - Công tử Thư Dạ nhắm mắt, khóe miệng chợt hé lộ một nụ cười - “Đó là nhựa cây gai dầu, đại ma tinh... ngoài ra còn có nhựa phù dung Thiên Trúc, mê diệt hương Ba Tư, mạn đà la Miêu Cương... Mấy thứ thảo dược đó hỗn hòa thành thứ dược hoàn này, có thể giúp người mở rộng cửa Lạc Viên mà nhân gian

chưa từng thấy... Người nếu thử qua ma lực của nó, liền có thể nhìn thấy tất cả những gì người muốn thấy... người liền có thể tin tưởng vào sự tồn tại của Cực Lạc Thế Giới...”.

Thanh âm đến đó đã dần dần mê.

Nhưng Hoắc Thanh Lôi lại kinh hãi nhảy dựng lên, thoát miệng :

- Ông nói cái gì? A phù dung? Mạn đà la? Đó không phải toàn là độc thảo sao?

Là yêu hoa khiến cho người ta mê mẩn thần trí, sản sinh ảo cảnh!

Công tử, ông, ông không ngờ lại đi uống thứ mê dược đó sao?

Nhưng công tử Thư Dạ không trả lời hấn nữa. Đôn Hoàng thành chủ khuôn mặt anh tuấn trắng nhợt nằm dài tĩnh lặng trên giường, mền da chồn tuyết đắp khắp người y, chôn kín y giữa lớp lông nhung trắng muốt. Tiếng nhạc điệu múa vẫn còn tiếp diễn, cờ xí hoa lệ, bảo thạch chói ngời chớp lóe khắp mọi góc mọi cạnh trong Oanh Sào. Công tử Thư Dạ như ngủ say, hô hấp dần dần từ cấp xúc biến thành thư thái.

Đột nhiên giữa lúc đó, y mở mắt ra, nhãn thần lại mê ly hoảng hốt.

Lờ mờ nhìn quanh, trông mắt vốn xanh thẫm bỗng trợn trắng, tận mạn không còn thấy tiêu điểm.

Sau đó động tác chậm chạp ngồi dậy, mỉm cười thất thần, trên mặt đeo một thứ du hoan kỳ dị khó thể nắm bắt được, lại kết nối với nét kinh nộ nguyên bản, khiến cho Hoắc Thanh Lôi nhất thời khiếp đảm, không dám nói gì. Công tử Thư Dạ mỉm cười với hư không, phảng phất ngay trước mắt cánh cửa Thiên Quốc mỹ lệ huyền ảo vô bì đang từ từ rộng mở.

Vũ cơ tuyệt sắc vẫn còn đang uốn éo điệu múa Hồi, ánh sáng ngọc ngà soi rọi nước da bánh mật chiêu dụ hồn người, dây chuyền châu

ngọc đeo quần trên mình va chạm vào nhau “đình đang” không ngưng, tư thế múa may càng lúc càng làm động lòng người.

“Ồi...”. Bất chợt giữa lúc đó, công tử Thư Dạ thần sắc hoảng hốt phát ra một tiếng thở dài, ngồi trên giường hơi giang hai tay. Được cho phép, vũ cơ mỹ lệ xoay một vòng múa, thuận thế ngã vào lòng y, đôi tay bánh mật mềm mại quần quện hông y, ngẩng mặt dâng lên bờ môi đỏ căng mọng.

Nhạc khúc đã từ “Thác Chi” chuyển thành “Xuân Oanh Chuyển” lắng mạn kiều sa.

Hoắc Thanh Lôi vốn muốn đứng dậy hỏi chuyện gì đã xảy ra với y, nhưng nhìn thấy tình cảnh như vậy cũng chỉ còn nước vội vàng lui ra, một hàng vũ cơ súm xít đi theo hấn ra ngoài. Vũ cơ đi cuối cho thêm một nhúm tô hợp hương và chậu vàng, thuận tay khép kín cửa lại.

Được lực khiến mọi thứ đều biến thành hư ảo phiêu diêu, tất cả đều án chiếu theo trông mong trong tâm lý y mà xuất hiện, bao gồm cả nữ tử trước mắt --- Lúc con người ta chưa thể đạt được một vật gì đó, chọn lựa duy nhất có phải là tận lực không muốn quên?

Nhưng nàng lại đã quên y... Y đã đợi ở Đôn Hoàng mười năm trời, người y đợi chờ không ngờ lại đã quên như vậy? Nàng tại sao lại quên? Tự nguyện? Hay bị bức bách?

- “Sa Mạn Hoa...” - Bất chợt trong miệng của công tử Thư Dạ thần sắc hoảng hốt nói ra một câu lí nhí, song thủ lại ôm chặt vũ cơ tuyệt sắc kia, kéo nàng ta ngã trên chiếc giường phủ đầy da chồn tuyết, giật tung dây chuyền ngọc và yếm lụa đỏ, dụi đầu vào da thịt trắng như tuyết, thì thào - “Sa Mạn Hoa... nàng chung quy đã trở về rồi sao?”

Vũ cơ thấy bộ dạng hoảng hốt của chủ nhân sau khi dùng thuốc, chỉ

ôm áp một cách cực kỳ dịu dàng, cởi bỏ áo ngoài của y.

Giữa lồng ngực có một vết sẹo cực lớn nâu sẫm. Vũ cơ nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo.

oOo Rạng đông ngày thứ hai, đầy thân hình kiều diễm của mỹ nhân vẫn còn say giấc điệp sang một bên, Đôn Hoàng thành chủ khoác áo đi ra. Bên ngoài gió cát lất phất, cát vàng bao trùm toàn thành, bầu trời nhạt nhòa sáng. Nhưng Hoắc Thanh Lôi đã ở bên ngoài đợi từ lâu, tựa hồ cả đêm không ngủ.

- “Sao dậy sớm vậy?” - Hiển nhiên đã quên sự tình mê tủy đêm qua, công tử Thư Dạ giật mình, nhú đôi mày liễu kiếm, thần thái lại hỏi phục lại nét quyết đoán lạnh lùng - “Lẽ nào đám mỹ nhân không hầu hạ người chủ đảo?”

Tiếng nói còn chưa dứt lời, một quyền nặng nề đã đâm thẳng vào ngực y, cơ hồ tống toàn thân y muốn bay lên.

- “Cao Thư Dạ, người là một tên điên!” - Hoắc Thanh Lôi mặt mày đen sạm, nội khí đè nén chung quy đã bộc phát ra, cơ hồ đã quên đi thân phận chủ tử, hét tên Thành chủ - “Người một mực dùng mê dược? Có điên không? Người có biết thứ đó căn bản không có cách nào cai trừ không? Người muốn đi tìm chết sao?”

- “Ồ? Ta hôm qua nói với người đó là mê dược sao?” - Một quyền kinh hãi khiến cho công tử Thư Dạ tỉnh hẳn, chợt làm bầm cười khổ - “Ta thật đã nói nhiều quá... từ sau khi nàng đến...”

- “Nàng?” - Hoắc Thanh Lôi ngẩn người, chợt đã minh bạch - “Là nữ tử Minh giáo ngày hôm qua?”

- “Sa Mạn Hoa... Sa Mạn Hoa” - Công tử Thư Dạ lẩm bẩm thờ dài, quay đầu nhìn vương quốc bí mật của y - “Những năm qua, ta một mực đợi chờ nàng về trước mặt ta, sau đó...” - Ngón tay của y gạt

vạt áo khép hờ trước ngực, chỉ lên vết thương cực lớn giữa ngực -
“Sau đó, cũng như mười năm trước, một tiễn bắn xuyên nơi đây”.

- “Cái gì?” - Hoắc Thanh Lôi thoát miệng la lên - “Mười năm trước ông thoát chết trở về là bị yêu nữ đó hại?”

- “Phải” - Công tử Thư Dạ gật đầu nhè nhẹ, khoe miệng hé cười, nhìn về cúi trời Tây, sau dãy cát vàng ẩn ước có thể nhìn thấy Tuyết Sơn nguy nga - “Lúc đó, ta và Mặc Hương chạy ra khỏi Đại Quang Minh cung, vượt leo vách đứng của Côn Luân Tuyết Sơn...

Nàng cầm loan cung dưới núi, liên tục bắn ta mười ba tiễn. Tiễn cuối cùng xuyên qua ngực ta, ghim ta trên vách núi băng giá”.

- “Thập tam tiễn...” - Nghĩ đến hôm qua trên thành nhìn thấy tiễn pháp kinh người của nữ tử kia, Hoắc Thanh Lôi rùng mình lạnh người, do dự, chung quy nhin không được phải hỏi - “Nói như vậy, công tử quả thật đã đến Côn Luân Tuyết Sơn? Một thân tuyệt kỹ ngày nay cũng là học luyện từ đó mà ra? Nhưng... ông bắt đầu dùng thứ mê dược kia từ hồi nào vậy? Cũng là từ lúc đó?”.

- “Ha ha” - Công tử Thư Dạ vỗ tay lên lan can bạch ngọc, nhưng cười không nói gì, lại tựa hồ đầy dẫy tâm sự vô hạn.

- “Công tử, trong năm năm đó... ông ở trên Côn Luân Tuyết Sơn đã gặp phải những gì?” - Hoắc Thanh Lôi tịnh không phải là người nhiều chuyện, nhưng nổi hiếu kỳ che giấu mười năm nay chung quy đã không còn đè nén được nữa.

- “Gặp phải tiên cảnh” - Công tử Thư Dạ chột cười lớn.

- “Tiên cảnh?” - Hoắc Thanh Lôi giật mình - “Côn Luân Tuyết Sơn chim cũng khó bay qua, tuyệt không có bóng người, làm sao có tiên cảnh chứ?”

Công tử Thư Dạ lắc đầu, mỉm cười :

- Người đã tiến nhập và nơi sâu thẳm nhất của Côn Luân chưa? Làm sao mà biết ở đó không có bóng người? Ta nói cho người biết, ở nơi cao nhất của tuyết vực Côn Luân, trên vách đứng vạn trượng, chính là Đại Quang Minh cung Tổng đàn Minh giáo.

- “Đại Quang Minh cung?” - Hoắc Thanh Lôi thoát miệng, nghĩ đến giáo phái đang bị vây đánh khắp nơi ở Trung Nguyên - “Đại Quang Minh cung Tổng đàn Minh giáo quả thật ở trên tuyết đỉnh của tuyết vực sao? Vậy Giáo chủ Minh giáo, người được các quốc gia vùng Tây Vực run sợ tôn xưng là “Tứ Phụ”, là “Giáo vương” cũng cư trú trên Côn Luân Tuyết Sơn sao?”.

- “Phải... Đó là nguyên nhân tại sao các Giáo chủ đời trước của Minh giáo cũng được các quốc gia Tây Vực gọi là Sơn Trung lão nhân” - Đề cập đến cái tên đó, cả công tử Thư Dạ con người vốn hung mãnh ngang tàng cũng phải trầm tĩnh xuống, dùng giọng nói rất điềm đạm - “Người đáng lẽ cũng đã nghe qua truyền thuyết về Sơn Trung lão nhân lưu truyền ở vùng Tây Vực chứ?”.

Hoắc Thanh Lôi im lặng gật đầu, nhãn thần cũng có vẻ kính sợ thận trọng. Làm sao mà không nghe qua chứ? Tuy Côn Luân Tuyết Sơn cách xa Đôn Hoàng về phía tây tới mấy ngàn dặm, nhưng thương đội trên con đường tơ lụa vẫn truyền miệng về những truyền thuyết kinh hồn đó.

Truyền thuyết nói rằng trên một tòa núi hiểm trở ở vùng cực tây tận cuối Côn Luân, có một tòa cung điện như thế ngoại đào nguyên, gọi là Đại Quang Minh cung. Đó là Tổng đàn của Minh giáo, Giáo vương đời đời đều ở đó tiếp kiến thuộc hạ giáo dân phân đàn. Đồng thời, ở đó cũng bồi dưỡng những đội sát thủ khiến người ta kinh tâm táng đờm. Vua chúa của những tiểu quốc gia vùng Tây Vực đối với vị lão

nhân đó đều không khỏi phải kính sợ, bởi vì ông ta khổng chế lực lượng sát thủ rộng lớn đáng sợ, nếu có quốc gia nào ở vùng Tây Vực dám áp chế Minh giáo, bất kính với Minh Tôn, liền lập tức phải thích khách giết chết vua chúa cai quản quốc gia đó.

Hơn hai mươi năm trước, Hồi Hột Khả Hãn tiền nhiệm vốn áp chế Minh giáo, kết quả trong một đêm ông ta đã chết bất đắc kỳ tử, tuy vẫn còn tráng niên. Đệ đệ của ông ta kế thừa vương vị, tân Khả Hãn vừa lên ngôi đã tuyên bố lập Minh giáo làm quốc giáo, còn phái trưởng nữ yêu thương nhất là Mai Nghê Nhã tấn nhập Đại Quang Minh cung, làm một trong ba vị Thánh Nữ của Minh giáo. Được Hồi Hột chi trì, thế lực của Minh giáo càng gia tăng, thậm chí thông qua con đường tơ lụa, đã đưa thế lực xâm lấn đến Trung Nguyên.

Đó là thời thế lực Minh giáo cực thịnh, nhưng không biết vì sao, mười năm gần đây hoạt động của Minh giáo tại Tây Vực đột nhiên giảm hẳn, lực uy hiếp cũng không còn to tát như trước. Đã có người như công tử ở Đôn Hoàng đại diệt giáo dân, Đại Quang Minh cung cũng một mực không có thủ đoạn biện pháp tàn độc gì, trước đây chỉ phái một hai thích khách đến hành thích, công tử lại không cần tốn phí nhiều khí lực đã hóa giải được ngay.

Nghĩ đến đó, Hoắc Thanh Lôi không khỏi lắc đầu lẩm bẩm :

- Sát thủ Đại Quang Minh cung phái ra cũng bất quá chỉ có bấy nhiêu... Những võ sĩ của các quốc gia Tây Vực chắc là võ học không tinh cho nên mới dễ dám thích khách đó đi lấy đầu quốc chủ.

- “Người nghĩ mấy tên sát thủ đến Đôn Hoàng là đại biểu cho tiêu chuẩn sát thủ của Đại Quang Minh cung sao?” - Công tử Thư Dạ chột cười cười, thần thái ẩn ước có một vẻ ngạo nghễ khôn tả, quay đầu nhìn Hoắc Thanh Lôi - “Phải biết địa phương huấn luyện sát thủ

trong Tổng đàn Đại Quang Minh cũng gọi là Tu La Trường. Trong Tu La Trường, đâm sát thủ án chiếu theo năng lực cao thấp mà phân thành “Tam Giới”: Lục Súc Giới, Sinh Tử Giới và Quang Minh Giới. Mấy tên thích khách đến Đôn Hoàng nếu không phải là phế vật của Lục Súc Giới thì tối đa cũng chỉ là mấy tay mới lọt vào Sinh Tử Giới! Sát thủ chân chính đạt đến trình độ “Quang Minh Giới” e rằng bọn họ sau mười năm còn chưa bồi dưỡng được ra!”.

Hoắc Thanh Lôi thất kinh, lại không dám hỏi tiếp: “Công tử đối với nội bộ Đại Quang Minh cũng của Ma giáo sao lại rành như vậy?”

Phảng phất nhìn thấy nét hoài nghi của thuộc hạ, công tử Thư Dạ mỉm cười, không biết tại sao hôm nay nói ra những quá khứ ẩn bí lại không có chút ý tứ che giấu, thở dài khoanh tay :

- Mười lăm năm trước, lúc ta vào đến Đại Quang Minh cũng, đã trở thành một Lục Súc Giới sát thủ mạng như cỏ rác, cũng giống như tiểu tử Mặc Hương vậy.

- “Mặc Hương?” - Mười năm nay, lâu lâu cứ nghe công tử lẩm bẩm nhắc đến cái tên đó, Hoắc Thanh Lôi thoát miệng hỏi. Có lẽ chỉ có người tâm phúc như hắn mới biết người mang tên “Mặc Hương” là “bằng hữu” duy nhất trong đời công tử.

Bạch y công tử dựa lan can vọng nhìn xa xăm, giữa ánh châu ngọc chói ngời, nhãn thần lại tịch liêu làm sao, như đang dò dẫm truy tìm hồi ức.

Một trường quá khứ bị băng tuyết trùng trùng chôn vùi ở Côn Luân, y chưa bao giờ kể cho ai biết.

Đại Mạc Hoang Nhan

Hồi 5

Công tử Liên Thành

Công tử Thư Dạ thở phào một hơi nhẹ nhẹ, không nói gì nữa. Y khoác áo hồ cừu qua vai, quay đầu đi theo người đẹp vào sảnh đường. Ở đó đã bày biện chén vàng mâm ngọc, trân tu mỹ thực, nhưng Đôn Hoàng thành chủ ngồi ghế chủ tọa đại yến tối nay, đồ ăn thức uống không thua gì đại nội, lại nhắm nghiền mắt mi.

Hoắc Thanh Lôi cẩn thận ngồi xuống kê bên y, không khí trầm mặc khiến cho người ta ăn không có vị. Nguyên lai công tử thống hận Minh giáo đến mức đó là vì vậy, vì những ngày tháng sống không bằng chết đã trải qua trong Tu La Trường, cho nên y không chịu để Minh giáo tiếp tục khuếch trương, vào Trung Nguyên đầu độc càng nhiều người? Y không chịu để càng có nhiều thiếu niên trở thành sát thủ như y?

Đang cầm dao vàng xắt thịt đùi dê, chợt Hoắc Thanh Lôi nghe có tiếng vỗ cánh phành phạch vội vã lướt qua màn cửa phóng vào, hắn còn chưa kịp ngẩng đầu lên, kim quang đã nhóa lên trước mắt, công tử Thư Dạ cũng không ngẩng đầu, quăng con dao vàng trong tay ra, lướt qua đùi phải của bồ câu đưa thư. Dây cột nhỏ xíu liền bị cắt đứt, ống sáo bạch ngọc nhỏ không nghiêng không lệch rơi xuống thẳng

vào lòng bàn tay trái của công tử.

Trên vỏ sáo bạch ngọc không ngờ có khắc một chữ “Mặc”.

Hoắc Thanh Lôi lập tức nhận ra đó là mật báo của cùng một người mà bao năm nay công tử thường tiếp nhận được. Mười năm nay, mỗi cuối tháng, bồ câu đưa thư đến từ đông phương đều mang tin tức bí mật trực tiếp bay vào Oanh Sào tuyệt mật, chuyển đến tận tay công tử.

Có phải là kẻ sinh tử chi giao của công tử: Mặc Hương, đã bao năm nay luôn luôn bảo trì liên hệ mật thiết với công tử?

Nhưng người khiến cho công tử tín nhiệm cực kỳ như hần cũng chưa từng nghe công tử nói qua về kỳ nhân Mặc Hương kia --- chỉ nhờ hồi nãy trong giây phút hồi ức lại chuyện xưa, hần mới biết được chủ nhân của chữ “Mặc” đó nguyên lai là đồng bạn cùng vào sinh ra tử với công tử trên Côn Luân.

Con người như công tử... có thể coi một người là “bằng hữu” cũng là chuyện không dễ dãi phi thường!

Nhìn thấy công tử Thư Dạ đang đọc mật thư, hần lập tức muốn lặng lẽ lui ra ngoài, nhưng công tử lại giơ tay biểu thị không cần. Mở phong thư đọc một hồi lâu, thần sắc của công tử âm tình bất định, chợt bỏ thư xuống, hỏi tả hữu thị tỳ :

- Lục Cơ có trở về chưa?

Một cô gái trong số lập tức cúi đầu bước lên hỏi bẩm :

- Bẩm Thành chủ, Lục Cơ đã trở về.

- “Ả trở về hồi nào?” - Công tử Thư Dạ mặt không một chút biểu tình, hỏi tiếp.

- “Khoảng canh ba đêm hôm qua” - Cô gái hơi biến sắc, sợ sệt hỏi đáp - “Thần thiếp đã tra hỏi ả”.

Hoắc Thanh Lôi vừa nghe y đề cập tới Lục Cơ, cũng hơi bối rối.

- “Thật là lý thú... không ngờ còn dám trở về?” - Công tử Thư Dạ chợt cười cười, nhãn thần lim dim, chợt kéo Hoắc Thanh Lôi -

“Ngươi có muốn gặp ả không? Đi, bọn ta cùng đi gặp ả”.

Hoắc Thanh Lôi sợ công tử động nộ, đang muốn mở miệng năn nỉ, lại bị công tử Thư Dạ kéo đi liền :

- Đi đi đi! Trù trừ do dự làm gì? Đi theo ta, xem xem ả chuẩn bị diễn trò gì!

Mấy cô gái đứng kế bên đã quen với biểu tình hỷ nộ vô thường của công tử, giờ phút này lẳng lặng chia nhau lui qua một bên.

Đi lòng vòng khúc chiết, từ Oanh Sào đi đến miệng động giả sơn đó không ngờ như là đi xuyên qua thiên sơn vạn thủy, u minh tăm tối.

Hoắc Thanh Lôi chỉ cảm thấy mấy ngày nay công tử có vẻ khác với ngày thường, lại không nói ra được bất đồng chỗ nào. Hắn từ nhỏ đã là gia thần của Cao thị, từ lúc hiểu biết đã theo hầu công tử Thư Dạ, trung tâm không thắc mắc, kính công tử như người trời, không dám hỏi nửa câu dư thừa.

Đi đến động khẩu, công tử Thư Dạ bất thành linh dừng chân, ngưng thị nhìn xa xăm một hồi lâu, thần sắc biến ảo.

- “Công tử?” - Hoắc Thanh Lôi không nhịn được nhỏ giọng đề tỉnh, lần theo nhãn quang của công tử nhìn ra ngoài, chợt rung mình như hít phải một luồng hơi lạnh --- Trên quảng trường! Giữa thành Đôn Hoàng, trên quảng trường nơi hôm qua mới tiến hành nghi thức đại lễ, không ngờ chính chính tề tề đặt hai chục cỗ quan tài! Thi thể đám giáo đồ Minh giáo bị giết hôm qua đã không còn thấy đâu, hiển nhiên đã được người ta thu liệm.

Ai mà gan dạ như vậy? Không ngờ dám ngỗ nghịch chống lại ý

nguyện của Thành chủ?

Bên cạnh có một đám bá tánh thương nhân đứng xa xa nhìn xem, nghị luận rầm rì, nhưng không ngờ giữa quảng trường chỉ có một thiếu niên mặc áo vải sắn.

- “Lão Lôi...”. - Chợt lúc đó, Hoắc Thanh Lôi nghe công tử thở dài, trong lòng bàn tay y lòi ra một vật, là một chiếc chìa khóa nhỏ màu bạc - “Vật này người bảo quản giùm ta...

Nếu quả có một ngày ta không trở lại Đôn Hoàng nữa, người nhớ nhất định phải giao vật này cho Thành chủ mới”.

- “Cái gì?” - Hoắc Thanh Lôi thất kinh ngẩng đầu nhìn công tử Thư Dạ đột nhiên lại nói ra những lời nói kinh người đó.

- “Không cần hỏi nhiều, hãy nhớ lấy lời ta” - Bạch y công tử chợt quay đầu lại, mỉm cười nhìn thuộc hạ trung thành - “Người sẽ có chủ công mới --- Đôn Hoàng có lẽ sẽ biến thành không còn như xưa”.

Không đợi thuộc hạ hồi tỉnh thần thái, công tử Thư Dạ vung tay áo đi lên, theo con đường lát đá thông dong bước tới.

* * * * *

Dao Hoa lâu vẫn u ám đổ nát. Màn treo sắc thái ảm đạm ủ rũ, mạng nhện giăng phủ khắp nơi, hơi đông sắp đến, gió luồn qua giấy dán song cửa rách nát, thanh âm phát ra như tiếng khóc tỉ tê.

Trong phủ đệ của Đôn Hoàng thành chủ, đó vốn là tòa lầu hoa mỹ nhất, ban đầu lão Thành chủ vì muốn làm vừa lòng tân phu nhân Dao Hoa, đặc ý dùng gỗ đàn hương Nam Hải và bạch ngọc trúc Lam Điền mà xây thành tòa lầu đó. Nhưng từ khi Dao Hoa phu nhân qua đời, tòa lầu đã trống vắng luôn luôn, bên trong chỉ có một nữ nhân bị cầm cố: thị nữ theo hầu Dao Hoa phu nhân, Lục Cơ.

Công tử Thư Dạ dẫn Hoắc Thanh Lôi đi xuyên qua mười tám bức

màn dày mới nhìn thấy nữ nhân đó.

Bị giam cầm đã mười năm, thiếu nữ mỹ lệ mới chớp mắt đã trở thành một phụ nhân quá tuổi ba mươi, tuy trong Dao Hoa lâu mọi vật đều bất biến, nhưng nếp nhăn trên trán, tóc bạc bên màng tang đã đủ để tỏ bày năm tháng vô tình dạt trôi không trở lại. Thấy Thành chủ tiến vào, lục y nữ tử thậm chí không thềm ngẩng đầu liếc nhìn, vẫn chăm chú mân mê vật trong tay, chợt rắc vẩy xuống đất.

Hoắc Thanh Lôi nhận ra vật Lục Cơ cầm trong tay là cở thi dùng để chiêm bosc.

- “Ha ha ha ha!” - Đăm đăm nhìn đồng cở thi tản mát dưới đất, Lục Cơ chợt há miệng cười lớn, ngẩng đầu nhìn công tử Thư Dạ, gần từng tiếng - “Đại hung. Người phải chết... người chung quy đã đến giờ chết!”

- “Lục Cơ!” - Hoắc Thanh Lôi vội chặn đứng ngôn ngữ vô lễ của nữ tử đó, sợ công tử động nộ.

Nhưng công tử Thư Dạ lại vẫn không tái mặt, đứng yên tại chỗ, lạnh lùng nhìn mấy cở thi rơi vãi dưới đất, y tịnh không hiểu biết gì về bosc thuật, nhưng đối với tiếng cười lạnh của nữ tử kia, y chỉ thò mũi chân ra, tùy ý dẫm loạn trên đám cở thi, sau đó gia tăng lực khí lên mũi chân, dày xéo nhẹ nhẹ, trong nháy mắt đồng cở đã biến thành một đồng bụi phấn li ti.

- “Cái gọi là mạng như cỏ rác, đại để là như vậy đó” - Trong góc lầu tối mờ, công tử Thư Dạ chợt mỉm cười - “Lục Cơ, ta biết Dao Hoa phu nhân đối với người ân trọng như núi, sau khi bà ta chết, người hận ta đến thấu xương, nhưng chỉ tiếc mạng của ta do ta định, không phải do trời định”.

Cái nhìn ngạo nghễ đó khiến cho tiếng cười của nữ tử im bật hẳn,

Lục Cơ hận thù nhìn công tử Thư Dạ chăm chăm, chợt nói lớn :

- Liên Thành đã trở về.

Tiếng cười của nữ tử đó vừa bén nhọn vừa cuồng dại, làm kinh động đến bầy chim tránh rét, vội vỗ cánh bay xa. Hoắc Thanh Lôi bỗng có cảm giác trước mặt là một người xa lạ, không phải là Lục Cơ của mười năm nay...Phụ nhân trước mắt là một phụ nhân u oán ác độc, thật chính là cô gái linh tuệ năm nào sao?

- “Người quay trở về phủ là vì muốn nói với ta những lời đó?” - Công tử Thư Dạ vẫn bất động thanh sắc - “Liên Thành đang ở quảng trường thu liệm thi thể, sắp vào đến cửa, người còn không mau ra tiếp đón nhi tử của ân nhân của người sao?”

Giọng nói không một chút kinh khiếp, thái độ dừng dưng khiến cho Lục Cơ ngẩn người.

- “Người thật làm cho ta thất vọng quá...” - công tử Thư Dạ lại thờ dài, lắc lắc đầu - “Ta nghĩ người quay về phủ tất có thâm ý gì đó, lại không liệu được người chỉ muốn phun phì phèo vài câu ác độc” - Y quay đầu nhìn Hoắc Thanh Lôi đang ngây người, lắc lắc đầu - “Người có thấy không? Lão Lôi? Tiểu a đầu của người đã biến thành một nữ nhân như vậy đó... cho nên ta đã nhiều lần khuyên người đánh chết ý định đi, người lại tâm tâm niệm niệm khẳng khẳng không cưới ả không được, thật là ngu xuẩn mà”.

Y phát tay áo bỏ đi, để lại góc lầu u ám cho hai người.

Nghe thấy câu nói cuối cùng của công tử Thư Dạ, ánh mắt Lục Cơ lấp loáng, ngẩng đầu chú thị nhìn vị tướng quân vận nhung trang đang đứng trước cửa, bỗng phảng phất như không dám nhìn thẳng, cúi đầu xuống.

Tiểu Hoắc, Tiểu Hoắc, làm sao có thể quên được? Lúc bị người ta

mua vào đây, nữ nô cô khổ không ai giúp đỡ đã được thiếu niên tráng kiện nhiệt tình đỡ chiếu cố. Hắn là hài tử của một môn khách, gia thần của Đôn Hoàng Cao thị. Bọn họ dựa vào nhau mà trưởng thành. Gia thần và thị nữ, giày cỏ phối xứng giày cỏ, môn đương hộ đối. Lúc đó tuy vai vế thấp hèn, thời thiếu niên lại sáng lạn tươi vui, Dao Hoa phu nhân luôn luôn nói, đến lúc ả được mười tám tuổi, sẽ cầu lão Thành chủ chuẩn y hôn sự, đem ả gả cho Hoắc Thanh Lôi. Nhưng cái năm ả mười tám, dòng xoáy quyền mưu đã nuốt trọn tương lai của ả.

Phu nhân chết đi. Tình cảnh của ả cũng như là rơi từ trên cao ngàn trượng xuống, từ đó sống trong thù hận âm ức.

- “Lục nhi, nàng thật... đã biến đổi quá nhiều” - Hoắc Thanh Lôi bối rối xoa xoa tay, không biết nói gì hay hơn, nhìn khuôn mặt phụ nhân già nua chỉ cảm thấy đau xót - “Sao khổ quá vậy? Phu nhân tuy đối tốt với nàng, nhưng cũng đã chết mười năm rồi, nàng còn hận công tử gì nữa?”

- “Người biết cái gì? Người biết cái gì?” - Lục Cơ hét sang sảng, quăng đồng cỏ thi còn lại vào mặt hắn - “Ta không có mẫu thân, chỉ có phu nhân đối tốt với ta, bà ta là mẹ ruột của ta! Cao Thư Dạ tên súc sinh đó không ngờ đã xúi giục lão Thành chủ treo cổ phu nhân, lại còn tố cáo Liên Thành công tử đi làm con tin --- ta chưa nhìn thấy y chết, tuyệt không nhắm mắt!”

Hoắc Thanh Lôi trầm mặc. Mười năm trước, lúc công tử quay trở về Đôn Hoàng, quả thật thủ đoạn hơi độc辣, điểm đó không thể phủ nhận.

- “Bất quá, bây giờ cũng được... hắc hắc” - Thanh âm của Lục Cơ hạ thấp, cười lạnh - “Ta biết Liên Thành công tử phước lớn mạng lớn, ở

đế đô cũng có quý nhân tương trợ.

Hiện tại chàng đã mang chiếu chỉ từ đế đô về --- sẽ tiếp thế Cao Thư Dạ làm tân Thành chủ của Đôn Hoàng!”

Hoắc Thanh Lôi biến sắc --- tân Thành chủ? Chiếu chỉ của đế đô?

- “Tiểu Hoắc, nếu Liên Thành công tử đã trở về, người cũng nên cao hứng mới phải” - Mặt Lục Cơ ẩn núp trong bóng tối, sóng mắt lại rực sáng ghê rợn, phảng phất như ẩn tàng yêu ma đen tối - “Liên Thành đã đáp ứng chuyện bọn ta, chỉ cần người dẫn thần võ quân...”.

- “Câm miệng!” - Hoắc Thanh Lôi chột hét lên một tiếng, bụi bặm trên xà nhà bị chấn động rơi lả tả, trong mắt tướng quân bùng cháy tia lửa thịnh nộ, giận dữ nhìn Lục Cơ - “Người muốn ta phản lại Thành chủ? Người muốn ta giết Thư Dạ công tử cho các người, có phải không? Đừng có nằm mơ! Hoắc Thanh Lôi ta là hạng người gì đây? Người không thể phản bội Dao Hoa phu nhân, ta cũng không thể phụ rẫy công tử Thư Dạ!”

Ánh mắt Lục Cơ sáng choang, lạnh lùng thốt :

- Nhưng Liên Thành có chiếu chỉ của đế đô, lập tức chấp chương ngôi Thành chủ tân nhiệm! Người làm sao đây?

Hoắc Thanh Lôi ngây người, một hồi lâu sau, hán tử bụng dạ ngay thẳng đó mới nói :

- Không biết, ta chỉ nghe lệnh một mình Thành chủ. Y muốn ta làm gì, ta có phải dẫu đầu cũng đi làm cho y!

- “Cao Thư Dạ là dạng người ra sao? Y điều khiển Đôn Hoàng bao năm nay, tuyệt không thể dễ dàng nhượng xuất quyền bính” - Lục Cơ nghiêng răng lắm bầm, ngẩng đầu nhìn Hoắc Thanh Lôi - “Tiểu Hoắc, nếu y kêu người đi giết Liên Thành, người cũng nhất định đi giết, không cần biết Liên Thành cũng là xương máu của lão Thành chủ, có

phải không?”

Hoắc Thanh Lôi nghiêng răng, bấp thịch hai bên miệng vòng lên, mặt mày nhăn nhó đáng sợ. Nhưng do dự một hồi vẫn từ từ gật gật đầu.

- “Nói ta ngu trung, người lẽ nào không phải vậy?” - Lục Cơ cười lạnh

- “Được, được... Mỗi người một đường”.

* * * * *

Trong Đôn Hoàng thành đã tràn ngập gió lạnh trời đông, cát vàng đập bám vào vách tường và giấy dán cửa sổ, tiếng động rào rạt. Mặt mày đi ngoài gió chỉ trong chốc lát là đau rát thấu tim, cho nên người đi lại trên đường cứ vội vàng cất bước. Tuy vậy, dòng người thưa thớt đi ngang qua quảng trường nền đất vàng giữa thành đều không tự chủ được phải đình trệ chậm bước, dần dần tụ tập đông đúc.

Một hàng hai chục cỗ quan tài gỗ dương trên quảng trường, đều hiu giữa ánh sáng héo hắt lạnh lẽo lác rác xuyên qua gió cát náo nức. Tất cả người đứng xem đều lui ra xa, che miệng len lén nghị luận, sợ sệt không ngờ có người dám nghịch lại ý của Thành chủ, dám đi thu liệm thi thể của giáo đồ Minh giáo. Thiếu niên vận áo vải sấn kia tựa hồ mới từ xa đến, mặt bám đầy cát bụi, nhưng vừa vào thành đã gặp phải thảm hướng thi thể bị xử trảm không đầu phơi mình giữa quảng trường, không nói tiếng nào liền lập tức đi mua hai chục cỗ quan tài kia, cũng không lo nghĩ gì tới cấm lệnh, đi thu liệm những thi thể kia mà không xin phép một ai cả.

Đám thần võ quân đứng gần la lối ngăn trở, nhưng thiếu niên vận áo vải sấn đó đã đưa ra một vật gì đó, đội quân lập tức thoái xuống, rùng mình biến sắc, vội vàng chạy đến phủ lâu của Thành chủ, mới nửa đường đã đụng công tử Thư Dạ.

- “Thành chủ!” - Thở hồng hộc lấy hơi, hiệu úy thần võ quân quỳ một

gối xuống, thần sắc khẩn trương - “Bẩm cáo Thành chủ, nhị công tử... nhị công tử Liên Thành... đã về đến Đôn Hoàng!”

- “Ồ” - Công tử Thư Dạ chỉ hững hờ “ồ” một tiếng, tịnh không ngạc nhiên gì.

Y đi đến bên cạnh quảng trường, lẳng lặng nhìn thiếu niên áo vải sấn mười năm trời không gặp mặt --- huynh đệ duy nhất của y.

Tuy bị mọi người cô lập, nhưng thiếu niên lặn lội ngàn dặm thiên lý đến đây vẫn giữ vững thần khí kiên khang tươi tắn, trong ánh mắt tuy mang đậm nét phẫn nộ bi thương, lại không có một chút âm ám nào. Khóe miệng mím chặt loe hoe quét dính vài sợi tóc, sắc mặt nghiêm túc, tay nắm chặt kiếm giắt bên hông, dùng chuôi đao đóng đinh, đóng chặt nắp quan tài cuối cùng.

Đó là Liên Thành sao? Trong nháy mắt hốt hoảng, đột nhiên có một nỗi thất vọng khôn tả bao trùm lấy y.

Hoàn toàn khác biệt với trong tưởng tượng của y... hoàn toàn khác biệt! Lúc đi là một hài tử mười một tuổi, lúc trở về đã là một thiếu niên nam tử hai mươi mốt. Mười năm làm con tin ở đế đô đã trôi qua ra sao? Vui mình giữa trọng tâm của cơn xoáy quyền lực âm mưu, tạm bỏ cầu sinh. Có thể vượt qua mười năm như vậy, Liên Thành trở về sao lại có thể như vậy? Thiếu niên trước mắt không ngờ hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của y.

- “Nhị đệ!” - Không nhận được nữa, công tử Thư Dạ thoát miệng kêu. Thiếu niên quay phắt đầu lại, nhìn thấy một công tử quyền quý đầu đội hắc bào tử kim quan, khoác áo hồ cừu, sắc mặt liền biến chuyển. Chàng chỉ lãnh đạm buông tay đang đặt trên cổ quan tài xuống, lạnh lùng mở miệng :

- Cao Thư Dạ, ta đã trở về.

Sau đó, chàng nhìn quanh một vòng, nhìn đám dân chúng và thương gia tụ tập xung quanh, thò tay kia vào ngực áo rút ra một cuộn lụa màu vàng, tung mở ra, giơ lên cao :

- Để đô có chỉ...

Tất cả bá tánh và thương gia nhìn thấy màu sắc đại biểu tối cao vô thượng đó, lập tức cúi mình quỳ xuống hết, trên quảng trường chỉ có một mình bạch y công tử không cử động chút nào.

“Đôn Hoàng thành chủ Cao Thư Dạ, xa xỉ dâm dật, bạo ngược hà khắc, lập tức cách chức Đôn Hoàng thành chủ, An Tây đại tướng quân”. Đọc lời trên chiếu thư của đế đô, Liên Thành nhìn công tử Thư Dạ không hề tái mặt, thanh âm cực kỳ chậm rãi, sợ đối phương thốt nhiên tấn công, tay chỉ đặt cách cán kiếm không đầy nửa thước: “Kỳ đệ Liên Thành kế nhiệm làm Đôn Hoàng thành chủ, nhận hết tước vị của Cao Thị. Khâm thủ”.

Nhưng đợi cho chàng đọc xong, bạch y công tử đứng ưỡn ngực giữa quảng trường vẫn bất động hoàn toàn, không quỳ xuống lãnh chỉ, cũng không lên tiếng hạ lệnh cho thần võ quân bắt giữ --- chỉ he hé một nụ cười bất định nơi khóe miệng, nhìn đệ đệ mới trở về.

Chỉ ý của đế đô đã tuyên bố xong, nhưng đám bá tánh và thương gia quỳ dưới đất lại không dám hồi ứng một tiếng nào.

Mười năm nay, công tử Thư Dạ thống trị Đôn Hoàng bằng bàn tay sắt, mọi người đều biết, tuy Đôn Hoàng hướng về đế đô xưng thần, nhưng nơi hoàng đế ở quá xa, khơi khơi lực lượng của một đạo thánh chỉ lại vụn vụn lần không bằng mười vạn thần võ quân của Thành chủ. Cho nên khi công tử Thư Dạ bảo trì vẻ trầm mặc không phủ nhận cũng không chấp nhận, không một ai dám lên tiếng.

Giữa tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió gào rú giữa thành, mang theo hơi

lạnh trên Tuyết Sơn phương bắc, hòa vào ánh sáng giá buốt phản chiếu khỏi hai mươi cổ quan tài.

- “Người tội nghiệp cho những giáo đồ Ma giáo kia?” - Công tử Thư Dạ chung quy đã mở miệng, hỏi một câu lại không dính dáng gì tới vấn đề - “Người không hận Minh giáo? Ở Trường An mười năm, người không ngờ lại không hận Minh giáo?”

Liên Thành ngây người, cười lạnh :

- Ta tại sao phải hận Minh giáo? Ta không phải là thứ Ma Vương như người, cả phụ nữ lão ấu cũng giết hết!

Công tử Thư Dạ không ngờ lại kinh ngạc, hỏi truy :

- Ở Trường An mười năm, không ai dạy người hận Minh giáo?

- “Không có. Ta hận cái gì, cũng không cần hận giáo phái của người ta” - Liên Thành ngạo nghễ, nhãn thần sáng ngời quang đãng - “Ta không phải là giáo đồ của Minh giáo, cũng không phải là nhân sĩ võ lâm chính phái gì, nhưng ta không ưa thói tàn sát thiêu chết những giáo dân tay không tác sát kia! Người quá bạo ngược!”

Công tử Thư Dạ chợt như thất thần, không ngờ không nói gì.

- “Cao Thư Dạ, đạo thánh chỉ này người có tiếp nhận hay không?!” -

Liên Thành không nhịn được, hét lớn, giọng cao thánh chỉ trong tay.

Công tử Thư Dạ ngẩng đầu nhìn cuộn vải vàng trong tay đệ đệ mình, chợt cười lớn, thanh âm chấn động cổ thành.

- “Người cười cái gì? Người muốn làm phản sao? Muốn coi khinh chiếu chỉ của đế đô sao?” - Liên Thành giận dữ án tay lên cán kiếm --

- đã sớm nghĩ Cao Thư Dạ không dễ dầu gì xuôi tay chịu trói, e rằng phải động võ mới được.

- “Liên Thành, Liên Thành, người sao lại còn non nớt như vậy...” -

Công tử Thư Dạ lạnh lùng cười lớn, giọng như sắt đá, tâm tình giữa

hai lần mi lại phức tạp vô cùng :

“Người nghĩ một mình một kiếm đơn độc đến đây, cầm theo một cuộn lụa vàng gọi là “chỉ ý” là liền có thể tước lấy mười vạn thần võ quân và hắc bảo tử kim quan trên đầu ta sao?”

Giữa tiếng cười lớn, Đôn Hoàng thành chủ từ từ giơ một bàn tay lên, ra dấu.

Trên thành đầu trong nháy mắt hiện ra vô số binh sĩ, giường trăm ngàn cung nỏ chĩa về phía thiếu niên đứng giữa quảng trường, đám bộ binh thần võ quân đứng quanh đài cũng tuốt kiếm vung đao ra khỏi vỏ, vây chặt bốn phía. Liên Thành nhìn binh khí lấp loáng tinh anh, chiến sĩ sát khí đằng đằng, mặt liền tái nhợt hẳn. Chàng không liệu được mười năm sau, Thư Dạ không ngờ đã chinh đồn nuôi dưỡng đoàn quân yếu nhược, huấn luyện thành một đội binh tinh nhuệ như vậy!

- “Liên Thành, nhị đệ của ta, người có biết ta thất vọng đến chừng nào không...” - Công tử Thư Dạ cười khổ, nụ cười không ngờ lại có vẻ thành thật, không một chút trào phúng châm chọc - “Ta không tưởng được sau mười năm người vẫn không trưởng tiến như vậy, dám ngang nhiên cầm một cuộn lụa vàng xông về Đôn Hoàng không binh không mã --- khổ nạn làm con tin mười năm ở đế đô không ngờ không giúp cho người học được gì sao?”

- “Học cái gì?” - Liên Thành nghiêng răng bạnh má, hỏi, tay nắm chặt cán kiếm.

- “Quyền mưu! Tư lự! Ngón nghề! --- Ngụp lặn giữa chính cục, võ lực, nhân tình, năng lực cân bằng lúc bỏ lúc lấy dân ý!” - Công tử Thư Dạ nhìn nhị đệ mới trở về, cơ hồ nghiêng muốn rụng hết răng - “Người không ngờ vẫn chưa hiểu gì hết! Không khác gì hài tử của

mười năm trước! Ta đợi chờ người mười năm, đợi người trở vì dùng mọi thủ đoạn đoạt lấy tất cả từ trong tay ta...”.

Nghe những lời nói đó, thiếu niên đang nghiêng rằng bạnh má cũng không khỏi ngây người, nhìn sững ca ca của mình :

- Thủ đoạn gì?

- “Còn muốn ta dạy người sao?” - Công tử Thư Dạ phảng phất giận dữ đến phì cười - “Người lẽ nào không biết nên kết thân với đám quyền quý ở đế đô, sau đó mượn binh về thành? Lẽ nào không biết nên lén lút tiềm nhập, trước hết trông vào sự tiếp ứng của Lục Cơ? Sau khi ả hạ độc, người vào giết; hoặc mua chuộc tướng sĩ tả hữu của ta, bất động thanh sắc dồn ta vào tử địa. Sau đó lại thuận lý thành chương rút thánh chỉ ra, tuyên bố mình kế nhiệm chức Đôn Hoàng thành chủ! Người và Lục Cơ thật đã làm cho ta quá thất vọng... một tên khờ đơn thuần hữu dũng vô mưu, một phụ nhân chỉ có oán độc trống không, một chút đại sự cũng không lo liệu được!”
Mấy lời đó cơ hồ không thể tưởng tượng được lại thoát ra từ miệng của công tử Thư Dạ, tuy Liên Thành kinh ngạc ngẩn người, nghe đến câu cuối cùng, trên khuôn mặt lại lộ xuất thần tình phần nộ khinh bỉ, cười lạnh :

- Tại sao? Ta có chiều chỉ của đế đô, quang minh chính đại --- Tại sao lại phải lén lén mò về? Người không phục mà kháng chỉ, ta có thể bằng vào thượng phương bảo kiếm trong tay mà chém đầu người, tại sao lại phải sử dụng những thủ đoạn âm độc kia?

Công tử Thư Dạ tựa hồ lại ngây người, nhìn khuôn mặt ngạo nghễ một cách lỗi lạc của đệ đệ mình, chợt lại cười khổ :

- Sao lại như vậy chứ... Người không ngờ có thể nói ra mấy lời như vậy. Gã đã dạy người như vậy sao? Người có phải là nhi tử của con

tiện nhân Dao Hoa kia không?

Vừa đề cập đến mẫu thân, Liên Thành chợt biến sắc, hét lớn giận dữ một tiếng, rút kiếm ra liền, đâm thẳng tới :

- Cao Thư Dạ, ta giết ngươi!

Nhưng thân hình chàng vừa động, chiến sĩ thần võ quân vây quanh đã phát động trước.

Nhìn thấy một bóng áo vải sấn xông pha giữa trùng trùng điệp điệp quân binh khôi giáp, tiếng binh khí va chạm rồn rảng, công tử Thư Dạ lại chỉ đứng đó bất động. Một hồi lâu sau, y nheo nheo mắt, thở phào một hơi, không nhìn đệ đệ mình bị vây đánh nữa, chấp tay sau lưng quay người, vừa lúc gặp Hoắc Thanh Lôi chạy tới, liền nói nhỏ một câu với Hoắc Thanh Lôi :

- Tuyệt không được giết hắn.

Liền bước đều rời gót.

Hoắc Thanh Lôi hơi ngẩn người, đủ thứ tình cảm xáo trộn --- vẫn còn là huynh đệ ruột thịt huyết mạch tương thông, tuy nhị công tử vừa quay về lập tức muốn đoạt quyền công kích liền, nhưng Thành chủ vẫn không muốn dồn chàng ta vào tử địa!

Đại Mạc Hoang Nhan

Hồi 6

Dạ yến

Trăng lưỡi liềm lạnh lùng lặng lẽ treo mình trên trời đại mạc, rải rắc ánh lạnh khắp mặt đất. Xa xa bóng dáng Kỳ Liên sơn xám lạnh như một đường viền sắt thép bao bọc, gió gào rít ào ạt, luồn vào đêm tối giá buốt thấu xương trên đại mạc.

Nhưng trong Đôn Hoàng thành lại là một cảnh tượng khác. Khác với Trung Nguyên vẫn còn có giới nghiêm, trọng trấn trên cổ đạo tơ lụa này đến đêm trái lại lại càng phồn hoa.

Thương đội ở các nơi vào nghỉ chân, mang hàng hóa kim tiền phung phá vung vãi trong tửu lâu ca uyển, oanh hò yến hát, đèn hồng rượu lục, một vùng ca múa thanh bình.

Phóng tầm mắt nhìn khắp thành cao, bóng tối đã tràn vào cao lâu.

Mỹ nhân trên lầu ca múa ngày đêm không dứt.

Tuy ban ngày phát sinh sự tình trọng đại như vậy, Đôn Hoàng thành chủ không ngờ vẫn như không có gì xảy ra, vẫn uống thâu đêm, gõ chén hát vang, trái ôm phải bế, Hoắc Thanh Lôi phụng mệnh truy bắt công tử Liên Thành, còn chưa về tới, văn võ quan viên còn lại trong thành thấy công tử Thư Dạ ngồi chễm chệ say sưa cười nói, người nào cũng có vẻ ngẩn ngừ, lại chần chừ không dám nói.

Công tử Thư Dạ thật là một nhân vật đáng sợ, bao năm nay bằng bàn tay sắt quản thúc trọng trấn tơ lụa Đôn Hoàng, sinh hoạt xa xỉ, đối với vãng khách thương chinh luôn thu thuế hoa lợi mức cao, tính tình âm trầm kiêu ngạo đa biến, cấp dưới cũng có tướng lãnh thương gia len lén chê trách không ưa. Nhưng công tử Thư Dạ đồng thời cũng là một Thành chủ anh minh, mười năm rèn binh luyện mã, chinh đồn chinh vụ quân vụ Đôn Hoàng, tu kiến kênh ngòi thương dịch, thống lãnh thần vũ quân nhiều lần đánh lui các quốc gia Tây

Vực Hồi Hột Thổ Phồn gườm gườm như hổ báo rình mồi gây hấn, vì vậy mà đã kiến lập uy danh trọng vọng trên con đường tơ lụa.

Hôm nay một tên trẻ miêng còn hôi sữa từ đế đô đơn độc trở về, nói muốn nắm lấy đại quyền, không phải là chuyện đáng cười sao?

Chỉ là Đôn Hoàng trên danh nghĩa vẫn còn thần phục Đại Thanh, đế đô đã có chỉ, mà công tử Thư Dạ hồi sáng trên giáo trường lại cự tuyệt không tiếp chỉ, còn động dụng thần vũ quân cầm nã huỳnh đệ ruột của mình, sự tình bất lành như vậy, không biết Thành chủ sẽ ứng phó thế nào với cục diện lần này?

Vũ cơ vừa múa xong khúc “Lan Lăng Vương”, Hoắc Thanh Lôi đã vào tới, trình bả nhỏ bên tai. Nguyên lai công tử Liên Thành đã bị bắt giữ, nhưng trong đội thiết giáp ba ngàn người thương vong cũng nặng nề, ngoài mấy chục người chết trận, còn có hơn trăm người phải an dưỡng vài ngày.

- “Bị thương trên trăm người? Chưa làm cho ta hoàn toàn thất vọng... Nhưng bằng vào chút tài nghệ đó, muốn đoạt Đôn Hoàng còn chưa đủ sức đâu!” - Công tử Thư Dạ bống cười lên, cầm dĩa sừng tê giác gõ vào mâm bạc, ca lớn - “Tương Quân đàm tiếu loan cung, Tần Vương nhất nộ kích phũu. Thiên hạ thùy dữ phó ngô câu? Biền kỳ quần hùng thúc thủ! Tích thì khẩu, tấn vương hầu, không huyền đoạn linh hà sở cầu?”

(Tạm dịch: Tương Quân chê trách giương cung, Tần Vương tức giận gõ vũa. Thiên hạ ai giao phó ngô câu? Quần hùng xung quanh thất thủ. Năm xưa giặc, tận hết vương hầu, buông cung bẻ tên còn muốn gì nữa?).

Lời ca mãnh liệt, uyển chuyển như dòng ngân hà, vô thủy vô chung. Mọi người nhấp nhòm, không biết công tử giờ phút này nội tâm vui

hay giận, đều cảm chén trầm mặc, bạch y công tử chễm chệ trên cao, gõ chén hát vang như không có ai xung quanh, mỹ nhân ôm trong lòng cũng không biết làm sao, nụ cười gượng cứng đờ.

- “Công tử” - Chỉ có Hoắc Thanh Lôi không sợ, nhỏ giọng bẩm cáo - “Thuộc hạ đã thỉnh nhị công tử vào phủ, nên xử trí ra sao?”

- “Một trăm xe kim châu trong phủ khố năm nay đã kiểm điểm xong rồi chứ?” - Công tử Thư Dạ dừng tay, hỏi đột ngột, lại đi vòng qua vấn đề chông gai đó, nghiêng đầu hỏi viên quan tư khố bên kia, ánh mắt lạnh lùng. Đó là quy củ bất thành văn mỗi năm trong Đôn Hoàng phủ, mỗi khi gần đến cuối năm, Thành chủ đều muốn rút ba phần mười số tài vật từ trong phủ khố ra, thu nhập vào phủ để của mình. Nhưng số kim tiền to lớn đó không ngờ không có ai biết đã chuyển lưu đi đâu.

Công tử Thư Dạ bằng vào sự xa hoa hưởng lạc mà dương danh Tây Vực, rất nhiều thương gia và bá tánh đều đoán là số tiền đó đã bị y đem sung nhập vào túi riêng, phung phí trong tiêu kim quật Oanh Sào bí mật. Cho nên trong dân gian càng có nhiều lời bêu riếu nói xấu Đôn Hoàng thành chủ.

Viên quan kia vốn đang sợ hãi, lập tức té xuống ghế, vấp mình hỏi đáp :

- Dạ đã kiểm điểm hoàn tất từ sớm!

- “Vậy được, cứ mang vào hậu viện của phủ như năm ngoái, sau năm ngày sẽ có người đến lấy” - Công tử Thư Dạ phân phó, số của cải khổng lồ bằng một phần ba số thuế thu trong cả năm ở Đôn Hoàng, vậy mà qua lời nói của y lại như không đáng để gãi ngứa. Quan tư khố dạ dạ lui ra, Hoắc Thanh Lôi cũng không hỏi công tử điều dụng số tiền thuế trong khố phòng đi đâu, chỉ tiếp tục nhỏ giọng

hỏi :

- Phải làm sao để xử trí nhị công tử Liên Thành?

Hắn nhấn mạnh ba chữ “nhị công tử”, hy vọng công tử niệm tình máu mủ mà buông tha cho người đệ đệ duy nhất đó.

- “Nhốt vào Dao Hoa lâu, chung một chỗ với nữ nhân điên Lục Cơ kia” - Công tử Thư Dạ cầm chén vàng, đôi mắt lại khép hờ, gần từng tiếng - “Hắn ở đế đô không học được gì, vậy để ta thân hành đi dạy dỗ hắn! Để tự ta đi dạy tên khờ đó! Ta không tin cả đời hắn cứ như vậy!”

- “Công tử?” - Hoắc Thanh Lôi thất kinh, không rõ công tử sao lại thất vọng phần nộ như vậy --- lẽ nào công tử hy vọng Liên Thành nhị công tử càng lãnh khốc, càng chai đá, càng mưu mô? Công tử không lẽ trông mong lúc đệ đệ của mình từ đế đô quay trở về sẽ bằng vào tài nghệ của chàng mà đoạt lấy quyền khống chế trong tay công tử? Công tử Thư Dạ chễm chệ trên cao ôm mỹ nữ rượu chè ca hát, phóng túng buông thả, nhưng ý nghĩ thật sự trong nội tâm của Thành chủ có mấy ai có thể hiểu thấu? Có ai biết vị Thành chủ trẻ trung với bàn tay sắt tự tin đã từng có một đoạn năm tháng thiếu niên làm sát thủ sinh nhai không thấy mặt trời, làm bạn với bóng tối. Những sinh tử kích biến, ái hận vinh nhục trong đoạn thời gian đó, e rằng người ngoài không thể nào tưởng tượng nổi.

Đêm càng lúc càng già, bạch y công tử quyền quý ngất ngưỡng trên cao đã say không ít, hứng chí lại càng lúc càng cao, dùng đũa tẽ giác gõ chén vàng bát sứ, ca hát vang vọng, thúc giục vũ nữ thuận theo nhịp điệu của y, chót nhả phóng đảng, gai mắt không chịu được.

Văn võ quan viên hai bên đã đứng ngồi không yên, thay phiên nhau cúi mình cáo lui, công tử Thư Dạ cũng không thèm nhìn ngó, phẩy

tay cho phép bọn họ thoái lui.

Đến nửa đêm, đám khách đầy nghẹt chỉ còn lại một mình Hoắc Thanh Lôi, ngồi lẳng lặng nhìn Thành chủ cao cao cuồn ầm, coi y cười lớn, đứng dậy nhảy múa, ngắt ngắt nối nối ca hát khúc nhạc mình tự chế. Trong lời ca ai oán, người đôn hậu như hấn cũng cảm thấy được một nỗi niềm tuyệt vọng phần khích đã chồng chất bao năm.

Hấn bỗng nhớ đến chuyện xưa hồi sáng còn chưa kể hết --- Cuối cùng, Tinh Thánh Nữ tại sao không cùng công tử chạy trốn khỏi Đại Quang Minh cung? Công tử kể lúc y lần mò leo lên vách đá dựng đứng, mưu toan rời khỏi tuyệt đỉnh Côn Luân, thiếu nữ đó dưới vách núi đã giương ngân cung bắn liền mười ba mũi! Mũi cuối cùng đã ghim chặt y trên vách đứng.

Tại sao lại như vậy?

Nhưng hấn không dám hỏi. Nếu công tử không kể, vấn đề đó vĩnh viễn không có ai dám hỏi.

- “Người còn chưa đi?” - Tựa hồ chung quy đã hết hứng, lời ca bên tai đã ngưng, công tử Thư Dạ say túy lúy, loạng choạng dựa vào người vũ cơ bước vào nội thất, chợt nhìn thấy Hoắc Thanh Lôi đeo kiếm ngồi giữa bàn ghế ngỗn ngang.

- “Công tử say ghê gớm như vậy, mặt tướng sợ có chuyện không hay” - Hoắc Thanh Lôi thành thành thật thật hỏi đáp.

Công tử Thư Dạ cười lớn, giơ tay dụng lực vỗ vai ái tướng tâm phúc của mình :

- Hay, hay, người không ngờ không bị Lục Cơ lung lạc. Không hổ là nam nhân!

Nếu không, người đáng lẽ có thể mài kiếm cho bén, xông tới thừa lúc

ta say mềm chặt đầu ta! Bất quá, người nghĩ ta say thật sự sao? Vị công tử quyền quý rượu lăm đầy người võ vai Hoắc Thanh Lôi, chột hời nhỏ, thần sắc trong ánh mắt lại sáng như yêu quỷ, nhìn khiến cho người ta bủn rủn rùng mình.

- “Ta cả đời này chỉ dám uống say trước mặt một người... Thế nào gọi là bạn chi giao sẵn sàng chết vì nhau, người có biết không? Bởi vì chỉ cần gã muốn giết ta, ta vẫn chịu chết trong tay gã” - Công tử Thư Dạ một tay dựa vào vũ cơ, một tay sờ sờ cổ mình, lão đảo cười lớn - “Đầu lâu tốt chỉ dâng cho tri kỷ! --- Đó chính là bạn chi giao sẵn sàng chết vì nhau, vẫn cảnh chi giao!”

Ánh trăng bên ngoài rất sáng, lặn tăn như thủy ngân trải phủ khắp nơi. Hoắc Thanh Lôi ẩn ước có một cảm giác bất tường, lời nói của công tử tựa hồ đang đoái hỏi một đoạn đời của y.

- “Là Mặc Hương?” - Hấn chung quy nhin không được, hỏi tiếp một câu.

Công tử Thư Dạ rùng mình, ngưng bước, ngẩng đầu vọng nhìn nguyệt quang như màn sương lạnh ngoài đình, không biết đang nghĩ ngợi gì. Một hồi lâu sau, thanh âm của y mê mẩn bản thân thẳm thì :

- Mặc Hương? Đó là cái tên giả để xứng hợp với kiếm... Ta cũng không biết tên thật của gã là gì mà đã coi gã như huynh đệ...

Hoắc Thanh Lôi không nói gì, chỉ lẳng lặng lắng nghe, hấn biết công tử rất ít khi có cơ hội dốc bầu tâm sự như vậy.

Công tử Thư Dạ ngẩng đầu, nhìn vàng trắng lạnh giữa không trung, lăm bầm :

- Cũng là một đêm trăng như vậy... toàn đỉnh Côn Luân chỗ nào cũng nhuộm đầy máu tươi! Lúc mưu tính cùng Sa Mạn Hoa đào tẩu, ta cũng không bỏ rơi gã. Ta nói cho gã biết vị trí của bí đạo, muốn giúp

gã cùng chạy trốn với bọn ta --- Kết quả... khà khà, đêm khuya mừng chín tháng chín, ta chưa thấy Sa Mạn Hoa, lại đã thấy vô số cao thủ võ lâm Trung Nguyên thành linh xuất hiện trong Đại Quang Minh cung! Những người đó là từ trong bí đạo đó đi xuống!
Hoắc Thanh Lôi thất thanh la nhỏ --- Đi xuống từ trong bí đạo đó? Nói như vậy...

Thanh âm của công tử Thư Dạ từ từ hạ thấp, mang theo một nỗi trầm uất đã chìm lắng đến đáy sâu vô tận sau biết bao năm tháng :
- Không biết vì sao, những người võ lâm Trung Nguyên hễ thấy người là giết, lại độc nhất một mình ta không ai chịu giao thủ --- Sau này, ta mới biết Mặc Hương đã dặn đi dặn lại bọn họ không được giết ta. Gã không phải là một nô lệ vô danh, không ngờ là người của võ lâm Trung Nguyên phái đến nằm vùng trong tổng đàn Minh giáo!
Ta và gã vào sinh ra tử năm năm, không ngờ chưa từng biết thân phận chân chính của gã. Lúc đó, ta có phải còn ngu xuẩn hơn cả Liên Thành không?

- “Võ lâm Trung Nguyên đến ngày nay vẫn nên ghi nhớ cái đêm đó: thất đại môn phái đột tập Côn Luân Quang Minh đỉnh, sát thủ Tu La Trường toàn quân không còn một người sống sót, cả Giáo vương cũng thụ trọng thương --- Cao thủ dẫn đầu của thất đại môn phái không ngờ cũng không ai sống sót trở về” - Công tử Thư Dạ bàn thần hồi tưởng về trận huyết chiến năm xưa - “Sau trận chiến đó, võ lâm Trung Nguyên phái nào cũng tiêu điều, mà Ma giáo cũng kiệt quệ không vực dậy nổi. Song phương đều xếp cờ cát trắng, bồi dưỡng tinh nhuệ mới”.

Trong cái đêm chém giết hỗn loạn đó, y mười tám tuổi đầu ngơ ngẩn đứng trên con đường bí đạo nơi hậu sơn đó, trong mắt dâng đầy

niềm tuyệt vọng --- Y biết cô gái mình yêu cũng không thể cùng với y trở về cố hương nữa... Sa Mạn Hoa toàn thân nhuộm máu xông ra khỏi đám đông, đang nhìn y. Ánh mắt đó... y cho đến nay mỗi lần nhắm mắt là thấy lại ngay. Có một trăm cái miệng cũng không biện hộ giải thích gì được. Giây phút đó y chỉ muốn chết. Hoặc giả chỉ có cái chết mới có thể chứng minh y tịnh không phải là đồng đảng của Mặc Hương, tịnh không phải là người Trung Nguyên phái đến nằm vùng!

Công tử Thư Dạ thở dài, ánh mắt từ từ biến thành giá buốt :

- Ta hoàn toàn chán nản thoái chí, lúc đó đối với mọi việc xung quanh bên ngoài đều mất hết tâm tưởng tri giác để ý. Mặc Hương lôi kéo ta đang thất thần, phóng lên bí đạo mang tên “Thiên Thê”, Thang Trời, trên vách đứng. Sa Mạn Hoa phản hận cùng cực, từ bên dưới bắn liên tục mười ba mũi tên, đều bị Mặc Hương nhất nhất gạt rớt. Nhưng mũi cuối cùng chung quy đã bắn ghim người ta trên vách đứng, cả tóc của ta cũng bị tiễn khí bắn phá nát bấy, đâm cắt vào da thịt! --- Nếu quả không phải có mặc Thiên Tàm Y hộ thân, ta đáng lẽ đã chết liền ngay lúc đó.

Nói đến đó, công tử Thư Dạ nhắc tay ấn trên vết sẹo giữa ngực, phảng phất lại có một nỗi đau xót kịch liệt vùng lên.

- “Lúc đó ta thấy Mặc Hương một mặt bầu leo lên, một mặt dụng kiếm chém đứt những cọc gỗ bí ẩn có thể dùng để đặt chân bước lên Thiên Thê. Ta kinh hãi khủng khiếp: gã không ngờ lại muốn cắt đứt thông lộ duy nhất đó, để cho đám tinh anh của võ lâm Trung Nguyên cùng chết trên tuyệt đỉnh Côn Luân! Gã bị võ lâm Trung Nguyên coi như một con cò, sử dụng như một con cò thí, một mai có cơ hội, lại lật đổ bàn cờ chôn hết kỳ thủ!” - Thanh âm của công tử Thư Dạ hơi

run rẩy, đột nhiên không nói gì, hiển nhiên tình hình hôm đó vẫn còn khiến y kinh tâm động phách.

Hoắc Thanh Lôi nghe kể cũng biến sắc, lại khắc chế không cho mình nói gì.

Công tử Thư Dạ dụng lực xoa xoa vết thương cũ trên ngực, phảng phất những sợi tóc xanh đứt đoạn vẫn còn lưu chuyển trong huyết mạch giữa lòng ngực y, cuộn thắt linh hồn y, khiến cho y vô phương hít thở. Qua một hồi rất lâu, khi nàng vũ cơ cũng đang phát run lẩy bẩy giữa hàn khí đêm khuya, công tử Thư Dạ ôm lấy mỹ nhân, trên mặt lại có một thứ tình cảm man mác :

- Khi ta tỉnh dậy, lại thấy Mặc Hương đang cõng ta, tay chân bấu móc trên đá băng ngàn trượng mà bò leo. Trên tay và trên mặt gã đều đầy vết trầy xước rướm nhuộm máu, hơi sức gần tàn... là gã đã cứu ta.

Huynh đệ của y đã bán đứng y, nhưng khi y bị thương nặng gần chết, lại không chịu quăng bỏ y mà tìm sống một mình. Mặc Hương cõng y từ Đại Quang Minh cung chạy ra, băng qua núi tuyết, xuyên qua đại mạc... biết bao nhiêu lần bọn họ kề cận bến bờ tuyệt vọng, Mặc Hương lại thủy chung không chịu buông y, bao nhiêu đồ ăn còn lại đều giữ cho y, bất kể y chửi mắng cỡ nào cũng không rời bỏ.

Lúc giữa đại mạc tìm không ra nguồn nước, thậm chí còn cắt cổ tay dùng máu của mình cho y giải khát! Trên đường đông quy cứu tử nhất sinh, y đã được Mặc Hương cứu sống biết bao nhiêu lần?

Sau khi về đến Đôn Hoàng, vì lo sợ y về tới còn mang trọng thương sẽ bị kẻ mấu dùng mưu độc hại chết, Mặc Hương ẩn thân bên cạnh ngấm ngấm bảo vệ, lại đã giúp y phá tan bao nhiêu âm mưu, bao nhiêu lầm ám sát?

Y từng có lúc mong được chết hết sức, lại vì di chúc lúc cha già qua

đòi mà tạm hoãn: Liên Thành còn chưa thành nhân, Cao thị một nhà đã thủ hộ Đôn Hoàng bao năm nay, trước khi chưa có người kế thừa thích hợp xuất hiện, y không thể bỏ mặc như vậy.

Y đối với Mặc Hương cũng đã từng thù hận ghét giận khắc cốt, lại chung quy đã ngã quy dưới sự đền bù và bảo vệ cố chấp của đối phương.

- “Gã nói gã coi ta như huynh đệ. Nhưng gã lại nói, gã không thể không bán đứng ta.

Gã chỉ là một con cò, sở hữu của gã đều lọt trong tay những kỳ thủ” - Công tử Thư Dạ bỗng cúi đầu cười lên, trong mắt đột nhiên có lệ quang - “Lúc đó ta vốn hận gã cực kỳ, nhưng vượt qua con đường cửu tử nhất sinh đó, ta chung quy đã tha thứ cho gã”.

- “Ta hiểu được nỗi khổ tâm làm một con cò của Mặc Hương --- bằng vào thân phận địa vị đương thời của gã, làm được như vậy, tận hết toàn lực bảo vệ ta đã là mức độ cao nhất rồi. Những năm qua, ta vẫn coi gã là huynh đệ” - Công tử Thư Dạ bỗng quay đầu nhìn Hoắc Thanh Lôi - “Cho nên, nếu có một ngày ngươi ?không thể không? bỏ rơi ta, ta tất nhiên cũng có thể tha thứ cho ngươi”.

- “Công tử!” - Hoắc Thanh Lôi hoảng kinh, lập tức quỳ xuống - “Thuộc hạ tuyệt không phản bội công tử!”

- “Không cần phải thề thốt không phản bội ta... ngươi nên phát thệ không phản bội lại Đôn Hoàng” - Ánh mắt công tử Thư Dạ tỉnh táo vô cùng, dựa mình vũ cơ đi về phía Oanh Sào, lẩm bẩm - “Ngươi không những là gia thần của Cao thị, mà còn là tướng quân của Đôn Hoàng --- ngươi chỉ cần thủ hộ tòa thành này, không cần biết chủ nhân của nó là ai”.

Hoắc Thanh Lôi ngây người, càng lúc càng phát giác lời nói của công

tử có ý nghĩa bất tường. Nhưng công tử Thư Dạ đã theo mỹ nhân đi xa.

Đang bước đi, công tử mùi rượu đầy mình bỗng lại lên giọng hát vang :

-... từng lai thành bại nhất bồi trung. Dương thì thủy gia nữ, cố phán hữu tương phùng. Trung gian lưu liên ý, họa lâu kỉ vạn trọng. Thập bộ sát nhất nhân, khảng khái tại Tần cung. Linh linh bất khảng đạm, phiên tiên ảnh kinh hồng. Nại hà giang sơn sanh không đồng, tri kỷ sanh tử lưỡng tranh vanh. Bảo đao ca khóc đạm chỉ mộng, vân vũ tung hoành phúc thủ không. Bằng lan vô ngữ ngôn, đề ngang mạn tam lộng: vấn anh hùng, thủy thị anh hùng?.

(Tạm dịch:... từ đây thành bại trong một chén. Bóng hồng lo sớm tối, trông mong ngày tương phùng. Lòng tràn niềm lưu luyến, ngăn trở vạn dặm trùng. Mười bước lấy một mạng, khảng khái tại Tần cung. Trù trừ không muốn bắn, vùn vụt cánh chim run. Giang sơn sao cứ xoay sắp ngửa, tri kỷ sinh tử đứng chênh vênh. Bảo đao khóc ca vùng tỉnh mộng, mây mưa tung hoành bỗng tay không. Dựa cột không cất tiếng, thẳng trăm buông ba vắn: hỏi anh hùng, ai là anh hùng?)

* * * * *

Trên thành cao đèn lửa sáng ngời, ca múa không ngưng. Mà ngoài thành giữa biển cát gió rét lại cũng có người đang xướng ca.

Đồng lửa bập bùng rừng rực, thè lưỡi nhẩy múa, run rẩy rọi lên mặt người. Giọng ca cũng run rẩy, người dẫn giọng là một hài tử tóc quăn mười tuổi, vận bạch y, quỳ trước đồng lửa hát bằng tiếng Ba Tư :

- Trời đất là quán trọ phiêu diêu, ngày đêm là cửa ngõ thời gian, bao

nhieu đế vương và vinh hoa, bao nhiêu thời thế vội vàng trôi mất --- đến như nước chảy, đi như gió.

Đứng sau lưng hài tử là Thánh Nữ Sa Mạn Hoa đầu đội giáo quan chạm trổ lá vàng, nàng vận trường bào trắng, quanh cổ và vạt áo có đường viền rộng màu đậm. Tất cả đám giáo đồ Minh giáo ở đằng sau, đội mũ trắng, vận bạch y, rũ tay đứng thẳng, sắc diện bi thống lắng nghe đứa bé trai dùng tiếng Ba Tư xướng bài ca dao cổ xưa. Thiếu niên Già Á là người hát, thường dùng lời ca truyền bá giáo nghĩa của Minh Tôn, nhưng giờ phút này là đang cầu siêu cho giáo đồ tử nạn.

Thiếu niên Già Á nhìn tường thành cao xa xa đèn lửa không dứt, tiếp tục ca :

- Người ta nói nhà trời là cái chậu lật ngược, bọn ta bò lổm ngổm giữa sinh và tử.

Minh Tôn là từ phụ của ta, dẫn dắt bọn ta cùng trở lại vùng đất hứa bên bờ bên kia --- đến như nước chảy hề, đi như gió. Không biết đến từ đâu hề, cùng về lại chỗ đó!

Sa Mạn Hoa lắng lắng lắng nghe lời ca của thiếu niên Già Á, bất chợt cũng để rơi hai dòng lệ. Nàng hướng về phía đồng lửa quỳ xuống, tất cả giáo đồ của Minh giáo cũng cùng quỳ theo Thánh Nữ, cùng nhất tề xướng ca :

- Đến như nước chảy hề, đi như gió. Không biết đến từ đâu hề, cùng về lại chỗ đó!

Sinh mệnh tiêu tán, cũng bất quá như vậy thôi sao? Cầu nguyện Minh Tôn phù hộ cho những giáo đồ đã chết đều cùng nhau đi đến vùng đất hứa bên kia bờ.

- “Thánh Nữ, nàng có thể báo thù cho bọn ta, có phải không?” - Thiếu

niên Già Á bò bằng đầu gối lên, hôn đầu ngón chân của Sa Mạn Hoa, ngẩng đầu đưa mắt nhìn vị Thánh Nữ tối cao vô thượng một cách kỳ vọng.

Nàng thất thần cúi nhìn đứa bé, trong đôi mắt nâu sẫm của nó không ngờ đã tụ tập biết bao cừu hận và hắc ám như vậy, khiến cho nàng không khỏi rùng mình run rẩy.

Giết Đôn Hoàng thành chủ kia? Nàng thậm chí vô phương trả lời câu hỏi của giáo đồ tôn kính đó --- vừa nhớ tới con người mình giao thủ trên thành đầu hôm qua, trong đầu nàng lại đau đớn âm ỉ khôn tả, làm cho nàng vô phương hít thở nổi.

- “Phải, Tinh Thánh Nữ nhất định có thể bắn một tiễn đánh tan Đôn Hoàng, thống lãnh bọn ta đông khứ Trung Nguyên!” - Trưởng lão Diệu Thủy đứng một bên hồi đáp thế nàng.

Thiếu niên Già Á hoan hỉ hôn lên đầu ngón chân của Tinh Thánh Nữ liên tục, ca hát :

- Tinh dậy đi, Đôn Hoàng thành kia! Vàng thái dương đã xua tan đêm đen, bóng tối đã trốn chạy khỏi bầu trời, kim tiễn sáng lạn bắn trúng mái Đôn Hoàng; Thánh nữ với ngân cung kim tiễn, thống lãnh bọn ta đông khứ!

Tất cả giáo đồ đều quỳ xuống xung quanh đồng lửa, tôn kính nhìn Tinh Thánh Nữ, hát vang trời theo Già Á.

Nhưng nàng lại ngây ngô như tượng gỗ, chỉ cảm thấy cơn đau trong não càng lúc càng kịch liệt, cơ hồ không còn thở nổi. Trưởng lão Diệu Thủy một mực đứng kề bên quan sát sắc mặt của Thánh Nữ, nhìn thấy biểu tình lao đao của nàng, lập tức kéo nàng đi xa xa. Sắc mặt của lão phụ vừa từ ái vừa quan thiết --- Lúc Sa Mạn Hoa từ Miêu Cương Bái Nguyệt Giáo đến Côn Luân còn chưa đầy mười tuổi, bà

ta đảm đương chức trách sự phó, một mực coi vị tiểu Thánh Nữ đó như con ruột của mình, thương yêu vô bờ bến.

Sa Mạn Hoa thành linh ngồi bệt trên gò cát, ôm lấy đầu mình, không chịu được lực áp bức phải la lên :

- Trưởng lão, trong đầu ta thật ra là sao đây? Ba mũi đinh kia... ba mũi đinh sao lại ghim trong đó? Ta không nhớ...

- “Đó là vì không nhớ được quá khứ cho nên tâm lý nghi ngờ, không dám hạ thủ, có phải không?” - Trong mắt Diệu Thủy tràn ngập vẻ thương cảm tội nghiệp --- Trong trường biến loạn mười năm trước, đứa bé này đã chịu biết bao khổ ải! Đến hôm nay, cho dù đã ghim kim châm phong bế não bộ mà vẫn thống khổ như vậy sao? Lão phụ thở dài - “Ta biết, Thánh Nữ luôn luôn lo nghĩ thắc mắc về chuyện kim châm phong não”.

- “Từ Phụ tại sao lại phải phong bế ký ức của ta?” - Sa Mạn Hoa thất thần hỏi.

Sắc mặt Diệu Thủy trầm trọng, thở dài nhẹ nhẹ một tiếng :

- Là Thánh Nữ cầu xin Từ Phụ dùng kim châm phong não cho mình.

- “Cái gì?” - Sa Mạn Hoa giật nảy mình, ngẩng đầu - “Ta cầu xin Từ Phụ? Ta muốn quên cái gì?”

- “Quên đi Cao Thư Dạ đã bán đứng nàng --- Quên đi nàng đã từng vì y mà bội phản Minh Tôn --- Quên đi chỉ vì một ý niệm sai trái đã mang đến tai nạn khủng khiếp cho toàn giáo” - Giữa sa mạc đêm lạnh thấu xương, lời nói của Diệu Thủy vừa phát ra đã ngưng kết cả hàn khí, lão phụ nhân trong mắt cũng loang loáng lãnh quang - “Nàng năm đó bắn liên tục mười ba mũi tên ghim người Thư Dạ trên vách đứng, khi trở về hai năm tròn vô phương cầm được cung --- Nàng quỳ trước ngọc tọa của Giáo vương, khẩn cầu Giáo vương dùng kim

châm phong nảo cho nàng. Từ Phụ yêu thương nàng, liền đáp chuẩn cho nàng”.

Sa Mạn Hoa thất thần ngẩng đầu lên, đầu nàng như muốn toét vỡ.

Thật sao? Thật là như vậy sao?

Nàng chỉ cảm thấy lời nói của Diệu Thủy mỗi một câu như một mũi đinh đóng ngập nơi sâu kín nhất trong nội tâm nàng, xuyên thủng bất cứ tường lũy kiên cường cứng cỏi nào --- Nàng bỗng kích động, bất chấp tất cả thò tay ra sau ót, muốn rút ra ba mũi kim châm!

- “Ngừng tay!” - Diệu Thủy xuất thủ ngăn cản, hét lớn - “Nàng nếu tự mình loạn động kim châm, lúc rút ra sẽ chính là lúc tàn hủy đầu mình!”

Ngưng một lúc, lão phụ nhìn Tinh Thánh Nữ sắc mặt tái nhợt, từ ái thở dài, tựa hồ như không còn cách nào khác :

- Không cần phải nôn nóng --- Giáo vương đã có dặn, nếu nàng vô phương hoàn thành được nhiệm vụ lần này, liền lệnh cho Nguyệt Thánh Nữ tiếp nhận thay nàng. Ta cũng đã phái người đi Hồi Hột thông tri cho Nguyệt Thánh Nữ, nội trong vài ngày nàng ta sẽ thống lãnh nhân mã đến Đôn Hoàng chi viện.

- “Nhị thư thư...” - Nghe đến cái tên đó, trước mắt hiện dần khuôn mặt cương nghị quyết đoán của Nguyệt Thánh Nữ, Sa Mạn Hoa chợt bình tĩnh trở lại - “Chị ta cũng phải đến sao? Ta thật vô dụng, phải nhờ đến nhị thư từ Hồi Hột kéo đến”.

Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghiê Nhã, Công chúa và Giáo mẫu của Hồi Hột phải dẫn đám hắc y sát thủ của Tu La Trường đến Đôn Hoàng sao?

Đại Mạc Hoang Nhan

Hồi 7

Đình Kiếm Hâu

Đội đến khi công tử Thư Dạ đã về Oanh Sào, Hoắc Thanh Lôi mới quay đầu đi về nơi cầu thúc công tử Liên Thành.

Chàng là đệ đệ của Thành chủ, lại là quý khách đế đô, Hoắc Thanh Lôi chỉ điểm huyết Khí Hải và huyết đạo trên song thủ của chàng, tịnh không dùng đến công xiềng.

Trong mắt của thiếu niên mặc áo vải sắn đỏ vẫn trào dâng nét quật cường không chịu khuất phục, nhưng lúc nghe nói dẫn mình đi đến Dao Hoa lâu nơi mẫu thân lúc sinh tiền từng trú ngụ, liền lẳng lặng đứng dậy, theo sau Hoắc Thanh Lôi.

Lúc đến gần tòa tiểu lâu âm u khóa kín đó, lại nghe thấy tiếng tụng niệm bên trong của Lục Cơ, thanh âm thấp khàn quỉ dị. Mười năm nay, nữ tử bị giam giữ đó mỗi đêm đều ở trong lầu dùng thuật phù chú trừ ếm Thành chủ, muốn trả thù cho chủ mẫu.

Hoắc Thanh Lôi nghe những lời trừ ếm không giống như tiếng người kia, bất chợt rung mình phát lạnh. Liên Thành nhị công tử bên cạnh bỗng quỳ xuống trên bậc thang trước khi tiến vào lầu, hướng về phía bên trong cửa đen ngòm vấp đầu ba lạy, nhả thần biến thành bi thống cừu hận. Trên vách tường bên trong cửa treo bộ khôi giáp cha

truyền con nối của lão Thành chủ.

Chàng từ lúc rời bỏ tòa tiểu lâu đó đến nay đã mười năm trời, trước đây mười năm, mười một tuổi đầu, chàng thấy mẫu thân đầu bù tóc rối bị thần vũ quân lôi từ bên trong ra, dải lụa trắng thắt cổ bà ta. Lục Cơ ôm chàng, che mắt chàng không cho chàng nhìn, nhưng chàng vẫn thấy được: khuôn mặt vốn diễm lệ ung dung của mẫu thân đã biến thành xanh tái, mắt trợn lòi ra, lưỡi miệng bê bết máu.

Trưởng huynh Thư Dạ bị trọng thương vừa mới bớt đang ngồi trên võng giương mắt lạnh lùng nhìn, phân phó cho quân sĩ đặt thi thể Dao Hoa phu nhân bị thắt cổ chết vào quan tài, đợi hai ngày tròn mới hạ táng chung với lão Thành chủ.

Chàng vùng thoát khỏi tay Lục Cơ, xông qua định bóp cổ trưởng huynh, lại bị vô số quân sĩ giữ lại.

Đôn Hoàng thành chủ tân nhiệm lạnh lùng nhìn đệ đệ mới mười một tuổi, chợt phẩy tay ra dấu --- thanh âm binh khí rút ra khỏi vỏ loèng xoèng xung quanh. Nhưng công tử Thư Dạ chỉ lắc lắc đầu, tựa như cực kỳ mệt mỏi, ra hiệu: “Đừng giết. Đưa vào đế đô”.

Chàng mới mười một tuổi đã bị tổng khứ khỏi cố thổ như vậy đó, đi xa tận đế đô Trường An, đi làm một con tin.

Chàng đã thấy những tao ngộ của những con tin của các thuộc quốc khác: một ngày dài như một năm, như đi trên vùng băng mỏng, bởi vì nếu hai nước cục thế có biến động gì, đầu của những con tin đó liền bị chém xuống trước, bỏ trên mâm vàng đưa về cố thổ. Trưởng huynh Cao Thư Dạ tâm can âm trầm đã biến như vậy, trong lòng chỉ e cũng lắm mưu đồ to tát! Một khi Thư Dạ không cam ngồi yên chỉ làm Đôn Hoàng thành chủ, một khi có dị động, chàng ở đế đô làm sao bảo toàn được đầu lâu?

Nếu không phải ở đế đô gặp được quý nhân tương trợ, mười năm nay chu toàn mọi việc cho chàng, dạy dỗ dẫn dắt chàng, chàng đã sớm thành vật hy sinh giữa sự tranh đấu quyền lực kịch liệt ở đế đô, đừng mong gì mười năm sau còn có thể mang thánh chỉ trở về cố thổ. Nghĩ đến quá khứ lâu nay, trong mắt chàng không khỏi mất tự chủ để lộ cừu hận thâm sâu.

- “Ánh mắt của ngươi là ý gì đây?” - Hoắc Thanh Lôi thình lình cười lạnh, tựa như đè nén không nổi lòng nghĩa phần từ bao năm nay - “Công tử đối với ngươi đã quá tốt rồi!

Nếu không mười năm trước đáng lẽ đã giết luôn ngươi cùng với mẫu thân cho tuyệt hậu hoạn!”

Cao Liên Thành quay phắt đầu lại, trừng trừng nhìn tên tay sai của trưởng huynh, giận dữ hét :

- Tên nô tài kia, không ngờ còn dám nói với ta những lời đó? Không được nhục mạ mẫu thân ta! Ngươi bắt quá chỉ là một gia thần của Cao gia nhà ta!

Hoắc Thanh Lôi cười lạnh :

- Mẫu thân ngươi? Ta nói cho ngươi biết, người muốn giết mẫu thân ngươi là lão Thành chủ! --- Ngươi có biết mẫu thân tốt đẹp của ngươi đã làm gì không? Lúc công tử ta mới mười ba tuổi, bà ta không ngờ đã câu kết với đám yêu nghiệt Minh giáo muốn dồn công tử ta vào tử địa! Sau khi công tử ngàn khôn vạn khổ quay trở về, đang lúc dưỡng thương, bà ta lại mấy lần mưu hại --- Lão Thành chủ sau khi biết rõ sự tình, đã phái người đi bắt cổ nữ nhân đó cho mình rồi mới cam lòng an tâm nhắm mắt.

- “Nói láo!” - Liên Thành giật nảy mình lên giọng, giận dữ hét - “Nói láo, mẫu thân ta từ xưa đến nay cả một con kiến cũng không dám

giẫm chết! Bà ta làm sao có thể hại chết được ai? Sao lại có thể được?”.

Hoắc Thanh Lôi giận xanh mặt, thố lộ chuyện xấu xa :

- Người đi hỏi Lưu lão thị vệ, đi hỏi Trương má má đi! Đám người lớn tuổi trong phủ ai mà không biết! Bất quá vì mặt mũi của Cao thị, chỉ nói với người ngoài là phu nhân phát bệnh mà qua đời. Công tử đối với người cũng là quá nhân nghĩa rồi! Đổi lại là người khác, còn có thể dung tha cho người sống đến hôm nay sao?

Liên Thành trừng mắt nhìn Hoắc Thanh Lôi, không thể tin được, thoái lui mấy bước liền :

- Mẫn thân của ta không thể sát nhân... không thể sát nhân... Bà ta tin Phật, bà ta chưa bao giờ sát sinh! Không tin người hỏi Lục Cơ đi. Lui chân vấp phải ngưỡng cửa, Liên Thành loạng choạng ngã người. Nhưng có người từ bên trong cửa đỡ lấy chàng.

Nữ tử lục y không biết từ lúc nào đã ra đến cửa, đứng trong bóng tối u ám đỡ lấy người thiếu chủ nhân :

- Không sai. Nhị công tử, phu nhân là người tốt, bà ta thương người đến cùng cực, vì người mà bao nhiêu kẻ mưu sọ rằng cũng không đủ.

Ngưng một chút, Lục Cơ trong bóng tối chú thị nhìn đèn lửa trong Oanh Sào, nghiêng răng thấp giọng :

- Khơi khơi lại có người ngăn chặn vinh hoa phú quý cả đời của người, phu nhân làm sao dung tha cho y được!

Lãnh Huyết bất chợt ngậy người, nhìn thấy nữ tử để lộ nét mặt trong bóng tối --- Đó là dì Lục sao? Dì Lục đã từng ẵm chàng đi chơi khắp nơi lúc chàng còn nhỏ, đi xem dân Tây Phiên nuốt đao phun lửa, đi xem thương đội lạc đà, đi xem mặt trời lặn xuống lòng sông đó sao?

Mười năm không gặp, khuôn mặt của nữ nhân vừa quá ba mươi trước mặt không ngờ đã biến thành già nua đáng sợ như vậy. Chàng run run cảm thấy lạ lẫm.

Hoắc Thanh Lôi ngưng thị nhìn khuôn mặt oán độc già nua của Lục Cơ, ánh mắt cũng chuyển thành trầm thống.

- “Lục nhi, còn buồn khổ gì nữa?” - Hắc nhện không được mở miệng khuyên can nữ tử thanh mai trúc mã - “Nàng xem xem, nhị công tử có mạnh khỏe không nè, đã mạnh khỏe trở về rồi kìa! Ân oán năm xưa cũng không nên nói tới nữa --- đều là cốt nhục mà!

Thành chủ không thể làm khó nhị công tử, cùng đồng hưởng phú quý, ta đi xin Thành chủ chuẩn hứa cho bọn ta cưới nhau, mọi người đều sống vui vẻ ở Đôn Hoàng, vậy không tốt sao?”

Lời nói thành khẩn bộc trực đó thoát ra từ miệng một vị tướng quân tay nắm trọng binh mang theo một lực lượng khiến cho người ta không thể không tin.

Liên Thành sắc mặt vẫn tái nhợt, tựa hồ còn chưa tin mẫu thân năm xưa đã từng bày kế hãm hại trưởng huynh. Nhưng Lục Cơ lạnh lùng nhìn Hoắc Thanh Lôi, chợt cười cười :

- Được, nếu người đảm bảo Cao Thư Dạ không gia hại tiểu công tử, ta chịu gả cho người.

- “Hay quá!” - Hoắc Thanh Lôi mừng rỡ, thoát miệng hứa, không nhịn được liền bước tới nắm tay Lục Cơ.

Lục Cơ khẽ vùng vẫy, nghiêng đầu vào bóng tối. Đôi tay của nữ tử gầy gò như khúc củi, vừa lạnh vừa ẩm, rung mình không ngừng run rẩy. Nhưng đã cách trở mười năm, chung quy nắm được đôi tay đó, Hoắc Thanh Lôi buồn vui lẫn lộn, nắm thật lâu không chịu buông tha. Hắc nhện không nhìn thấy được trên khuôn mặt giấu trong bóng tối, trong

mắt của nữ tử thành linh rơi xuống hai dòng lệ nóng: Tiểu Hoắc, bọn ta thanh mai trúc mã, ngày nay không ngờ đã đến mức phải biểu lộ cảm tình bằng cách bàn thảo giao dịch trao đổi như vậy sao?

* * * * *

Đôn Hoàng thành cuối thu, tất cả lại lọt vào không khí phồn hoa huyên náo.

Đà đội vào vào ra ra, thương gia các nước lục tục vô thành tham kiến Thành chủ, phải hao tốn số tiền thuế bậc cao như vậy không khỏi khiến cho bọn họ chửi thề trong bụng, lại chỉ còn nước cầm văn thư quá quan có đóng dấu ngọc tỷ ra khỏi Đôn Hoàng, hy vọng đến nơi đi tới có thể bán hàng giá cao.

Công tử Thư Dạ vẫn như bậc đế vương nắm quyền sinh sát cả một phương, quyết định mọi việc của trọng trấn trên cổ đạo tơ lụa này. Y vẫn ăn xài xa xỉ phóng lãng như thường ngày, lại đồng thời an bài chính vụ quân vụ trong thành răm rắp theo quy củ.

Không có ai dám phá hoại trật tự như sắt đá đó, càng không có ai dám hỏi: nhị công tử Liên Thành mấy ngày trước đã trở về, hôm nay ra sao rồi?

Dao Hoa lâu lại dần dần có nhân khí, không còn âm trầm tịch mịch như xưa.

Được sự cho phép của Thành chủ, mấy ngày qua Hoắc Thanh Lôi đến Dao Hoa lâu rõ ràng là nhiều hơn xưa, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ. Thần sắc Lục Cơ lại chỉ hững hờ, lâu lâu cũng nói theo hấn cho có lệ, nhãn thần lại trốn tránh. Hoắc Thanh Lôi rất dễ dàng thỏa mãn, sợ ả bị giam lỏng bao năm không quen thuộc bên ngoài, cứ một mình dẫn Lục Cơ đi tứ xứ xem này xem nọ, nội ngoại không kỵ cấm. Nhị công tử cả ngày trong lầu kêu muốn gặp trưởng huynh, nhưng công

tử Thư Dạ túy lúy đêm qua lòe đời ôm vũ cơ đi sang, Liên Thành đối với vị ca ca kiêu căng ngạo mạn đó lại không biết nói gì, chỉ trừng trừng nhìn y.

Cả mấy ngày liên tục cứ trôi qua như vậy, phẳng phất cái hồ sâu ngăn cách đã đông kết một lớp băng mỏng, bề mặt nước lặng không chút sóng gợn, bên dưới lại là một dòng nước ngầm hung tợn, sắp phá băng trào ra.

Sang ngày thứ tư, Hoắc Thanh Lôi dẫn Lục Cơ đi ăn sáng xong, lại ra hậu viện kiểm thị như thường ngày.

Nhưng vừa bước vào đình viện rộng rãi cỏ cây hoa lá um tùm đó, lại phát giác một trăm xe vàng ngọc đậu trong đình nội trong một đêm đã biến mất vô ảnh vô tung. Hấn rùng mình, lại không vượt ngoài ý liệu --- Mười năm nay, mỗi năm vào mừng mười tháng mười, công tử đều phân phó cho kẻ dưới đem số tài bảo khổng lồ đó bỏ trong hậu viện, năm ngày sau, đêm rằm, những cỗ xe đó đều bí mật biến mất. Ai cũng không biết đã đi về đâu?

Nhưng, hôm nay mới là mười bốn tháng mười, không ngờ những cỗ xe đó đã đi rồi.

Tại sao lại sớm hơn năm ngoài một ngày?

Hấn hơi lo rầu muốn đi thỉnh thị Thành chủ, lại ngạc nhiên mình bị chặn lại bên ngoài Oanh Sào, thị vệ tuy nhận biết hấn, lại vẫn kiên quyết nói rằng Thành chủ phân phó hôm nay không muốn gặp bất cứ khách nhân nào, cũng không cho phép bất kỳ một ai tiến vào Oanh Sào một bước.

Hoắc Thanh Lôi buồn bực quay về, Lục Cơ ân cần hỏi dò, hấn liền kể lại chuyện dị thường hôm nay. Lục Cơ cười nói hấn quá đa tâm, công tử trong tiêu kim quật kia phong lưu khoáng đạt mấy ngày không

muốn gặp ai cũng không phải là sự tình hi hữu gì. Nhưng lúc cười, phảng phất trong lòng đang trầm ngâm gì đó, ánh mắt của nữ tử chớp chớp những tia sáng âm trầm, nâng bầu rượu ân cần mời mọc. Rượu mạnh cực kỳ, Hoắc Thanh Lôi chỉ mới uống cạn ba chén đã cảm thấy mê mê mẩn mẩn, bất tri bất giác gục đầu trên bàn.

Lục Cơ lảo liên dò xét trong ngoài, phát hiện Liên Thành còn chưa phát giác, liền cẩn thận mò tháo lệnh bài và chùm chìa khóa giắt bên hông Hoắc Thanh Lôi, lấy ra mấy mâm đất mềm đã chuẩn bị từ trước, ấn chìa khóa lên trên làm dấu, lại mò tay trả lại chìa khóa vào người Hoắc Thanh Lôi. Tất cả làm xong trong vòng không đầy một khắc, Lục Cơ nhìn Hoắc Thanh Lôi say mềm cười cười, nhẩn thần phức tạp --- Quả nhiên không ngoài sở liệu của ả: công tử Thư Dạ khó đối phó, nhưng thanh niên chất phác thuộc hạ của y lại dễ dàng qua mặt làm sao.

Ả nhanh nhẹn làm xong mọi việc, chợt cười khỏ: nếu Tiểu Hoắc không phải là tâm phúc của Cao Thư Dạ thì hay biết bao... Nếu như vậy, ả cũng không cần phải đối với hắn như vậy. Nhưng thế sự ép người, đến hoàn cảnh hiện nay, ả nếu không tranh tiên động thủ, Liên Thành phải bị Cao Thư Dạ giết chết!

Mấy năm nay ả tuy khép nép trong Đôn Hoàng thành, hành động không được tự do, lại bí mật chú tâm nghe nóng nhất cử nhất động trong thành. Ả lờ mờ phán đoán công tử Thư Dạ sở dĩ không lo lắng đề phòng gì hết, cứ ổn tọa ở Đôn Hoàng bao năm nay, đại để là vì trong triều đình có thể lực tương trợ --- Chỗ mỗi năm một trăm cỗ xe vàng ngọc đưa đi là một câu đố. Trong triều đình Đại Dận, công tử Thư Dạ tất phải có đồng đảng.

Nhưng ả không liệu được thế lực ở đế đô lại ra tay nhanh như vậy.

Liên Thành vừa đưa thánh chỉ trở về Đôn Hoàng chưa đầy mười ngày, người đế đô đã theo đến rồi!

Công tử Thư Dạ không giết Liên Thành, hoặc giả còn cố kỵ lực lượng của thánh chỉ.

Nhưng hôm nay, con người thần bí ở đế đô đã đến Đôn Hoàng, chỉ e công tử Thư Dạ được trợ giúp, liền tức khắc trở mặt! --- Ắ phải mau chóng nghĩ ra phương pháp không để thiếu chủ phải chết trong tay Cao Thư Dạ.

Liên Thành là huyết mạch duy nhất Dao Hoa phụ nhân lưu lại, ả làm sao có thể ngồi yên được!

* * * * *

Trong tiêu kim quật bí mật, mỹ nhân người người hoa dung thất sắc, nhìn công tử Thư Dạ ngồi gạt bán mâm rượu chửi mắng.

Hắc y nam tử ngồi đối diện lại bất động, nhìn một đôi chén vàng mâm ngọc vỡ tan tành dưới đất, khoe miệng ngậm một nụ cười mỉa lý thú, liếc nhìn Đôn Hoàng thành chủ đang nổi giận. Tay gã cầm con dao nhỏ cắt móng tay, thái độ khoan thai nhà nhả. Đầu đội ngọc quan, mình mặc trường bào đen ống tay dài, họa hình rồng, thủ công tinh trí, rõ ràng là phục sức của vương hầu bậc nhất.

Nếu là bá tánh đế đô Trường An, vừa thấy áo bào long văn đó là biết liền người đó là ai --- Đĩnh Kiếm Hầu!

Buổi Đại Dận loạn lạc Tứ Vương, vị hầu gia trẻ tuổi đó xuất thân ở vùng quê, không biết ở đâu mà có được tài lực to tát, tổ chức một đội quân, kéo binh dẹp loạn thế.

Bằng vào chiêu bài “Ủng hộ Hoàng thượng, thanh trừ nội loạn”, hô hào bình định thiên hạ, tru diệt bốn phiên vương tác loạn. Sau khi bình xong nội loạn, triều đình vương thất suy vi, Đĩnh Kiếm Hầu liền

trở thành người Đại Dận đương kim Hoàng đến tín nhiệm nhất, đặc chuẩn cho gã thêu rồng trên hắc bào, cực kỳ ân sủng. Cả con cái của những dòng tôn thất cao cao tại thượng đều coi có thể kết giao với vị hầu gia trẻ tuổi xuất thân bình dân đó là một vinh dự cho gia đình. Vị hầu gia đó được phong hiệu “Đĩnh Kiếm”, nghe nói con người cũng như kỳ danh, cũng tay mắt thông thiên, trên lên đến cửu đỉnh chí tôn, dưới xuống tận đao kiếm giang hồ, đều có thể hô phong hoán vũ.

Các đại môn phái chính giáo liên hợp trình thư khẩn cầu triều đình hạ lệnh tiêu diệt Minh giáo kỳ này, gã đã đóng vai trò quyết định.

Nhưng giờ phút này, nhân vật tay không có thể gạt mây quạt mưa đó lại bí mật ly khai đế đô, lặng lẽ xuất hiện trong tiêu kim quạt bí mật ở Đôn Hoàng thành xa xăm này, ngồi đó nghe người ta giận dữ chửi mắng. Nhìn trái liếc phải, chợt nhìn thấy một cái bình bích ngọc nhỏ trên bàn, không khỏi nhúu mày, liền nhét vào trong tay áo :

- Còn cái gì ăn được nữa không? Muốn chết thì chết sạch gọn chút! Ta lấy hết.

Công tử Thư Dạ lại nổi nóng như thiên lôi, hoàn toàn mất đi khí độ siêu nhiên giá buốt bình nhật, giận dữ hét vào mặt người không để tâm đang ngồi đối diện :

- Mặc Hương, mười năm nay ngươi làm được gì chứ? Mỗi năm đều thu bao nhiêu tiền của ta, lại tổng về trả cho ta một tên khờ như vậy! Phảng phất giận đến cực điểm, bỗng thành linh xoay tay, một đạo hàn quang liền bay ra --- Công tử muốn giết người! Đám mỹ nữ sợ hãi thất thanh la lên, tiếng kim thiết giao kích, Thừa Ảnh Kiếm bay xẹt cách cổ khách một thước.

Trong tay hắc y Đĩnh Kiếm Hầu đã có một thanh trường kiếm màu đen như mực, nháy mắt đã đón gạt một kiếm của công tử Thư Dạ.

- “Chắc chắc, vẫn là đệ đệ của ngươi, sao lại có thể mắng là tên khờ?” - Đĩnh Kiếm Hầu lười biếng cười cười, cổ tay xoay động, thân kiếm không ngừng rung nhẹ, trong phút chốc đã đón đỡ gọn bảy kiếm, còn đủ hơi sức để chậm chậm trả lời - “Tuy vậy... hấn trong mắt bọn ta quả thật rất khờ... khờ giống như...”

Một kiếm cuối cùng, hỏa tinh bắn tứ phía. Hai nam tử chấp kiếm tương giao thoái lui ba bước, vẫn bất phân hơn thua.

- “Khờ khạo giống như ngươi mười năm trước!” - Đĩnh Kiếm Hầu thở hổn hển, vẫn tàn nhẫn thả thêm một câu - “Cho nên ngươi nhìn hấn không thuận mắt phải không?”

Công tử Thư Dạ cũng trừng trừng nhìn đối phương một cách tàn nhẫn, nhưng câu nói đó như một thanh kiếm bén nhọn đâm trúng y, không ngờ không thể đáp lại. Một hồi lâu sau, y giận dữ quăng Thừa Ảnh Kiếm xuống đất :

- Người như vậy làm sao có thể làm Đôn Hoàng thành chủ! Ta coi ngươi là huynh đệ, mới đòi hỏi xin xỏ ngươi, đem Liên Thành phó thác cho ngươi chiếu cố --- Nhưng ngươi không ngờ lại dạy dỗ hấn thành một tên khờ!

- “Ta sao lại phải dạy dỗ hấn thành một Thành chủ xứng đáng?” - Đĩnh Kiếm Hầu lười biếng thốt, nhìn người bạn - “Thành chủ của Đôn Hoàng là ngươi”.

Công tử Thư Dạ phảng phất muốn nói gì, chung quy vẫn giữ im lặng. Một lúc sau, chung quy chỉ phẩy phẩy tay, ra lệnh cho đám mỹ cơ thoái lui, rồi mới quay mình hỏi nhỏ :

- Hôm nay còn chưa hết mười bốn tháng mười, ngươi sao lại thân hành đến lấy một trăm cỗ xe kia? Ngươi dễ dàng rời khỏi đế đô, thỉnh linh đến đây mà không sợ chính cục có biến sao?

- “Ai thềm một trăm cỗ xe vàng ngọc? Chính cục có biến ta còn dám chạy ra sao?” - Đĩnh Kiếm Hài búng lên thanh trường kiếm màu mực một cái, lắng nghe bội kiếm rung tiếng ngân vang, mực quang chột biến thành sáng ngời - “Ta biết ả đã đến. Ta muốn đến Đôn Hoàng trước khi người đi gặp ả”.

- “Người làm sao biết ả đã đến?” - Căn bản không hỏi “ả” là ai, công tử Thư Dạ thất kinh.

- “Ta sao lại không biết chứ...” - Đĩnh Kiếm Hài nhấn quang lướt khỏi thân kiếm, rơi trên mặt Đôn Hoàng thành chủ - “Ta là Mặc Hương, người là Cao Thư Dạ. Bọn ta là huynh đệ, có chuyện gì có thể qua mắt được ta chứ? --- Người bắt chột viết thư, muốn ta sai Liên Thành từ đế đô về, ta biết tất nhiên có biến. Lúc đó, người đã liệu được Tổng đàn Minh giáo sẽ phái xuất Sa Mạn Hoa đến Đôn Hoàng?”

Công tử Thư Dạ không trả lời, quay đầu nhìn sen vàng cây ngọc ngoài đình, khoanh tay trầm mặc.

- “Chuyện không liên quan đến người. Ta đã nói từ trước, người phụ trách Trung Nguyên, ta phụ trách Tây Vực” - Y lạnh lùng hồi đáp - “Ta mỗi năm giao cho người số tài sản cự vạn để người tổ chức quân đội, tư thông với triều đình trên dưới, người chỉ cần lo việc chưởng khống chính cục ở đế đô, chuyện chiếu cố Liên Thành --- Còn chuyện Đôn Hoàng không cần người nhúng tay”.

- “Làm sao mà không cần ta nhúng tay cho được! Lẽ nào ta có thể giương mắt nhìn người đi chết?” - Đĩnh Kiếm Hài nẩy giờ một mực lười biếng bỗng nổi giận, một kiếm chém xuống, cả một đoạn lan can bạch ngọc vỡ vụn. Đĩnh Kiếm Hài gầm lên, rút bình bích ngọc trong tay áo ra quăng trước mặt y - “Đã mười năm rồi, người còn hít thứ

thuốc này sao? Người tỉnh lại cho mau! Ta biết người muốn gì: mười năm trước người muốn chết trong tay ả, mười năm sau vẫn vậy! Cho nên người vội vàng vội Liên Thành về, vội vàng đi tìm chết! Có phải không?”

- “Phải. Vậy rồi sao?” - Phảng phất bị những lời giận dữ kia bức bách không còn chỗ tránh né, công tử Thư Dạ bỗng cười tươi, thản nhiên thừa nhận - “Ta cảm thấy sống không thể vui thú, chi bằng chết cho rồi. Cả một đời người, bất cứ thứ hưởng thụ yêu hận gì ta cũng đều trải qua hết rồi”.

Đĩnh Kiếm Hào ngây người, nhìn người bạn bề ngoài trẻ trung anh tuấn, nhưng thật ra đâu đâu cũng hiển lộ tử khí suy đồi.

Sự suy đồi và niềm tuyệt vọng đó làm cho vị vương hầu hắc y không khỏi giật mình kinh hãi, mười năm nay gã một mực xoay chuyển binh quyền giữa chiến loạn, cực lực tiến về phía trước, lại là lần đầu tiên dừng bước, nhìn thấy tử khí trong mắt người bạn.

Con người đó... từ lúc mất đi Sa Mạn Hoa mười năm trước trên Côn Luân tuyết đỉnh, nội tâm đã bắt đầu chìm đắm như vậy sao?

Cả cố hương Đôn Hoàng cũng không cho y đủ ấm áp: phụ thân, mẫu thân, đệ đệ...

những người quan trọng nhất trong cuộc đời đều phản bội bỏ rơi y mà đi, chỉ còn một mình y trong tiêu kim quật cùng xa cực dục này, túy lúy say sưa trong mộng tưởng, sa đọa vào ảo cảnh đến tái tê cả chính mình.

--- Những năm qua tuy ngồi chễm chệ cai quản Đôn Hoàng, phú khả địch quốc, trong lòng Cao Thư Dạ nguyên lai đã bị xói mòn ghê gớm. Đĩnh Kiếm Hào nhìn người bạn sinh tử chi giao, bỗng thở dài nhẹ nhẹ.

Mười năm không gặp... trải qua trường ác mộng bị người ta coi như một con cờ thí, cữu tử nhất sinh quay về Đôn Hoàng, hai thiếu niên xuất thân từ Tu La Trường đã quyết định trở thành kỳ thủ làm chủ tế cuộc cờ. Bọn họ đánh lập công thủ đồng minh, mỗi người một phương cách xa. Mười năm qua, một tay chưởng khống yết hầu con đường tơ lụa, tích lũy tài lực khổng lồ; còn tay kia cỡi sóng loạn thế ở Trung Nguyên mà trưng binh vùng dậy, xoay chuyển thời cuộc.

Bọn họ dĩ nhiên đã hợp tác ngầm ngấm suốt mười năm, dần dần gồm thiên hạ về một mối. Sau khi Đại Dận trải qua nội loạn, chư vị phiên vương đều bị bắt giết, nhưng nguyên khí của vương thất do vậy mà cũng mang thương tích trầm trọng, các nơi các xứ từ từ khởi nghĩa, không chịu nghe chỉ lệnh của đế đô. Gã nương theo thời cuộc kéo binh đánh tả dẹp hữu, xuất thân bình dân mà được phong hầu. Cảnh Đế bệnh nặng hiểm nghèo, hèn yếu không có năng lực, chỉ ngồi trên phát tay để gã thao túng, một lời nói của gã hầu như có thể quyết định sự phế lập tân vương. Thiên hạ này còn có gì bọn họ không đạt được, không làm được chứ?

Nhưng ngay lúc này, Thư Dạ lại nói: y không có gì?

Đĩnh Kiếm Hầu cảm y ngọc đá thất vọng ngồi ì xuống ghế, đăm đăm nhìn Đôn Hoàng thành chủ một hồi lâu, chợt nhỏ giọng :

- Nói thật với ngươi, Cảnh Đế lão đầu đó sống không quá năm nay đâu, ta ở đế đô đã tuyển một tôn thất suy vi chuẩn bị đưa lên làm tân quân --- Đứa bé đó không quá tám chín tuổi, chỉ có một thư thư, trong không ai giúp ngoài không ai đỡ, đã nhận ta làm á phụ... Năm quyền nhiếp chính vài năm, mọi mặt ổn thỏa xong, bọn ta liền có thể phế bỏ tôn hiệu Đại Dận, hất cẳng thay thế. Nếu có ai bất phục, ta mượn sức lực lượng võ lâm cùng một số người trong triều tấn công,

người ở Đôn Hoàng nắm trong tay mười vạn đại quân hưởng ứng, đến lúc đó, thiên hạ còn không lọt vào tay bọn ta sao?

Giọng điệu mưu phản đại nghịch bất đạo như vậy, thoát ra khỏi miệng của hắc y vương hầu lại như lời hàn huyên bình thường.

Công tử Thư Dạ nhíu mày im lặng, hững hờ thốt :

- Chuyện đế đô bất tất phải nói với ta, người tự mình lo chủ ý đi ---

Người luôn luôn nhìn đúng, xuất thủ nhanh, hạ thủ mãnh. Cuộc cờ này người nhất định có thể tung hoành.

- “Đó là cuộc cờ bọn ta cùng vầy mà! Người đã quên mình ước của bọn ta dưới Đôn Hoàng thành sao?” - Đĩnh Kiếm Hầu đập tay lên chỗ dựa tay, giận dữ - “Bọn ta cùng là Hoàng đế! Ta làm chính Hoàng đế, người làm Phó hoàng đế --- hoặc giả có đảo lại cũng được!”

Nghe đến đó, công tử Thư Dạ chỉ lắc lắc đầu mệt mỏi :

- Sai rồi. Ta lúc đó định ước với người chỉ là hy vọng có thể liên thủ làm được hai chuyện: một, diệt trừ Minh giáo; hai, xử trí Liên Thành cho tốt. Chuyện thứ nhất, năm nay người đã làm được: đế đô hạ lệnh khắp thiên hạ diệt trừ Minh giáo, chắc chắn rằng công của người là nhiều nhất. Chuyện thứ hai...

Bạch y công tử bồng thở dài một hơi, cười khổ :

- Liên Thành năm nay đã hai mươi một, lại khờ khạo như vậy...

Không nói dài dòng nữa. Lời ước giữa người và ta cũng đã đến lúc đáo đầu rồi.

Đĩnh Kiếm Hầu nhướng mày, chung quy miễn cưỡng thở dài, không hồi đáp liền, chỉ hỏi :

- Người nghĩ đế đô hạ lệnh diệt trừ Minh giáo chỉ vì ân oán cá nhân của ta? --- Diệt Minh giáo chỉ là vì đã kích thế lực Hồi Hột ở Trung Nguyên. Mấy năm gần đây Hồi Hột quốc thế đại thịnh, hung hăng ép

người. Hơn nữa thương nhân Hồi Hột giao du mậu dịch với Trung Nguyên đông đúc thường xuyên, đa số mượn Ma Ni miếu của Minh giáo địa phương làm chỗ dừng chân, một số tài vật khổng lồ dâng hiến tại đó, quanh năm không ngừng đưa về Hồi Hột. Minh giáo được tôn là quốc giáo của Hồi Hột, truyền nhập vào Trung Nguyên giáo đồ rất nhiều, mức độ đã vượt quá con số triều đình có thể dung thứ --- cho nên sau khi đại loạn đế đô đã bình định, liền muốn diệt trừ Minh giáo, trấn áp thế lực Hồi Hột! Đó là đại thế đã định. Ta không thể tạo thế, chỉ có thể mượn lực tạo cuộc.

Công tử Thư Dạ chợt quay đầu nhìn đồng bạn đang cứng cỏi cất tiếng: khoe mắt chót mày bén lạnh kia ẩn ước có một khí lực chi phối thiên địa. Đĩnh Kiếm Hào tiếp tục nói :

- Thành thật mà nói, ta tịnh không hận Minh giáo, tuy đoạn ngày tháng ở Tu La Trường quả thật sống không bằng chết. Nhưng người đâu có biết trước khi ta đi Tu La Trường, trong tay nắm võ lâm chính phái đã chịu đựng biết bao gian khổ còn ghê gớm hơn! Đến Đại Dận triều đình thượng hạ, cung đình nội ngoại, chuyện tàn khốc ác độc có thua kém là bao?... Người vì mất Sa Mạn Hoa mới hận Minh giáo thấu xương --- Kỳ thật người người hận nên là ta.

- “Người nghĩ ta không hận người sao?” - Công tử Thư Dạ lạnh lùng trừng mắt, chợt thấp giọng.

Đĩnh Kiếm Hào trong sát na đó chợt ngẩn ngơ, giọng nói băng lãnh kia phảng phất như một mũi đinh ghim chuẩn xác xuyên qua tâm tạng của gã, đâm chết gã.

- “Làm huynh đệ mười lăm năm, ta làm sao không hiểu được người?” - Công tử Thư Dạ cúi đầu vuốt vuốt lan can bạch ngọc, hững hờ thốt - “Người thật có thể nhượng cho ta làm chính Hoàng đế sao?”

Xem ra người luôn luôn không cam làm người dưới, nếu không phải tự mình thao túng cục diện, nếu bị người ta sử dụng, tất là đại sĩ đại nhục, thủ đoạn báo thù khốc liệt --- Ở võ lâm Trung Nguyên là như vậy, trên Côn Luân là như vậy, tại đế đô càng là như vậy!”

Đĩnh Kiếm Hào chớp mắt môi, tựa hồ muốn mở miệng hỏi đáp, lại không lên tiếng.

- “Ta và người vốn bất đồng, ta nếu năm đó có thể bình an cùng Sa Mạn Hoa bình an giai lão, đại để căn bản không thể nào muốn chạy trốn khỏi Tu La Trường. Nhưng người chí lớn bay xa, chỉ sợ không đạt được tận hết năng lực tham cầu” - Công tử Thư Dạ sắc mặt tái xanh, một thứ màu xanh cạn sức khuyến mãi mệt mỏi trầm lắng, thanh âm bình tĩnh mà sắc bén - “Người sẽ có một ngày sẽ không dung tha được ta. Mà ta lại không muốn chết trong tay người”.

- “Nói bậy!” - Đĩnh Kiếm Hào chung quy không nhịn được nữa, mở miệng mắng lớn - “Cao Thư Dạ tên khốn kiếp người đừng có ra vẻ thông minh ngu đần đó!”

- “Vậy người tại sao lại chỉ dạy Liên Thành thành một người như vậy!” - Công tử Thư Dạ vụt quay đầu, thần sắc trong ánh mắt ngời chiếu như yêu quỷ, cực kỳ đáng sợ - “Lẽ nào không phải người nghĩ người như vậy thích hợp trở thành ?minh hữu? của người?

Liên Thành ở đế đô mười năm, chuyện gì cũng nghe người giáo huấn, coi người như cha như thầy, thành tín nghe lời người --- người muốn dạng minh hữu đó hả?”

Đĩnh Kiếm Hào nhìn công tử Thư Dạ, nhãn thần cũng có biến, tựa hồ bắt đầu không còn nhận ra bằng hữu đồng sinh cộng tử đó nữa.

- “Bất quá không quan hệ gì... Tính khí như Liên Thành, vì có người chiếu cố, hoặc giả còn có thể bình an lâu dài” - Công tử Thư Dạ thờ

dài một hơi, cười lạnh - “Ta đưa hấn vào Trường An, một là tránh lưu hấn bên mình phải tốn thời gian đề phòng, cũng là vì nếu để người chiếu cố hấn mười năm, ít nhiều gì sau này cũng đoái hoài trông nom cho hấn. Hơn nữa để hấn làm con tin ở bên người, ta cũng an tâm phần nào --- Ít ra nội trong mười năm người cầm con bài đó, không dễ dàng trở mặt với ta”.

Mấy câu nói đó bình tĩnh mà sắc bén, như một lưỡi kiếm bén cửa từng phân từng phân, sắc mặt Đĩnh Kiếm Hào từ từ biến chuyển, lại nói không nên lời, ngón tay gồng khép vào nhau, nhãn thần chìm đắm uất ức, tựa như không nhìn thấy gì nữa.

- “Người thật nghĩ như vậy?” - Một hồi lâu sau, Đĩnh Kiếm Hào mới chậm chậm mở miệng - “Xem ra mưu kế của người cũng thâm sâu quá”.

Công tử Thư Dạ mỉm cười :

- Người cũng vậy.

Bầu trời sắp vào đông lạnh như băng, giữa không khí sáng sớm mờ có một màn sương cực mỏng bay lượn, treo mình trên quỳnh hoa học thụ khắp Oanh Sào, ngói lưu ly sắc vàng lấp lánh ánh kim quang sáng lạng giữa sương khí, xa hoa đến cùng cực. Đĩnh Kiếm Hào mặc nhiên ngưng thị nhìn Đôn Hoàng thành chủ rất lâu, thu bình bích ngọc vào lòng bàn tay, bật đứng dậy, hững hờ thốt :

- Cáo từ.

Công tử Thư Dạ gật đầu :

- Không tiễn.

Hắc y Đĩnh Kiếm Hào từ trong bí đạo Oanh Sào hấp tấp bỏ đi, đi xuyên qua lớp lớp khinh sa mỏng mềm, oanh riu yển rít. Mù sương quay về trong Lạc Viên trên Côn Lôn tuyết vực mười mấy năm

trước --- bọn họ đã từng cùng tìm hơi ấm trong cái mền bông rách tươm, cùng chém bay đầu đối thủ tại Tu La Trường Sinh Tử Giới, cùng liên thủ hành thích, chấn động các quốc gia Tây Vực, cùng quyến luyến khói đất hứa xứ trời, cùng tạo phản trốn ra khỏi Quang Minh đỉnh, một đường lặn lội xuyên vượt núi tuyết đại mạc về đến Đôn Hoàng...

Mười lăm năm, chung vai hừng chiến loạn thế, từ một con cò thành kỳ thủ thao khống thiên hạ, vô số sinh tử vinh nhục như gió luân gào rít mà qua --- đến cuối cùng, huynh đệ đồng sinh cộng tử như vậy không ngờ vẫn tâm kế với nhau trùng trùng, coi như người xa lạ? Đỉnh Kiếm Hào ngạo nhiên quay đầu lại, trong mắt bỗng có lệ nóng dâng trào, cảm xúc dấy động, người quyết đoán hành xử tàn độc như gã vẫn không dìm nén được, quay đầu nhìn bóng bạch y giữa mê lâu điệp thúy. Đó là huynh đệ sinh tử của gã!

* * * * *

Gió sớm cuộn theo lãnh khí, quần quện tóc đen, Đôn Hoàng thành chủ đứng dựa lan can, hoàn toàn không quay đầu lại, chỉ nhip nhip lên lan can, chợt ca vang :

“...Nại hà giang sơn sinh không đồng, tử sinh tri kỷ lưỡng tranh vanh. Bảo đao ca khóc đàn chỉ mộng, vân vũ tung hoành phúc thủ không. Bằng lan vô ngữ ngôn, đề ngang mạn tam lộng: vấn anh hùng, thủy thị anh hùng?”

(Vi Nhất Tiểu dịch: Chẳng nề núi sông nghiêng ngửa, tri kỷ chênh vênh giữa sống và chết. Ôm bảo đao, ca khóc giấc mộng ngắn ngủi, tung hoành mây gió phút chốc tay không. Dựa lan can không nói, ngang ngửa thổi khúc Tam lộng: hỏi anh hùng, đâu là anh hùng?)
Hỏi anh hùng, đâu là anh hùng? Đỉnh Kiếm Hào thì thầm lặp lại, quay

đầu chuẩn bị phát tay bỏ đi, chột ngắc đầu nhìn trời.

Mỹ cơ trên lầu cao thấy khách nhân đã bỏ đi, đang muốn lên thay áo cho công tử, lại nghe thấy giữa không trung đột nhiên nhoáng lên một luồng điện quang, bắn thẳng vào đỉnh lưu ly của mê lâu, rỗng khan một tiếng xé vỡ!

Tất cả mọi người đều thất kinh la lên, công tử Thư Dạ như con hạc lướt ra, trong nháy mắt đã từ trên nóc lưu ly quay trở xuống, giữa hai ngón tay kẹp một mũi tên sắc vàng. Trên tiễn có ghim một phong thư trắng: “Côn Luân Đại Quang Minh cung Tinh Thánh Nữ Sa Mạn Hoa, trao gửi Đôn Hoàng thành chủ Cao Thư Dạ”.

Đó là một phong chiến thư. Ước định thời gian vào lúc chính Ngọ ba ngày sau, trên đỉnh Kỳ Liên sơn ngoài Đôn Hoàng thành, nhất quyết tử chiến.

Nếu nàng may mắn thắng được, y phải mở cửa Đôn Hoàng thành, để Minh giáo đông khứ Trung Nguyên; nếu nàng bại, lập tức dẫn giáo dân trở về Côn Luân Quang Minh đỉnh Tổng đàn, không đạp chân vào Trung Nguyên nữa.

Thư viết rất ngắn, y lại ngơ ngẩn một hồi rất lâu, khóe miệng để lộ một nụ cười lợt lạt.

Chung quy đã đến. Cũng phải coi là may mắn --- sau khi Mặc Hương đã ra khỏi Oanh Sào mới nhận được phong thư này. Nếu không người đó thấy được phong thư này, nhúng tay vào, chỉ sợ mọi an bài của y đó giờ sẽ hư hỏng hết.

Công tử Thư Dạ cũng không đi tìm bút mực giấy nghiên, quẹt ngón tay trên mũi kiếm, dùng máu viết xuống hai chữ: “Như hẹn”.

Sau đó cong cong ngón tay trở, búng một cái lên đuôi kim tiễn, luồng chớp vàng đó liền lần theo lối cũ xé gió xuyên qua cao lâu ngọc thụ

trùng trùng, thoáng đó đã biến mất.

Bên kia, lúc vũ cơ tiễn khách quay đầu lại, vị khách thần bí cũng đã tan biến thất tung.

Đại Mạc Hoang Nhan

Hồi 9

Kỳ Liên

Lúc triều dương dọi mình thoát khỏi chân trời, trưởng lão Diệu Thủy đã đứng dưới Kỳ Liên Sơn, dõi mắt theo Tinh Thánh Nữ cười bạch sư đi lên đỉnh tuyết.

Nghĩ đến lần này Tinh Thánh Nữ có lẽ không thể sống sót trở về nữa, trong mắt của lão phụ không khỏi phát tiết nỗi bất nhẫn. Định dặn bảo vài lời, lại gặp phải nhãn thần hoang mang lạc lõng của Sa Mạn Hoa, bà ta giật nảy mình -- Tinh Thánh Nữ đã bị Nhật Thánh Nữ thi Nhiếp Tâm Thuật, chú thuật đó chưa đến lúc nhất tiễn bắn chết Cao Thư Dạ e rằng vô phương giải khai.

Sa Mạn Hoa thời thơ ấu từ Miêu Cương đến Côn Luân, cô khổ không nơi nương tựa, một tay bà nửa thầy nửa mẹ nuôi nấng. Đối với Sa Mạn Hoa, trong lòng bà cũng có một phần thương yêu đặc thù, vì vậy giờ phút này không khỏi lo lắng:

lần này, nếu Tinh Thánh Nữ thất bại cũng không sao, bởi vì Cao Thư Dạ tất nhiên không nhẫn tâm hạ thủ đối với người yêu năm xưa;

nhưng nếu vạn nhất thật sự thắng được, giết chết Cao Thư Dạ, không biết tình trạng sẽ ra sao ! -- Chỉ sợ không chỉ có hai năm vô phương cầm cung như năm xưa !

Trong số ba Thánh Nữ trong giáo, Nhật Thánh Nữ Mai Nghê Nhã đã tâm lớn nhất, thủ đoạn quyết đoán nhất, sau lưng lại có chỗ dựa cực lớn, thị cố sức bài trừ đưa đẩy người khác để nắm lấy giáo phái trên dưới, mười năm nay đã dần dần đàn áp Nhật Thánh Nữ Tô Tát San, nỗi lo lắng còn lại là Sa Mạn Hoa xuất thân Thần Nữ của Bái Nguyệt Giáo -- Mai Nghê Nhã lần này lợi dụng bối cảnh Bái Nguyệt Giáo mất đi sự kính nể mà đem Tinh Thánh Nữ làm con cò, tuy được chỉ lệnh của Giáo Vương, chỉ e phần nhiều cũng là vì để diệt trừ nỗi lo lắng của riêng mình. Cái gọi là tử dân của Minh Tôn nguyên lai cũng bất quá là như vậy.

Trưởng lão Diệu Thủy rung mình, đột nhiên cảm thấy một sự mệt mỏi khôn tả đối với những chuyện xung đột trong giáo.

Sa Mạn Hoa cười bạch sư phi lên, biến mất giữa băng tuyết của tuyết đỉnh Kỳ Liên.

Triều dương đông phương thăng khởi, trên núi tuyết chỗ nào cũng ngời kim quang chói mắt. Trưởng lão Diệu Thủy nheo mắt, bỗng cảm thấy mắt hơi đau rát. Lúc đó bà nhìn thấy một điểm đen từ phía tây phóng tới, nhún nhảy vượt qua lớp băng mỏng trên mặt suối, phóng thẳng lên tuyết đỉnh.

Lẽ nào Đôn Hoàng Thành Chủ Cao Thư Dạ đã đến kịp giờ ?

Từ Đôn Hoàng đi Kỳ Liên có dư ba trăm dặm, ước chiến trước lúc mặt trời mọc, y có bay suốt đêm cũng không thể đến kịp. Cũng không biết công tử Thư Dạ tính toán làm sao mà lại muốn quyết chiến trước nửa ngày thay vì kỳ hẹn trong chiến thư, khiến cho Nguyệt Thánh Nữ

Mai Nghê Nhã không khỏi phải hạ lệnh bắt quân đội nằm phục ở duyên hải phải mạo hiểm hành quân giữa ban ngày ban mặt, tiến đến Đôn Hoàng.

Hôm nay lúc mặt trời lên, cũng là lúc quyết chiến, cũng là lúc Nguyệt Thánh Nữ dẫn lãnh giáo đồ Minh Giáo và quân đội Hồi Hột bắt đầu công thành.

Hồi Hột bá chủ Tây Vực chung quy đã hết nhẫn nại được, muốn khai chiến với Đại Dận vương triều ở Trung Nguyên. Còn Minh Giáo ... bọn họ vì Minh Giáo mà giao phó cả sinh mệnh lẫn linh hồn, nói cho cùng, chỉ bất quá là một con cờ thí trong bàn cờ chư quốc tranh bá trực lộc.

Trưởng lão Diệu Thủy bật cười, tóc trắng phát phơ giữa băng phong, nhần thần ảm đạm -- nhần các vị kỷ, hào bất dung tình (tạm dịch: mỗi một người đều vì mình, không dung tình chút nào). Lật bàn tay làm mây, lật lại nữa làm mưa cũng xong, chỉ tội nghiệp a đầu Sa Mạn Hoa mà bà đã ở gần từ bé đến lớn. Một thiếu nữ đơn thuần hiền dịu, không có tới một chút dã tâm, lại bị đủ mọi thế lực cấu xé, dẫn đến tuần táng. Vừa nghĩ đến đó, trong lòng lão phụ lại đau đớn xốn xang, giây phút đó cơ hồ muốn gạt bỏ tất cả, muốn chạy lên tuyết phong dẫn nữ tử tội nghiệp kia đi, cao bay xa chạy, rời bỏ hết ý niệm giang hồ.

Đang lúc nghĩ ngợi, cái bóng kia đã thấp thoáng mấy lần trên mặt băng, đã đến triền núi. Bất chợt trưởng lão nhận ra rõ người đến, nhần thần rét lạnh, thoát miệng la lên:

– Cái gì ? Không phải là Cao Thư Dạ sao ?

oo Lúc bạch sư nhảy lên tới tuyết đỉnh Kỳ Liên, mặt trời đỏ rực tỉnh, ngóc dậy từ tận đầu sa mạc. Tuyết phong tinh oanh trong suốt,

nhuộm ánh đỏ lò mờ, cái đẹp chói bỏng lạnh buốt đó khiến cho người ta khó lòng dám nhìn thẳng không rời.

Ánh mắt của Sa Mạn Hoa lại trống không, thất thần nhìn thẳng vào nhật quang trên băng, tuyệt không có chút biểu tình. Nàng tĩnh tọa trên mình bạch sư, mặc cho gió trời trên núi tuyết thổi tung mái tóc dài, cung màu bạc, tiển màu vàng cầm trong tay.

Mũi tên phản xạ ánh lạnh trong nhật quang, thoang thoang một xung cảm bất tường.

Gió buông lơi, tuyết động bốc bay mù mịt. Giây phút tuyết động bốc lên, nàng ngóng tiếng động mà định vị trí, mãnh nhiên hồi thủ, bắn ra một tiển !

Một tiếng xé lụa nho nhỏ, một vật áo đen từ giữa đám tuyết rơi rớt xuống. Người đến hiển nhiên chưa đạt được bộ vị chính thức, khai chiến, vừa mới lộ mặt đã bị tập kích như vậy, ở giữa không trung nhào lộn thân hình mấy lần liên tục mới miễn cưỡng tránh thoát được một tiển đó, lạc mình xuống trên một trụ băng. Giày ủng da của hắc y khách giẫm dè trên trụ băng đường kính bất quá chỉ một ngón tay, không ngờ lại không gãy lìa chút nào.

Hắc y nam tử lặn lội đường xa mà đến, điểm chân trên mặt băng, mắt vừa nhìn thấy nữ tử gương cung xạ tiển giữa trời tuyết, nhãn thần liền ngưng đọng, sắc mặt trong phút chốc biến thành phức tạp muôn phần. Đã mười năm rồi ... cái ngày cùng Thư Dạ chạy khỏi Côn Luân Quang Minh đỉnh đã bao lâu rồi, thiếu nữ tươi đẹp mười mấy tuổi trước đây dĩ nhiên đã trưởng thành rất nhiều, duy có nhãn thần tàn khốc lãnh đạm ngưng tụ lúc bắn tên lại không biến đổi chút nào.

“Sa Mạn Hoa !” Gã kêu lên một tiếng, nhìn thấy nàng quay mặt lại --

gã chờ đợi biểu tình kinh ngạc của nàng.

Nhưng hồi đáp lại gã vẫn là một mũi tên bén sắc vàng gào rít bay đến !

Trên mặt Sa Mạn Hoa không có tới một chút biểu tình, vừa nhìn thấy hắc y nam tử lướt trên mặt băng, không nghĩ ngợi gì liền lấp tên vào cung, lần theo thân hình di động của gã mà bắn tên ra liên tục. Đang lúc gã biến hoá thân hình giữa không trung, dùng tận hết sức lực còn chưa phục hồi kịp, từng mũi từng mũi tên bén nhọn sắc vàng rít gió bay đến, ý muốn ghim cứng động tác của y giữa không khí !

“Ta không phải là Cao Thư Dạ -- Ta là Mặc Hương ! Người không nhận ra sao ?”.

Rơi mình xuống đất, trong tay y đã nắm gọn bảy mũi tên, nhưng trên vai cũng đã có một vết máu. Hắc y nam tử kinh hãi nhìn biểu tình thất thần trên mặt Sa Mạn Hoa, vẫy tay hô hoán:

“Ngưng bắn cái đã ! Ta có một chuyện muốn nói cho người biết -- Chuyện quan trọng phi thường ... Nghe ta nói đã, ngưng bắn cái đã !”.

Bạch y Sa Mạn Hoa tựa hồ căn bản không nghe thấy lời nói của người mới đến, ngón tay phát động nhẹ nhẹ, lần này không ngờ đồng thời có năm mũi kim tiễn xuất hiện giữa những ngón tay của nàng ! Sa Mạn Hoa ngồi trên lưng bạch sư, thân hình bất động, nhẩn thần cũng ngưng tụ. Nhưng đầu ngón tay nàng lại không ngừng di động nhẹ nhẹ, điều chỉnh đuôi lông của kim tiễn, chuyển động mũi tiễn, phong tỏa phương vị của hắc y nam tử đứng trên tuyết.

“Thiên La Tiễn !” Mặc Hương nhìn thấy lối thủ thế đó, biết liền sự lợi hại, thất kinh lập tức bạt kiếm phóng lên. Sát na thân hình gã vừa động, năm mũi kim tiễn cơ hồ cùng gào rít bắn ra -- như thiên la địa

võng sắc vàng nghênh đầu ụp xuống, chia nhau phong tỏa mọi phương vị mà gã có thể di động !

Mặc Hương quá bận bịu nghĩ ngợi không nói được gì, lập tức huy kiếm đón đỡ.

Chỉ trong chốc lát, “đình đình đình đình đình” năm tiếng vang vọng, giao long hắc sắc đột nhiên vùng thoát khỏi la võng kim sắc. Mặc Hương lặn một vòng trên tuyết, máu trên vết thương hoạch vẽ lấm tẩm một màu khùng bố dưới đất.

Sát na thoát khỏi la võng, gã chống tay dưới đất, vùng người dậy đứng thẳng, lại lập tức quay đầu tiếp tục rống lên:

– Ngừng bắn cái đã ! Nghe ta nói cái đã ! Mười năm trước người câu kết thất đại môn phái bán đứng Minh Giáo là ta, không phải là Thư Dạ ! -- Ta là người nằm vùng của võ lâm Trung Nguyên, ta đã bán đứng huynh đệ ! Chuyện không liên quan đến Thư Dạ ! Người đã trách lầm y rồi !

Bạch sư phóng dài trên băng phong, lúc đối phương đang nói năng cấp xúc vồn vã, Sa Mạn Hoa cong ngón tay kéo dây cung, bắn ra vô số đạo tiễn khí, va đập vào Mặc Hồn kiếm đen bóng, phát ra những tiếng động sắc bén vang vọng. Trên mặt nàng vẫn không có tới một chút biểu tình gì, mi mắt lại run run nhẹ nhẹ, nhãn thần như đang tranh đấu cực lực, nhưng phảng phất bị một sợi dây trói vô hình nào đó thao túng, nàng ngưng thị nhìn thân hình Mặc Hương, tay lại không chần chừ bắn ra hết tiễn này tới tiễn nọ.

Mặc Hương cơ hồ đã muốn liều mạng mới cố nói thêm lần nữa.

Nhưng điều làm cho gã giật mình chính là trên mặt của bạch y Thánh Nữ kia không ngờ không có tới một tơ biểu tình -- Sa Mạn Hoa sao lại như vậy ? Nàng căn bản không lo tới Thư Dạ có phản bội hay

không sao ? Nàng chỉ có nghe mệnh lệnh của Giáo Vương đến giết hết người nào là địch nhân của Minh Giáo sao ? Nàng trung tâm đối với Minh Giáo như vậy sao ?

Nguyên lai mọi ý nghĩ của gã đều đã sai lầm sao ?

Gã từ lúc ban đầu đã không cho những lời nói rất tai kia là thật. Bao nhiêu năm huynh đệ, gã biết rõ tính cách của Cao Thư Dạ, gã làm sao có thể dễ dàng bị mấy câu nói kia làm lạnh buốt tâm trường ? -- Gã biết Cao Thư Dạ cực lực muốn gã bỏ đi, cho nên mượn lý do mà lui ra, ra tới ngoài chụp lấy phong chiến thư trên mũi tên. Ước hẹn tử vong hiện ra trước mắt -- Từ cái thuở ban đầu mười mấy năm trước, trước mặt Sa Mạn Hoa, tiểu tử kia đã không còn sức hoàn thủ ! Gã làm sao có thể để cho y tự đi tìm chết như vậy ?

Gã không nghĩ ngợi gì, liền tự sửa đổi thời gian quyết chiến trên thư, trước khi mặt trời mọc lên Kỳ Liên Sơn thế Thư Dạ. Gã vốn muốn tận lực hóa giải trường ngộ nhận của mười năm trước -- Đó là một món nợ gã còn thiếu Cao Thư Dạ, vì món nợ đó gã không ngại mạo hiểm. Nhưng còn Sa Mạn Hoa, Sa Mạn Hoa không ngờ lại không động dung chút nào ?

“Cao Thư Dạ ời Cao Thư Dạ, xem ra đợi đến lúc ngươi đi phó ước với người là chết chắc”. Mặc Hương thở gấp, từ trên tuyết vùng bạt dẫy, nhìn nữ tử đứng ngoài ba trượng không một chút biểu tình cứ tiếp tục ngưng thần bắn tên, phảng phất gã đã hạ quyết tâm, chợt cười lạnh:

“Được a ! Đã là ả vô tình, ngươi hà tất phải hữu ý ! Ta giết nữ nhân này cho ngươi ! Ngươi một lòng muốn chết dưới tiễn của ả, nhưng nếu không tìm ra ả ở đây, coi ngươi có chết được không ?”.

Giữa tiếng cười lạnh, đệ nhất sát thủ của Tu La Trường năm xưa

mãnh nhiên bay lên, trường kiếm đen tuyền trong tay hoạch rạch một đạo hàn quang tàn độc, khai triển vẽ một cung tròn, trong nháy mắt đã chém nát sáu đạo tiễn khí bắn tới ! Phút chốc lực đạo tương kích, Sa Mạn Hoa chấn động nhẹ nhẹ, tuy trên mặt vẫn không có biểu tình như trước, nhưng trong nhãn thần lại hơi có thần sắc an lành. Tay nàng cứ tiếp tục kéo dây cung, ngưng tụ kinh khí, nhưng giữa những ngón tay đã phát run nhẹ nhẹ, tựa hồ nội tâm có ngàn người đang giao chiến, cực lực tranh đấu.

Thở lên hộc xuống, chỉ trong nháy mắt, hai người đã giao tranh vô số chiêu. Trên hắc y của Mặc Hương đã có sáu chỗ rướm máu, trong đó hai chỗ thâm nhập tận xương; nhưng Sa Mạn Hoa tựa như cũng đã kiệt lực, tuy trên mặt vẫn bần thần như đeo một cái mặt nạ ngây ngốc như trước, nhưng hơi thở lại nhấp nhóm đứt quãng -- chỉ phảng phất bị một thứ lực lượng kỳ dị gì đó chi trì, tựa hồ không lo gì tới sự mệt mỏi đau đớn của thân mình, vẫn tiếp tục hạ sát thủ với gã.

Mặc Hương nhìn không rõ nhãn thần của nàng giữa gió tuyết -- Quyết đấu càng lúc càng kịch liệt, Sa Mạn Hoa tuy mặt mày không chút biểu tình, nổi thống khổ đấu tranh trong mắt lại đã lộ ra cực hạn. Dưới mái tóc đen nhánh của nàng, nơi ba mũi kim châm đâm vào đã rơm rớm tia máu đậm đặc.

Lại thêm một vòng giao phong, hai đạo kinh khí va chạm, tuyết động lại bay ủa mãnh liệt, che chắn hết thị tuyến của hai người.

Nháy mắt thị tuyến bị ngăn trở, Mặc Hương lần liền tới một trượng -- Gã từng là sát thủ xuất sắc nhất ở Tây Vực, chỉ trong nháy mắt đã có phán đoán:

tiến pháp lợi ở chỗ đánh từ xa, tất phải tận dụng thời cơ thu ngắn cự ly đến gần mới có thể chuyển đổi ưu thế này giờ.

Sát na Mặc Hương từ trong vòng tuyết động xông tới, bạch sư phảng phất cảm thấy được ý đồ của gã, cũng đồng thời phóng ngược ra sau. Trong lúc phóng ngược, thân người của bạch y thiếu nữ trên lưng nó đột nhiên rung động, giữa mây thoáng hiện một tia huyết khí, bỗng quăng ngân cung vào gió tuyết, song thủ giao thoa trước ngực như vàng trắng tròn, động tác từ từ tạo ra một tư thức kéo cung hư không.

“Nguyệt Băng Tật Phong Tiến !” Mặc Hương thân mình đang treo giữa bán không, nhìn thấy tư thế như kéo cung đó, kinh hãi la thảm. Tất cả chân khí trong nội thể tập trung lại, ngưng đọng thành một tiến khí hư ảo, sau khi đánh ra, toàn thân kiệt lực, nhất kích đó chẳng khác nào muốn mạng đổi mạng với đối thủ -- Gã không thể tưởng Sa Mạn Hoa không ngờ không ngần ngại lo lắng gì đến chính mình !

Tinh Thánh Nữ thật muốn dòn gã vào tử địa sao ?

Một tiến đó vô hình vô chất, xuyên phá không khí gào rít bay tới. Gã ở giữa không trung căn bản không có cách nào tránh né được, gã chột cười dài, Mặc Hồn trong tay chia thẳng vào nữ tử trên lưng bạch sư, như luồng chớp giạt bắn ra -- Đó là một tiến nghịch chống tiến khí vô hình !

“Mau tránh đi !” Sau khi bắn ra tiến đó, Sa Mạn Hoa lập tức dừng lại. Nàng đã kiệt lực khi bắn ra một tiến tối hậu đó, lại tựa hồ đã thanh tỉnh trở lại, kim châm ghim trong não phảng phất chịu phải áp lực, cấp tốc trôi tuột ra theo tia máu. Nét bần thần ngơ ngẩn trên mặt chung quy đã biến mất, phảng phất đột nhiên nhận ra đối thủ là ai, Sa Mạn Hoa kinh hãi vạn phần, la lớn:

“Mặc Hương, mau tránh đi !”.

Sát na nàng phát ra tiếng la hoảng, ba tia máu vọt ra từ dưới mái tóc.

Kim châm trôi theo, phóng tọt vào tuyết trắng !

Một tiếng hét kinh hồn chấn động màng nhĩ, Mặc Hương kinh hãi giật mình, xuất thủ chậm đi chút ít.

Sát na đó, gã cảm thấy gió tuyết phảng phất đã xuyên thấu phế phủ của gã, lạnh nhập cốt tủy. Máu tươi bắn nhuộm vào tuyết, ngưng đọng thành một đồ họa rợn mắt kinh tâm. Lờ mờ y nhìn thấy nữ tử đối diện cũng ngã xuống từ trên lưng bạch sư, vùi mình trong tuyết. Chung quy ... đã giết được ả sao ? Mặc Hương cười khổ nghĩ ngợi, thần trí lại dần dần hoảng hốt.

“Mặc Hương, Mặc Hương ... những lời nói hồi nãy của người đều là sự thật ?” Bên tai bỗng nghe thấy một thanh âm nhỏ xíu xa xăm quen thuộc, gã cố sức quay đầu lại, nhìn thấy Sa Mạn Hoa đang ráng bò trên tuyết về phía gã, máu và lệ hòa lẫn trên mặt, ẩn hiện lộ xuất một nỗi vui mừng cuồng dại, hoàn toàn khác biệt với sắc mặt vô tình hồi nãy.

Hồi nãy lẽ nào đã bị khống chế thần trí ? -- Gã nghĩ đến những bí pháp trong giáo, bỗng minh bạch mọi chuyện, cảm thấy thoải mái, gã không khỏi mỉm cười, nặng nề gật đầu:

– Ta vì muốn nói một câu đó ... cả cái mạng cũng đặt ra luôn, có thể giả dối được sao ?

Câu nói ngắn gọn đó gã đã phải dụng hết tất cả lực khí của gã.

Nhưng gã tất phải nói ... tất phải nói ! Mười năm rồi, gã nếu quả không kể chân tướng cho Sa Mạn Hoa biết, vĩnh viễn phải thiếu món nợ này.

Gã thiếu nợ Cao Thư Dạ, vĩnh viễn trả không hết.

Nghe thấy câu trả lời đó, nước mắt lăn dài trên bờ má quen thuộc kia, ngưng đọng thành băng châu. Mặc Hồn kiếm đâm vào vai trái

của Sa Mạn Hoa, xuyên xéo ra sau ót, máu tươi từ trong mấy lỗ
châm sau đầu chảy rỉ liên tục -- nhưng nữ tử đó lại vẫn không nghĩ gì
tới đau đớn, trên mặt lại bùng sáng một nụ cười hân hoan tươi tỉnh,
phảng phất như một đóa tuyết liên rộ nở trên băng tuyết.

Đẹp ... thật là đẹp. Cả Đại Dận hậu cung cũng không có được nụ
cười giống như vậy ! Không trách gì tiểu tử Thư Dạ mười năm nay
nhớ nhung điên cuồng như vậy ...

Mặc Hương ngơ ngẩn nhìn cô gái, bất chợt thở dài.

Gã ôm ngực, chung quy không còn chi trì được nữa, ngã vật nặng nề
xuống tuyết đọng.

Lúc trưởng lão Diệu Thủy phóng lên tới tuyệt đỉnh, vòng giao thủ như
gió táp mưa sa đã kết thúc.

Nhìn thấy hắc y khách ngã trên tuyết, nhãn thần của lão phụ đột
nhiên vì kinh ngạc mà ngưng tụ -- là Mặc Hương ? Không ngờ lại là
Mặc Hương ? Đi phó ước thay cho Cao Thư Dạ không ngờ chính là
Mặc Hương đã đồng thời thất tung mười năm trước !

Mặc Hương từ sau khi ly khai Đại Quang Minh Cung đã mất luôn tin
tức, không ngờ lại đi thế Thư Dạ đến phó ước !

Hai thiếu niên chí hữu sinh tử tương hứa năm xưa, ngày nay không
ngờ nhiệt huyết vẫn còn đó ?

Hắc y khách ngã giữa vũng máu của chính mình, đã hãm nhập vào
hoàn cảnh nửa hôn mê; nhưng Mặc Hồn kiếm lại đang cắm trên
người Tinh Thánh Nữ. Không ngờ đã đi đến kết cục lưỡng bại câu
thương ?

Trưởng lão Diệu Thủy rút nhuyễn tiên sắc vàng từ trong ống tay áo
ra, chậm chậm bước về phía chiến trường sau cuộc chém giết.

“Trưởng lão, chớ giết gã !” Sa Mạn Hoa giờ phút này tựa như đã

thanh tỉnh trở lại, vừa thấy trưởng lão đã lên đến đỉnh núi, lập tức la lên, cổ vùng vẫy mò lấy ngân cung, miễn cưỡng chống mình dậy, đứng chặn trước mặt Mặc Hương:

“Gã là bằng hữu của Thư Dạ, người không thể giết gã !”.

Trưởng lão Diệu Thủy nhìn vị Thánh Nữ mà mình đã tận tay nuôi nấng, bỗng thở dài -- vẫn y tính khí đó ... Thánh Nữ bé nhỏ nhất từ Miêu Cương tới này, đối với ái hận đều luôn luôn đơn thuần như vậy. Nàng tịnh không tin ngưỡng Minh Tôn, cũng không tin phụng Nguyệt Thần, nàng chỉ lắng nghe ý nguyện từ nội tâm mình, không đắn đo do dự gì khác. Tựa như nàng chỉ biết người trước mắt là bằng hữu của Thư Dạ, lại không để ý gì tới thân phận gì khác của gã.

Nhưng bày sói cấu xé nai khờ, con người như vậy, ở một thế gian như vậy không phải nhất định sẽ bị hy sinh sao ? Cho dù có hiệu xưng tử dân của Minh Tôn, kỳ thực bất quá cũng chỉ là một đám ác đồ ham giành quyền lực và máu tươi !

Phút giây đó, trong lòng lão phụ xót xa vô ngần, bỗng cảm thấy tín ngưỡng bao năm nay đã sụp đổ tan tành.

“Được, được. Ta không giết gã ...” Trưởng lão Diệu Thủy thở dài, buông tay, đi tới đỡ nữ tử như chiếc lá run rẩy sắp rụng rớt:

“Người mau ngồi xuống, đứa bé tội nghiệp, người đã mất máu quá nhiều”.

Sa Mạn Hoa lại không chịu ngồi xuống, mắt đăm đăm nhìn về phương hướng Đôn Hoàng xa xăm. Máu không ngừng từ trong não nàng rỉ ra, nhưng theo dòng trôi của huyết dịch, ký ức lại vấy vùng kịch liệt khôi phục lại dần dần. Nàng dõi ngắm Đôn Hoàng, nói nhỏ như mơ ngủ:

“Không ... ta phải gặp chàng. Thư Dạ, chàng sẽ đến, có phải không

?” Nói tới đó, nàng chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy nhẹ.

Mười năm phiêu hốt như một giấc mộng, lúc tỉnh mộng đã như cách xa cả đời, lại không biết tương kiến còn có thể nói gì. Hoặc giả, sau này có từ bỏ Minh Giáo, có theo chàng đến Đôn Hoàng không ?

Mười năm trước nàng đáng lẽ đã đi theo chàng, nhưng hoàn cảnh âm thầm dương lỗ, nàng lại một tiễn bắn xuyên ngực chàng. Sau đó thiên nhai tương cách, cho đến nay tuy đã trễ mười năm, nhưng sau này năm tháng tưởng tất còn rất dài mà. Ý nghĩ đó hạnh phúc làm sao ... Nàng nghĩ tới đó liền cảm thấy vô phương hít thở nổi.

Trưởng lão Diệu Thủy nhìn gương mặt tái nhợt của nàng đột nhiên thoang thoảng đỏ hồng khói sương, chợt thở dài một hơi -- Đã nhớ lại rồi sao ? Kim châm phong nào gì, Nhiếp Tâm Thuật gì, cuối cùng cũng bị ý chí bất khuất của nhân tâm đánh bại. Sau khi bắn ra một tiễn giữa cơn đau đớn cuồng dại, Tinh Thánh Nữ chung quy đã nhớ lại tất cả những gì đáng nhớ sao ? Nhưng ... còn cục diện hiện tại ... Nhìn mặt trời chậm chạp leo lên, lão phụ bỗng hát ra một câu, đập vỡ mọi ảo mộng của Sa Mạn Hoa:

“Cao Thụ Dạ nếu đến phó ước, vậy thì hiện tại Nguyệt Thánh Nữ cũng đã dẫn năm vạn nhân mã Hồi Hột tiêu diệt Đôn Hoàng !”.

Sa Mạn Hoa cả người lẫn hồn đều giật nảy, nghĩ ngợi một hồi mới thấu hiểu thâm ý của câu nói đó, trong nháy mắt mặt tái nhợt không còn một hột máu.

Nguyên lai là vậy ! Nhị thư thư dụng Nhiếp Tâm Thuật khống chế lấy mình, dụ dẫn Thụ Dạ lên Kỳ Liên là vì vậy ?! Mai Nghê Nhã muốn mau chóng tập kích Đôn Hoàng, đưa trọng trấn của con đường tơ lụa này vào tay Hồi Hột ! Cho nên, ả dùng mình làm con cờ, kéo Thụ Dạ rời khỏi Đôn Hoàng !

Nàng vội vàng quay mình, từ trên đỉnh núi giương mắt vọng nhìn, quả nhiên nhìn thấy tuốt đặng xa cát vàng bốc mù trời, tựa hồ có một cánh nhân mã khổng lồ đang phóng tiến.

“Kế hoạch lần này của Nguyệt Thánh Nữ cực kỳ cơ mật, cả ta cũng chỉ mới biết ả muốn mượn binh Hồi Hột công đả Đôn Hoàng. Nhưng ả có tính ngàn toán vạn cũng nhất định không tưởng được Mặc Hương lại đi phỏ ược thế cho Cao Thư Dạ”. Phảng phất dâng trào niềm cảm khái, lão phụ thở dài:

“Bây giờ ta cũng không biết Thư Dạ có còn đến phỏ ược hay không ? Đến, đến thì sao chứ ? Hay không đến còn tốt hơn ? Hoặc có lẽ y đã phát giác sự di động của Hồi Hột, cho nên nhượng người ta đi phỏ ược thay mình để mình lưu lại ở Đôn Hoàng ?”.

Sa Mạn Hoa chợt rùng mình:

nếu quả Thư Dạ đến phỏ ược, nhìn thấy Mặc Hương bị mình đánh trọng thương, Đôn Hoàng lại rơi vào tay Minh Giáo và Hồi Hột, chàng có sẽ ... có sẽ cho là nàng đã cố ý dụ dẫn chàng vào bẫy rập không ? Nếu quả Minh Giáo và Hồi Hột đã tiêu diệt Đôn Hoàng, hủy đi cố thổ của chàng, thiêu rụi gia viên của chàng -- thù bất cộng đái thiên như vậy, chàng và nàng còn có đường để tương kiến nữa sao ?

Mười năm trước, chàng bị bán đứng, hàm oan mà không biện bạch được; mười năm sau, lại tới phiên nàng bị dùng như con cò ! Móng vuốt đanh ác của mệnh vận thủy chung cứ bầu chặt yết hầu của bọn nàng, thủy chung chưa bao giờ cho bọn họ một nửa phân cơ hội ! Nàng không dám nghĩ ngợi nữa, thoát miệng la lên, dùng tay ôm lấy đầu, toàn thân run rẩy.

“Đứa bé đáng thương ...” Nhìn thấy khuôn mặt kinh hãi của nữ tử, trong mắt lão phụ cũng tràn ngập nỗi bi thương, phát ra tiếng thở dài

não nuốt:

“Giáo Vương và bọn chúng bắt quá chỉ coi người là một con cò thí ... cả ta cũng bắt quá là một con cò thí.

Đám người ngửa tay vẫy mây sắp tay tạo mưa chỉ cố tranh đoạt cho chính mình, ai thềm để ý đến cảm giác của con cò ?”.

Thân người Sa Mạn Hoa không ngừng run rẩy, nói không ra lời. Máu không ngừng từ vết thương chảy ra, kết thành băng, nàng cảm thấy thần trí mình dần dần hoảng hốt trở lại. Nhưng nàng nỗ lực giương mắt, nhìn kỹ con đường lên từ dưới chân Kỳ Liên Sơn.

Thư Dạ ... không nên đến, không được đến ! Mong sao chàng đã phát giác kế hoạch của Mai Nghê Nhã, ở yên không rời khỏi Đôn Hoàng !

Lão phụ vuốt ve mái tóc dài của nàng, ánh mắt thương yêu tội nghiệp nhìn đứa bé mình đã nuôi nấng trưởng thành:

“Sa Mạn Hoa, người quá ngây thơ ... Bao nhiêu quyền mưu xảo trá, người cả đời cũng không nhìn thấu a. Ta một tay nuôi người lớn lên, lại cứ giương mắt xem người chịu khổ hết lần này tới lần nọ. Ôi ... đứa bé như người căn bản không nên dấn thân vào chốn phân tranh của giang hồ thiên hạ”.

Ngưng một chút, trưởng lão trầm ngâm, phảng phất đã hạ quyết tâm trọng đại gì đó, ngoài miệng lại hỏi:

– Mai Nghê Nhã hạ lệnh:

sau khi quyết chiến xong, liền dẫn người về -- Người còn muốn về sao ? Sa Mạn Hoa ?

Tuy thần trí đã dần dần mơ hồ, nhưng Tinh Thánh Nữ đột nhiên giật nẩy mình, yếu ớt vùng vẫy, cực lực lắc đầu biểu thị phản đối.

“Vậy thì, đứa bé đáng thương, ta dẫn người về lại cố hương của

người, được không ?” Trưởng lão vọng nhìn về chân trời phía đông nam, lẩm bẩm, tựa như cuối cùng đã hạ định quyết tâm:

“Minh Tôn độ thế, sao lại có thể có thứ độ pháp như vậy ? Không nên như vậy ... Tất cả không nên như vậy. Ta thật cũng đã chán ngán làm một con cò ...

Bộ xương già này coi như sẽ chôn thân ở vùng chướng khí Lĩnh Nam”.

Trong mắt Sa Mạn Hoa chợt nhoáng lên một luồng sáng, khóe miệng mấp máy mấy lần, lại không còn lực khí hồi đáp. Thần trí dần dần rời bỏ thân thể nàng, ánh mắt nàng lại một mực chăm chú ngây ngốc nhìn đại mạc bao la dưới núi tuyết, trong thị tuyến mơ hồ đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng lợt lạt cực xa dưới chân núi, như một luồng gió phóng lên. Đã nhiều năm không gặp, nàng vẫn chỉ thoáng thấy đã nhận ra liền.

Chàng đã đến ! Chàng chung quy vẫn đã trúng kế diệu hỏ ly sơn của Mai Nghê Nhã, ly khai Đôn Hoàng đến Kỳ Liên Sơn.

– Vậy thì Đôn Hoàng sẽ phải tan nát vạn kiếp không hồi phục sao ? Giữa bọn họ cũng không thể còn đường tái kiến được nữa. Nước mắt buông dài từ khóe mắt của nàng, tích đọng thành băng châu, nàng tuyệt vọng nhìn cái bóng càng lúc càng gần kia, lại nói không nên lời. Thần trí đang dần dần tiêu tán, một luồng khí giận công thẳng vào tim, một ngum máu òa trên áo trắng.

“Y đã đến !” Trên đỉnh núi, trưởng lão Diệu Thủy cũng nhìn thấy cái bóng đó, giật mình hét nhỏ:

“Bọn ta đi !”.

Bạch sư gầm gừ một tiếng, nhảy tới cổng chủ nhân đang hăm nhập trong hôn mê, phóng mình biến mất sau sông băng.

Đại Mạc Hoang Nhan

Hồi 10

Huỳnh Đệ

Vàng thái dương giăng cao trên đỉnh núi, băng tuyết ngời sáng tinh oanh. Bốn bề gió tuyết gào rú, trên tuyết đỉnh Kỳ Liên không ngờ lại không có một người nào.

Nhưng có dấu chân giẫm xéo tung hoành trên tuyết, vỡ nát một khoảng băng, không còn nghi ngờ gì nữa hiển thị giờ phút trước ở đây đã diễn ra một trận chém giết sinh tử.

Bạch y khách tốc độ như làn gió lướt lên núi, vừa nhìn thấy cảnh tượng trên đỉnh núi, lại phảng phất đã hóa thành nham thạch. Một hàng dấu chân thú lẫn dấu chân người hướng về phía nam; trên băng tuyết máu đã kết đọng thành băng, hắc y nam tử úp mặt giữa máu và tuyết, bất động. Bất chợt y đã hiểu hết.

Nhìn xa xa bóng bạch sư còn chưa tan biến hẳn, y lập tức như muốn nhấc chân truy đuổi, nhưng chân vướng phải thân thể thân thể của hắc y nhân dưới đất, y cuối cùng bỏ mất ý đồ muốn rượt theo, quỳ trên tuyết nâng người bị trọng thương dậy.

“Mặc Hương ! Mặc Hương !” Công tử Thư Dạ vực hắc y nhân trên tuyết. Trên ngực người đó máu thịt bầy nhầy, phảng phất có tên bén xuyên qua. Nhìn con người vốn đáng lẽ đã về đến Trường An mà lại

xuất hiện trên đỉnh núi tuyết, y mất hẳn lý trí há miệng chửi lớn:

“Người là con chó điên ! Con bà người, người lại đi nhiều chuyện nữa !”.

Không kịp nghĩ ngợi gì, y thò tay mò mẫm qua lớp giáp y của Mặc Hương, lôi ra một mảnh tơ sắc vàng rách nát giữa vùng máu thẫm loang lổ -- óng ánh triều dương, không ngờ có một thứ ánh sáng trong chói. Công tử Thư Dạ bất chợt thở phào một hơi.

Thiên Tàm Y !

Đó là hộ thân nhuyễn giáp năm xưa phát tặng cho sát thủ ưu tú nhất, dùng tơ băng tằm trên Côn Luân tuyết sơn hỗn hợp với bạc dày mà dệt thành, có thể giúp đám sát thủ bảo vệ an toàn cho thân mình khi đi hành thích -- Cái đêm chạy trốn khỏi Quang Minh Đỉnh mười năm trước, cũng là nhờ cái áo Thiên Tàm Y đã cứu được mạng y.

Gã tiểu tử này nguyên lai có mặc áo nhuyễn giáp đó mà đến, còn chưa thể tính là ngu khờ lắm.

Lau chùi vết thương, xúc thuốc, cầm máu, băng bó, dùng khối băng tạm ngăn chặn dòng máu kịch liệt nơi lồng ngực. Thấy tâm mạch ngưng đập, y liền đánh liều đè tay lên chỗ xương sườn gãy, dụng lực ấn xuống cho đến khi tâm tạng trong lồng ngực khiêu động trở lại.

Tuy đã lâu rồi không làm qua mấy chuyện đó, nhưng thứ bản năng đó vẫn còn in hằn trong linh hồn y, thủ pháp xử lý thương thế nghiêm trọng vẫn tiến diễn một cách cực kỳ thành thực.

Sau khi làm xong mọi thứ, y thậm chí không thềm ngẩng đầu dỗi về phương hướng bạch sư bỏ đi, hoặc giả nhìn xem cát vàng bốc mờ mịt trên đầu Đôn Hoàng thành ngoài xa ba trăm dặm. Ngoại trừ nghiêng răng lo lắng tranh đoạt lại sinh mệnh của chí hữu với tử vong, y không lo gì tới chuyện khác -- giống hệt như Mặc Hương mười

năm trước đã hết lần này tới lần nọ mang y từ bến bờ tử vong trở về vậy.

Bằng bó xong, y tuy có nghĩ đến lập tức mang Mặc Hương trở về Đôn Hoàng lo trị liệu, lại không dám di động thân thể gã. Bởi kinh nghiệm nhiều năm giúp y hiểu rõ thương thế nghiêm trọng như vậy thì dù có là cao thủ cũng cần tĩnh dưỡng tuyệt đối. Y giong tay ấn giữ mấy chỗ đại huyết sau lưng Mặc Hương, truyền chân khí dạt dào tiến nhập thân thể, bảo hộ tâm mạch yếu ớt của gã.

Y chỉ là không thể liệu được một Mặc Hương ngày nay đã trở thành “Đỉnh Kiếm Hầu” mà còn đi làm sự tình như vậy -- Những năm qua chia nhau ở đế đô và Đôn Hoàng, hai người thân phận ngày càng hiển hách, hoàn cảnh lại cũng ngày càng hiểm ác. Thói quen ganh đua mưu đồ gian xảo gạt lừa lẫn nhau cũng đã dần dần làm mất đi phần nào nhiệt huyết hy sinh tận tụy hết lòng năm xưa, nội tâm ngờ vực dần dần sinh sôi.

Bữa trước những lời nói dối với Mặc Hương ở Oanh Sào tuy là vì muốn khích gã bỏ đi mà buông tiếng lạnh lùng, nhưng những nghi vấn đó lẽ nào thường ngày trong tâm y chưa từng xuất hiện hay sao ? Hoặc có lẽ Mặc Hương đối với y cũng chưa bao giờ có ý niệm nghi ngờ sao ? Nhưng lúc nhìn thấy y chuẩn bị đi phó ước tử vong, chí hữu đã từng bán đứng y, cũng đã từng cứu y, lại quả quyết bước tới trước, che chắn trước người y, chịu cho y một mũi tên rít gió kia.

Mũi tên đó đã vá kín lại những gì đã rách.

Mặt trời từ trên đỉnh Kỳ Liên tuyết sơn chậm chậm ngã về phương tây, bóng hình từ từ trải dài ra.

Không biết đã bao lâu rồi, y mới nhìn thấy ngón tay của Mặc Hương động đậy một chút, hơi thở đều đặn trở lại. Quả nhiên không hổ là đệ

nhất sát thủ năm xưa của Tu La Trường, thân thể rèn luyện nghìn ngày đó vừa mới chịu đựng trọng thương mà vẫn hoàn phục nhanh như vậy !

“ ...” Thân người Mặc Hương rướn lên, chống tay trên tuyết, nhổ ra một ngụm máu ứ. Đôi môi mất hết huyết sắc mấp máy, như muốn vội vàng nói gì đó, lại chung quy không còn đủ lực khí, chỉ còn nước trước hết an tĩnh lại, ngấm ngấm điều động hết huyết mạch toàn thân tích tụ khí lực.

“Không cần nói !” Công tử Thư Dạ phát giác ý đồ của gã, một tay ấn nơi hậu tâm của gã, bực bội:

“Mau đưa máu lưu thông, tự mình điều tức, như vậy ta mới có thể đem ngươi xuống núi kiếm thầy thuốc !”.

“Đừng lo cho ta !” Mặc Hương lại bất chợt liều vận hết khí lực la lên một tiếng.

Máu theo tiếng hét giận dữ bất chấp tất cả của gã phún trào ra, lấm tẩm phủ đầy đất, hắc y Đỉnh Kiếm Hầu gầm lên:

“Về Đôn Hoàng ! Mau về Đôn Hoàng ! Ta nghe Diệu Thủy nói đại quân Hồi Hột sẽ đột tập hôm nay”. Gã ho khục khặc, lại nói:

“Ngươi nếu không mau quay về ...”.

Công tử Thư Dạ giật mình kinh hãi, quay đầu nhìn về hướng đông nam ngoài trăm dặm -- Ở đó, cát vàng mù trời, chiến trận trùng điệp bày bố ! Thanh thế như vậy Minh Giáo tuyệt không thể khơi khơi làm được. Hồi Hột đột tập Đôn Hoàng ? Hồi Hột hôm nay thật đã đột tập Đôn Hoàng ?

Y cũng không nhẫn nại được, nhảy vọt đứng dậy ngưng thị vọng nhìn phương đông.

“Đừng lo cho ta, mau lên, mau về Đôn Hoàng !” Những vết máu

nhuộm đầy trên hắc y, băng động trên mình tản mạn rớt rơi, nhưng giọng nói của Mặc Hương lại chém đinh chặt sắt:

“Từ lúc mặt trời mọc cho đến bây giờ, đã ... đã gần một ngày trời rồi ... Ta sợ Đôn Hoàng ... đã rơi vào tay Hồi Hột. Rõ ràng là điều hổ ly sơn ... Bọn ta ... bọn ta không ngờ đã trúng kế”.

Công tử Thư Dạ run người nhè nhẹ, phóng hết tầm mắt, gió mây chiến trường trùng trùng điệp điệp, ẩn ước hiển lộ sự kịch liệt và tàn khốc của chiến tranh.

Đã tâm lang sói của Hồi Hột, y mười năm nay không có ngày nào đêm nào mà không trấn trở đề phòng. Nhưng chỉ vì Sa Mạn Hoa ... chỉ vì sự xuất hiện đột ngột của nữ nhân đó đã khiến cho y đột nhiên phát cuồng buông rơi mọi chuyện, lọt vào kế mưu của đối phương. Cả Mặc Hương ... Đỉnh Kiếm Hầu thân kinh bách chiến, quyền khuynh thiên hạ không ngờ cũng đồng thời mê muội sao ?

“Đôn Hoàng”, Mặc Hương ho khục khặc:

“Quân thủ thành Đôn Hoàng không quá năm vạn ... nhưng xem thanh thế của đối phương tuyệt không kém thần vũ quân. Bất chợt có nạn, ta sợ Đôn Hoàng phải ...” Mặc Hương rướn mình từ trên tuyết đỉnh nhìn cát vàng xa xăm, hơi thở lúc đứt quãng lúc dồn dập, bất chợt làm một động tác cấp tốc, tựa hồ đã nuốt trọn cái gì đó. Gã ho khục khặc:

“Con đường tơ lụa trọng yếu nếu lọt vào tay Hồi Hột, cục thế Trung nguyên không còn có thể khống chế được nữa ... Người đừng lo cho ta, mau quay về đi ...”.

“Thương thế của người như vậy, lưu lại đây chỉ có một con đường chết mà thôi !”.

Công tử Thư Dạ chợt quay đầu lại, ánh mắt cũng cực kỳ phiến loạn,

hét lớn:

“Tên điên nguoi ! Vì quyền thế mà không cần cả mạng sao ? Ta mang nguoi về !”.

Mặc Hương bỗng cười lên, hít thở một chốc, nghĩ ngợi, lại nói một câu:

“Ả đã bị đưa đi Miêu Cương phía nam. Không mau chân là đuổi theo không kịp đó !”.

Công tử Thư Dạ giật mình, ngây nguoi. Trên mặt Đỉnh Kiếm Hào cũng có biểu tình cảm khái, chống tay trên tuyết, chầm chậm đứng dậy, máu tươi thấm ướt cổ áo, nhấc tay chỉ về hướng nam, lại chỉ Đôn Hoàng hướng đông nam:

“Nguoi muốn đi bên nào ?”.

Khục khặc ho:

“Hay là ... ở lại đây ? Phải quyết định cho mau, không còn thời gian nữa !”.

Tịch dương đỏ như máu, ánh lên tuyết băng tinh oanh trong suốt. Trên tuyết đỉnh, hai chí hữu đồng sinh cộng tử lẳng lặng đứng đối diện nhau.

Vùng xa xăm gió mây chiến địa trùng điệp, khói lửa mù trời, đã đến giờ phút không còn chần chừ được nữa. Không xa lắm là tà áo hoa trong mộng lần đi này tất không trở lại. Nhưng ngay trước mặt lại là bằng hữu đã vì mình mà đi phó ước, bị trọng thương đến mức nguy khốn -- Phải đi bên nào ? Một bên là mộng tưởng và túc nguyện bao năm, một bên là huynh đệ vào sinh ra tử, nhưng còn bên nữa lại là cố hương và gia viên đang bừng cháy giữa chiến hỏa phừng phừng ! Ai nặng ai nhẹ ? Ai giữ ai buông ?

Trên mặt tuyết có những giọt máu lác rắc kết thành băng, bé nhỏ

như những đóa mạn châu sa hoa đỏ lửa nở trên đỉnh tuyết, thê lệ quỉ dị, ám thị một kết cục bất tường – - Sa Mạn Hoa ... Sa Mạn Hoa ! Lần này ta lại gần sát trong thước tắc, lại đã bỏ lỡ nàng.

Trong giây lát, công tử Thư Dạ chỉ cảm thấy tim mình phảng phất bị một bàn tay vô hình khổng lồ bóp chặt, không lọt được tới một luồng hơi. Một trọng lượng không thể chịu đựng nổi đột nhiên như từ trên chót vót rơi đè xuống sinh mệnh, cơ hồ muốn đè bẹp cả tâm trí lẫn xương cốt của y. Vô số thanh âm gào thét trong lòng, vùng vẫy, giằng dữ, những tranh đoạt kịch liệt trong một sát na cơ hồ banh nát tim y. Nhưng ánh mắt của y từ lúc ban đầu dõi nhìn đã vô phương lìa bỏ khói lửa cát vàng từ xa xăm. Tuy nhìn không thấy chiến hướng, nhưng cảnh tượng quân đội dững cảm huyết chiến và bá tánh khóc than bồn đảo lại lần lượt hiện ra trước mắt. Dưới áp lực nặng nề đó, miệng y không nói nên lời, lại bất tri bất giác nhấc một bước về hướng Đôn Hoàng. Đó là bước chân gian nan nhất trong cả đời y. “Khà khà khà ...” Mặc Hương cười lớn, trông mắt chột khuếch tán một cách kỳ dị, tâm tình bất chợt phần chấn:

“Thế sự gian nan, Thư Dạ ! Người hôm nay biết rồi chứ ?

Chớ oán trách ta năm xưa đối với người không đúng”.

Sau đó gã quay đầu nhìn công tử Thư Dạ sắc mặt trắng nhợt, trong mắt lại có một vẻ tươi cười kỳ dị, thản nhiên rõ giọng:

“Tính lần này, bọn ta coi như huề ! Năm xưa khổ cho người chịu một tiền, ta hôm nay hoàn lại người một tiền; ta lúc đó đã bán đứng người một lần, người hôm nay cũng bỏ rơi ta một lần -- coi như là sòng phẳng ! Bọn ta quay về Đôn Hoàng đi !”.

Hắc y Đĩnh Kiếm Hầu ấn tay xuống đất, phóng mình lên dòng băng -- Động tác miễn tiện như vậy, cơ hồ nhận không ra một người bị trọng

thương có thể làm được.

Sao ... sao Mặc Hương trong phút chốc còn có thể bộc phát tinh lực như vậy ? Thương thể nghiêm trọng như vậy, cho dù có là võ lâm cao thủ cũng vô phương cất bước mà ? Lẽ nào gã mấy năm nay đã luyện thành công phu gì đó có thể khôi phục lại thể năng của mình trong thời gian ngắn ?

Lúc công tử Thư Dạ còn chưa có phản ứng trong khi kinh ngạc, Đỉnh Kiếm Hào đã phóng mình về hướng thót tuấn mã đen tuyền mà gã đã để lại dưới chân núi, phi thân bay lên, hét lớn về phía y:

– Mau đi, đi về Đôn Hoàng ! Trễ rồi, bọn ta còn phải đánh một trận lấy lại.

Không kịp nghĩ ngợi gì, công tử Thư Dạ phi thân bay lên lưng danh mã Đại Uyên của mình, xông liền xuống núi.

Một hắc một bạch như luồng chớp xông về hướng Đôn Hoàng gió mây chiến địa xa xa.

Ngựa Dạ Chiếu Ngọc Sư Tử vùng Đại Uyên cùng ngựa Ô Điện Truy chôn Thiên Sơn đều là danh mã tung vó vạn dặm không nghỉ, mỗi ngày vượt nghìn dặm. Giờ phút này kiên trì dong ruổi giữa đại mạc khốc nhiệt, nhẹ nhàng như gió lốc như sấm chớp.

Hắc y Đỉnh Kiếm Hào lướt vội một mực không nói gì, nắm chặt cương cúi rạp thân mình trên lưng ngựa, thần trí tựa hồ có gì hoảng hốt, trên mặt không ngờ không lộ xuất vẻ đau đớn trọng thương gì. Sau mấy canh giờ, Đôn Hoàng lọt vào tầm mắt, Đỉnh Kiếm Hào mới phảng phất định thần trở lại, ngồi thẳng dậy trên lưng ngựa, bất động thanh sắc mờ mịt vết thương, máu dính đầy tay. Sau đó trên mặt gã vẫn không hiện lộ chút đau đớn nào, rút từ trong mình ra một vật, nuốt trọn mấy lần, lại tận lực quát ngựa phóng nhanh.

Ánh mắt của công tử Thư Dạ bên cạnh đỉnh đỉnh nhìn cát vàng bốc loạn đằng trước, không nháy tới một lần, đôi hàng lông mày lưỡi kiếm nhướng cao, hận không thể một bước vượt đến dưới Đôn Hoàng thành.

Gió cát mãnh liệt, thổi tạt vào ánh mắt trừng trừng của y. Thốt ngựa Dạ Chiếu Ngọc Sư Tử bị y thôi thúc phóng cuồng, nội trong nửa ngày đã từ Kỳ Liên phóng hơn ba trăm dặm, giờ phút này đã mệt mỏi đến mức miệng sùi bọt mép. Mùi vị máu tanh truyền lẫn trong gió cát, bên tay đã loáng thoáng nghe thanh âm đao binh va chạm đỉnh tai, đang lúc phóng vội, công tử Thư Dạ phát giác người chết dưới đất càng lúc càng nhiều, mình đã lọt vào vòng chiến.

Binh giặc như mây đen vây phủ đè ép thành trì muốn đổ vỡ, ánh giáp bào như những lớp vảy vàng dưới mặt trời. Nội mười dặm ngoài Đôn Hoàng thành, toàn bộ đã biến thành chiến trường.

Từ biên duyên lọt vào chiến trường, nhìn thấy binh giáp trùng trùng điệp điệp và thang mây như rừng, máy phóng đá, hỏa pháo, công tử Thư Dạ hít một luồng hơi lạnh -- Vì trận đột tập này, Hồi Hột ít nhất đã xuất động năm vạn quân !

Mình không có mặt, gã Hoắc Thanh Lôi hấp tấp có thể chỉ huy thần vũ quân đón đỡ cuộc tiến công như vậy không ?

Nhưng vừa nghĩ đến đó, mục quang của y lạc đến trên đầu thành Đôn Hoàng, liền nhìn thấy cờ tiết Tam Diện Đại Đạo của Hồi Hột cắm thẳng trên đó, tung bay phấp phật ! Một phiên tướng Hồi Hột toàn thân vận nhung trang án đao đứng dưới cờ tiết, đội mũ sắt, khoác áo giáp sắt, uy phong凛冽. Không ngờ chính là Ngạch Đồ Hãn, đại tướng Hồi Hột mà mấy năm trước đã từng bị chàng đánh lui ! Đứng bên cạnh Ngạch Đồ Hãn lại là Hồi Hột công chúa, Minh Giáo Nguyệt

Thánh Nữ Mai Nghê Nhã -- Đây tuyệt đối là một cuộc tiến công tính toán sâu xa, Hồi Hột đã động binh quyết ý muốn chống đối Đại Dận vương triều !

Phút giây đó công tử Thư Dạ cơ hồ thất thanh kinh hãi la lên --

Không tới một ngày, Đôn Hoàng thành đã bị chiếm lấy rồi sao ?

“Thư Dạ !” Sát na thất thần đó, y nghe thấy Mặc Hương gọi mình.

Đồng bạn hắc y mặt trắng nhợt, trên trán toát những giọt mồ hôi đầm ướt, lại nhấc tay không nói gì, chỉ lên đầu thành, như làm một tư thế “sát”.

Liên thủ giết Nghịch Đồ Hãn ? Công tử Thư Dạ ngậy người trên ngựa nhìn Mặc Hương. Bọn họ hai người tuy xuất thân từ Tu La Trường, năm xưa tung hoành Tây Vực, cũng đã từng liên thủ hành thích đám vương thất của các nước, lại chưa bao giờ mạo hiểm ! Mặc Hương mình mang trọng thương không ngờ còn dám đề xuất ra kiến nghị gan cùng mình đó sao ?

“Mười năm nay người ôm ngôi vị cao quý êm ấm, đến bây giờ coi coi còn làm được gì không ? Hay là không dám ?” Mặc Hương hoành cương, tránh loạn binh, chợt cười lớn:

“Nếu quả không dám, lần này ta đi minh sát , người làm ám sát đi !”.

Từ lúc ban đầu cùng đảm đương làm sát thủ Tu La Trường, hai người bọn họ lúc liên thủ hành thích đều là một minh một ám, phối hợp không sơ hở chút nào. Người ngoài sáng mạo hiểm cực kỳ, phải thu hút hết sự chú ý và võ lực của đối phương, chực chờ cơ hội để thích khách thật sự trong bóng tối có thể một bước giết chết mục tiêu liền.

“Con bà người đi gặp quý đi !”. Chửi mắng một câu, phảng phất như một chén rượu nồng nuốt ực vào, Đôn Hoàng Thành Chủ ngửa mặt

cười lớn, trong lồng ngực như có một ngọn lửa bốc dâng, trong ánh mắt có hào tình và sát khí bấy lâu nay chưa từng thấy qua -- “ Minh sát , sự tình cần phải lộ đầu ra đón gió như vậy, đời này sao đến lượt tiểu tử ngươi đi làm !”.

Giữa tiếng cười dài, công tử Thư Dạ quát ngựa xông nhập vào trận chiến. Như một ánh chớp liên tục bay bổng, chém giết giữa chiến trận, chỗ nào cũng coi như chỗ không người. Xông tới chưa được mười trượng, bạch y đã thấm đẫm máu tươi. Nhưng giữa vạn quân, mũi kiếm ba thước tất cũng có hạn, sau khi liên tục chém mười mấy người, y thu kiếm lại, phát tay đoạt lấy một thanh trăm mã đao nặng sáu chục cân của một tên lính, huy thủ phóng một chiêu lôi đình !

“Tiểu tử đó nổi sát khí rồi ... Thật đáng sợ”. Mặc Hương đứng yên tại chỗ, hơi kinh hãi lắm lắm, nhìn bạch y công tử huy vũ trăm mã đao khổng lồ xung nhập trận địch -- Vũ khí nặng nề to lớn ô trọc như vậy không hợp với một Cao Thư Dạ khí chất công tử phong lưu văn nhã, xem ra còn có chỗ buồn cười. Nhưng mỗi một chiêu đều đoạt mấy mạng người, lúc mưa máu tung bay, không ai còn ý tưởng nghĩ ngợi gì khác, chỉ kinh hãi bồn đảo, như tuyết rơi nhằm nước sôi.

Bên kia quân Hồi Hột hoảng sợ tháo chạy, cả đại tướng Ngạch Đồ Hãn trên thành cũng đã bị kinh động, nhìn quanh bên dưới. Mặc Hương lần ngược đám đông, nhưng lồng ngực nổi cơn đau kịch liệt khiến cho gã cầm kiếm cũng không vững, vội lò dò trong mình, lại rút ra một cái bình nhỏ, không thèm nhìn xem bên trong còn bao nhiêu thuốc, ực hết vào miệng.

Nhãn thần của gã chốc lát đã biến thành hoảng hốt, nhưng chỉ trong nháy mắt nỗi đau đớn đã giảm xuống liền. Mặc Hương hét nhỏ một tiếng, giết một tên phiên binh Hồi Hột, lập tức nhanh chân nhanh tay

lột sạch áo trần da dê và nón sắt trên mình tên quân sĩ, mặc lên người mình. Gã vỗ nhẹ lên mình Ô Điện Truy, bảo mã hiểu ý người lập tức hí dài một tiếng, lội giữa đám loạn binh xông về phía cửa thành.

Còn chưa đến dưới thành, người trên lưng ngựa đã biến mất. Không ai lưu ý gã binh sĩ đó đã đi đâu -- Mặc Hương như một giọt nước dung nhập vào chiến trường, trong nháy mắt đã tan biến không còn vết tích.

“Cao Thụ Dạ ! Là Cao Thụ Dạ”. Mai Nghê Nhã trên đầu thành nhìn thấy chiến trận hỗn loạn, vừa liếc đã nhận ra nam tử bạch y vung cự đao, thoát miệng kinh hãi:

“Người đến đích thị là y ? Lẽ nào y đã giết Sa Mạn Hoa ?”.

Ngạch Đồ Hãn đang đứng trên ngoại thành, đang chỉ huy quân đội leo thang mây lên tường thành nội thành, lại bị trên thành chia nhau tưới dầu sôi đốt phỏng một số đông binh sĩ -- Nội thành không ngờ tấn công lại gian nan như vậy.

Đã được địa đồ quân cơ, tấn công đột ngột, đoạt ngoại thành bất quá chỉ hai canh giờ. Mà Thành Chủ lại không có mặt, càng khiến cho quân tâm tan vỡ, quân Đôn Hoàng rối rít thoái lui, cả Hoắc Thanh Lôi cũng vô phương khống chế cục diện. Nhưng vừa thoái vào nội thành, giữa lúc hỗn loạn, bất chợt thấy Đôn Hoàng Thành Chủ vận khôi giáp xuất hiện trên thành đầu, một mặt hét giục sát địch, một mặt phóng liên ba mũi tên bắn ngã Tam Diện Đại Đao của Hồi Hột ! Tướng sĩ oanh động, quân tâm trong nháy mắt phấn chấn. Thần vũ quân đang thoái lui được Thành Chủ dẫn dắt quay trở lại thành đầu, trấn thủ tất cả các cứ điểm.

Công tử Thụ Dạ vốn là nhân vật như trong truyền thuyết trên con

đường tơ lụa vùng Tây Vực. Còn y, Đôn Hoàng là một tòa thành sắt. Binh pháp rằng:

mười thì vây, năm thì công. Binh lực Hồi Hột xuất động kỳ này không tới năm vạn, muốn công hạ Đôn Hoàng lần này là trông nhờ vào mưu cơ kỳ tập, nhưng hôm nay không ngờ bị hãm nhập vào khổ chiến, tất là chuyện bất lợi chừng nào.

Ngạch Đồ Hãn đang vì chuyện tấn công nội thành không xong mà đau đầu, ngấm ngấm trách móc tình báo của công chúa có chỗ sai sót. Giờ phút này nghe Mai Nghê Nhã kinh hãi la lên, không khỏi giật mình:

“Công chúa, người nói người kia là Cao Thư Dạ ?” Hãn quay phắt mình chỉ người trẻ tuổi giáp trụ sáng loáng trên nội thành:

“Vậy hôm nay chỉ huy chiến sự nội thành lại là ai ?”.

“Nhất định là Cao Liên Thành”. Ánh mắt của Nguyệt Thánh Nữ trầm uất mệt mỏi, ngấm nghiến răng -- Thật là tên tiểu tử con tin mới lẻ tẻ từ đế đô quay về kia, ả sao lại không liệu được lúc đang công phá Đôn Hoàng Thành, tên khờ đó lại vận khôi giáp mà Cao Thư Dạ thường dùng khi ra trận, nhảy lên thành đầu liền ! Quân thủ thành đang rối loạn từ đằng xa vừa nhìn thấy Thành Chủ xuất hiện, cũng không phân biệt thật giả, sĩ khí liền phấn chấn, tình hình không ngờ lại nghịch chuyển như vậy.

Từ chính Ngọ đánh đến chiều, nội thành công phá lâu lắc mà vẫn không hạ được.

Thành Chủ giả mạo kia không ngờ dụng binh cũng xuất sắc không thua gì công tử Thư Dạ, đại quân Hồi Hột công kích liên tục đều bị hãn từng đợt từng đợt đánh lui. Quân thủ thành từ bên trên bắn tên xuống áp trận, đá tảng và gỗ lán không ngừng quăng xuống, tất cả

đều do Thành Chủ giả mạo kia chỉ huy nhất nhất trật tự, trấn thủ nội thành như đồng sắt vậy.

“Tả hữu cung tiến thủ, mau bắn cho ta !” Mắt thấy bạch y công tử huy động cự kiếm, đánh gạt hết chướng ngại, Ngạch Đồ Hãn liền nghĩ tới niềm hận chiến bại dưới tay kẻ đó hồi mấy năm trước, tức giận phát lệnh.

Mũi roi chỉ hướng, trường tiễn như châu chấu xé gió vun vút, cơ hồ nhận chìm hoàn toàn bóng người kia. Nhưng sau một vòng bắn, binh sĩ Hồi Hột xung quanh chia nhau ngã gục, bóng bạch y lại trái lại, vẫn di động đến trước thêm một trượng. Trăm mã đao nặng nề huy vũ trong tay không ngờ nhanh mãnh đến mức đan thất một màn ánh sáng chói ngời.

“Con bà ngươi, ta không tin ta không thể bắn chết ngươi !” Ngạch Đồ Hãn chỉ cảm thấy nộ ý tràn trào, hét lớn hạ lệnh:

“Mau bắn nữa cho ta ! Xem xem y có ba đầu sáu tay không !” Nghe thấy lời phân phó đó, Mai Nghê Nhã không khỏi nhú mày, Cao Thư Dạ nhất định phải giết, nhưng Ngạch Đồ Hãn không còn ngần ngại địch ta đang hòa trộn hỗn tạp, chỉ lo bắn tên, cũng là làm hơi quá đáng rồi.

Lại một đợt tên bay tới, trên bạch y đã lấm tẩm máu, nhưng công tử Thư Dạ không ngờ đã chém giết đến dưới thành, ngạo mạn ngẩng đầu. Nhãn thần quyết liệt đầy sát khí khiến cho Ngạch Đồ Hãn đang ở trên thành đầu điều khiển đại quân cũng không khỏi rung mình. Công tử Thư Dạ vác trăm mã đao đến dưới thành, hơi thở bình thản, bất chợt quăng đao, ấn tay vào tường thành, liền như một con bạch hạc lặn không bay bổng.

— - Không ngờ còn dám phóng lên đây ? Thật đã tẩu đầu vô lộ, muốn

xông vào nội thành sao ?

Vô luận là cao thủ cỡ nào, ở giữa không trung cũng vô phương mượn lực nữa, nhảy lên như vậy không khác gì để hở hết toàn thân, chỉ có đợi ngàn vạn quân sĩ tới bắn.

Ngạch Đồ Hãn giật mình, đột nhiên cười khằng khặc, dụng toàn lực vung roi hạ lệnh cho quân binh:

“Bắn mau ! Hợp nhau bắn cho ta ! Bắn cho y thành một con nhím cho ta !”.

Mai Nghê Nhã nhíu mày, bất chợt cảm thấy có điểm không đúng: Cao Thư Dạ xuất thân Tu La Trường, đối với nghề công kích hành thích xứng đáng là tuyệt đại cao thủ, làm sao có thể liều lĩnh như vậy ?

Ngạch Đồ Hãn lại cười lớn, không ngừng hạ lệnh:

– Đem cung đến ! Đem cung đến ! Xem ta bắn hạ tên tiểu tử kia !

Bên cạnh lập tức có một gã quân sĩ nghe lệnh bước tới, cúi đầu kính cẩn dâng lên huyền thiết trường cung. Ngạch Đồ Hãn đứng dưới cờ, trương cung lắp tên. Đang lúc muốn bắn ra, bất chợt cảm thấy trong tim ướp một luồng hơi lạnh -- Sát na đó, một thanh trủy thủ ngắn đến tuyền đã không hơi không tiếng đâm phập vào tim hãn. Vừa mau vừa chuẩn, xuyên thấu thiết giáp dày cộm !

Kẻ động thủ là tên quân sĩ vừa dâng cung. Hộ giáp trên nón sắt che phủ mặt gã, nhìn tầm thường như những binh lính tầm thường khác. Nhưng giờ phút đắc thủ, gã ngẩng đầu ngạo nghễ, nhãn thần lại sáng loáng như hàn tinh.

“Mặc Hương ?!” Nguyệt Thánh Nữ ngay sát na đó nhận ra liền gã sát thủ nổi tiếng không biết đã từ lâu không biết hạ lạc nơi nào, không khỏi thất kinh. Đệ nhất sát thủ của Tu La Trường đã thất tung mười

năm không ngờ lại xuất hiện trên đầu thành Đôn Hoàng !

Ả đã thấy có biến, thoát miệng hô hoán:

“Thập nhị hắc y, toàn lực giết cho được !” Mười hai hắc y đao khách theo hầu bên mình ả lập tức phát động, bao vây thích khách trên thành đầu.

Nháy mắt thối khởi học lạc, bên kia vạn tiễn nhất tề bắn ra, dĩ nhiên là bắn nhắm bóng bạch y ! Bạch y đẫm máu sắp hướng mình rơi xuống giữa đao binh như rừng dưới thành, đám binh sĩ dưới thành la ó, liền nhất tề tụ lại. Nhưng Mặc Hương bất chấp không lo lắng, lại phóng đoạt lấy một cây cung, cấp tốc bắn xuống một tên !

“Thư Dạ, mau !” Gã vừa hét lớn, tên bắn vào hư không. Giữa không trung mũi tên bị đập gãy gọn, nhưng mượn thế nhún đó, thân ảnh vốn đã kiệt lực lại lấy đà bật cao thêm ba thước, ngón tay bấu được thành đầu liền phóng người lên. Đồng thời, bạch y đẫm máu đã rơi xuống đất, thủng lỗ chỗ trăm ngàn lỗ.

“Nguy quá ! Xém chút thành con nhím rồi”. Mặc Hương thở phào, nhìn tên rơi như rừng, cười thốt:

“Kim thiên thoát xác. May là người phản ứng nhanh nhẹn, giữa không trung đã cởi bỏ y phục”.

“Trước mặt bao nhiêu người như vậy mà thoát y quả là lần đầu tiên”. Cao Thư Dạ chỉ còn lại quần áo trong cũng thở hắt hắt đáp lời. Bên dưới giữa vạn quân chỉ biết chém giết, trên mình đã dính mấy vết thương tên, nhưng y vẫn ứng đáp đùa bỡn với đồng bạn -- từ xưa đến nay đều như vậy ... liên thủ hành động biết bao năm, càng gặp quan đầu nguy hiểm, bọn họ càng bình tĩnh phóng túng.

“Coi kìa, là thập nhị hắc y Tu La Trường mới bồi dưỡng”. Nhìn sang đám hắc y nhân dữ dằn vây quanh, Mặc Hương vội vàng phán đoán:

“Cho dù là đám văn bối của bọn ta -- hai chống mười hai, đánh không lại”.

Công tử Thư Dạ đề kiếm dựa lưng vào lưng Mặc Hương, giận dữ:

– Đánh không lại thì mau chạy đi !

Mặc Hương liếc mắt dò xét xung quanh, cấp tốc nhỏ giọng:

– Còn cách cửa thành của nội thành khoảng ba chục trượng. Liên hợp đánh mười hai người, bọn ta mỗi người phụ trách sáu tên. Có nắm chắc không ?

Công tử Thư Dạ cười lạnh:

– Bọn ta lần nào xuất thủ còn nắm chắc được sao ?

Câu nói còn chưa dứt lời, phảng phát như có thần giao cách cảm, hai người đồng thời bộc phát tới. Mặc Hồn và Thừa Ảnh hoạch vẽ vòng cung nhanh mãnh, chia tả hữu hai đường. Thập nhị hắc y cũng cùng xuất thân Tu La Trường liên bạt đao ngăn chặn, chiêu thức đó đây không ngờ đều tương hỗ nhau thuận thực đến mức không thể nào hơn được nữa. Nhưng chiêu số tuy đồng dạng, kinh nghiệm lại chênh lệch nhau. Đám hậu bối làm sao có thể là đối thủ của hai vị tiền bối đồng hành kia ? Mặc Hương và Thư Dạ cười lớn, hợp kiếm xuất thủ, không ngờ giống hệt như quay trở về lúc nhất khởi giết chết giám trường Diệu Phong năm xưa !

Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã nhìn thấy nhất hắc nhất bạch hai luồng chớp nhoáng lên, thập nhị hắc y khó lòng chạm tới luồng sáng, hết tên này tới tên nọ bị đánh lui trúng kiếm liên miên. Ả hoang mang gào thét hạ lệnh bắn tên, nhưng ả tuy là công chúa, lại không có binh quyền, sĩ tốt xung quanh nhất thời không dám động đậy.

Mặc Hương và Thư Dạ một khi liên thủ, thế gian này còn có gì có thể ngăn trở nổi ?

Tới khi giết chết hắc y sát thủ cuối cùng, bọn họ đã xông đến dưới nội thành. Công tử Thư Dạ hét gọi quân thủ thành Đôn Hoàng mở cửa, nhưng vừa ngẩng đầu lên, lại đã nhìn thấy vị tướng trẻ trong bộ bạch bào giáp trụ sáng ngời trên thành đầu. Nhãn thần của y chợt biến hẳn.

– - Liên Thành ? Không ngờ Liên Thành đã mặc khôi giáp của mình, dẫn binh thủ giữ nội thành !

Nháy mắt đó trong lòng y đột nhiên có cảm giác cực kỳ phức tạp, không biết là hân hoan, hay là tuyệt vọng. Y một mặt một mực kỳ vọng nhị đệ có thể một mình cáng đáng tất cả, hôm nay lúc phát hiện Liên Thành quả nhiên có tài năng đó, lại cảm thấy mình bị bức vào tuyệt cảnh.

“Mặc Hương ... Người đã tính sai một điểm rồi”. Hè nụ cười khổ, công tử Thư Dạ đánh lui vài tên lính Hồi Hột nhào tới, lại đối lưng Mặc Hương, lời nói dĩ nhiên hơi mệt nhọc:

“Ba chục trượng gì chứ ... Có Liên Thành ở đó, nội thành ta có chết cũng không vào tới. Bây giờ làm sao ? Cùng leo thang mây vào nội thành ? Làm vậy có phải là thành mục tiêu sống không ?”.

Nhưng ngoài ý liệu của y, Mặc Hương sau lưng một hồi lâu rồi mà vẫn chưa hồi đáp. Công tử Thư Dạ nhin không được muốn quay người lại, chợt cảm thấy trên lưng mình âm ảm. Xoay tay lần mò, không ngờ bàn tay dẫm máu !

“Mặc Hương ! Mặc Hương !” Y kinh hãi quay mình đỡ đồng bạn nhãn thần đã bắt đầu trợn trắng, vừa đỡ lấy là tay đã lại thấm dẫm máu -- Trên hắc y dĩ nhiên đã thấm ngập máu, nhưng bị màu đen che giấu, không ngờ còn chưa lộ ra. Mặc Hương miễn cưỡng ôm kiếm, không để mình ngã gục, nhưng sắc mặt lại tái trắng đến mức chưa từng có.

Hồi này mới kịch đấu liên miên, thực tại đã hao tận hết thể lực của gã, gã có muốn giả bộ cũng không còn được nữa.

“Liên Thành ! Mở cửa !” Công tử Thư Dạ chung quy nhện không được nhìn về hướng huỳnh đệ trên thành la lớn, thanh âm run rẩy:

“Mau mở cửa ! Ta cầu người, mau mở cửa ! Ta có thể không vào thành, nhưng người phải để Mặc Hương tiến vào !”.

Đây là lần đầu tiên y mở miệng khẩn cầu trong suốt cuộc đời kiệt ngạo. Nhưng người vận khôi giáp trên thành đầu lại quay mình bỏ đi. Sau lưng đương đối với đại quân Hồi Hột, công tử Thư Dạ chỉ cảm thấy trong tâm lạnh giá từng hồi. Y không còn lo gì nữa, xô Mặc Hương ra sau người, bật kiếm quay đầu đối diện với binh lính Hồi Hột chậm chậm vây bọc. Trên ngoại thành, Nguyệt Thánh Nữ đang cười lạnh, nhìn hai người không còn đường chạy, bị bức bách trở lại lọt vào thiên la địa võng.

Dưới tình huống như vậy, trong lòng y dĩ nhiên đã biết không còn may mắn gì nữa.

Nhưng có gì có thể quan trọng hơn là cứu lấy mạng Mặc Hương ? Có bí mật cố gắng bảo vệ gì đi nữa, công tử Thư Dạ bất chợt cũng thối lộ ra hết, một đằng không ngừng huy kiếm giết chết địch nhân xông tới, một đằng hét to:

– Liên Thành người nghe đây ! Người dưới thành là người đã mười năm chiếu cố cho người ở đế đô ! Chính là Đĩnh Kiếm Hầu ! Người mau mở cửa, mau mở cửa ra !

Binh lính không ngừng nhào tới, không ngừng chém giết. Máu tươi nhuộm đầy mặt y, y vẫn liều mạng gào thét, không dám ngưng nghỉ hạ thủ.

“Cái gì chứ ...” Bên tai có người thì thào, chợt bên hông bị ôm ghì, y

định huy kiếm chém xuống, lại nhìn thấy sắc mặt trắng nhợt không còn một giọt máu của Mặc Hương, đồng bạn của y đang tận hết chút lực khí cuối cùng, kéo y từ giữa đám loạn binh lại, chỉ cho y thấy: “Cửa nội thành đã mở rồi ... Người ... người còn kêu gào quỷ ma gì nữa ...”.

Mặc khôi giáp của y, Liên Thành đang đứng sau cánh cửa thành đã mở rộng, nhìn y, miệng mấp máy.

Công tử Thư Dạ vừa hoảng kinh vừa mừng rỡ, không nghĩ ngợi gì nữa, liền đỡ Mặc Hương xông qua cửa. Sau lưng binh sĩ Hồi Hột ào ạt tiến theo, nhưng Hoắc Thanh Lôi dẫn binh phía sau cửa hiển nhiên đã có phòng bị từ sớm, một mặt ra lệnh đóng cửa, một mặt đao phủ thủ mai phục hai bên liền nhào tới, giết đám phiến binh Hồi Hột lọt vào trong.

“Công tử, ngài đã trở về rồi !” Hoắc Thanh Lôi chỉ nói được câu đó, lại tiếp tục dẫn binh sĩ lo đóng chặt cửa thành.

Công tử Thư Dạ đỡ Mặc Hương vào trong nội thành, sau chuyển sinh tử nghịch chuyển, còn cảm thấy hoảng hốt hoang mang. Cách vài bước, Cao Liên Thành toàn thân vận nhung trang đã đứng đón, miệng môi mấp máy, tựa hồ muốn nói gì lại không nói nên lời. Công tử Thư Dạ thở hổn hển, gạt đầu nhè nhẹ:

– Nhị đệ, ta biết người hận ta thấu xương. Yên tâm đi, lần này người có tài thủ trụ Đôn Hoàng, bộ khôi giáp vận trên người người không cần cởi ra nữa ! -- Chỉ cần người chiếu cố Đình Kiếm Hầu cho tốt, muốn ta lui ra khỏi Đôn Hoàng ra ngoài gặp đám loạn binh cũng được.

Miệng Liên Thành lắp bắp, vẫn chưa nói nên lời. Bất chợt như một mũi tên bay vút tới, chàng hô nhỏ:

– Đại ca !

Câu nói đó bộc phát như lôi đình thành linh ụp xuống, khiến cho Đôn Hoàng Thành Chủ vào sinh ra tử không đổi sắc mặt phải ngăn người tại đương trường. Y nhìn Liên Thành xông tới, tay nắm lấy tay y, lời không thành tiếng kêu y là đại ca. Nháy mắt đó công tử Thư Dạ cảm thấy trong đầu mình là một khoảng không -- Trong ký ức, nhị đệ của y chưa từng dùng giọng điệu đó gọi y là đại ca !

“Đại ca !” vị tướng lãnh trẻ tuổi hồi nãy mới chỉ huy đại quân liên miên huyết chiến, thủ giữ Đôn Hoàng, giờ phút này chợt như một hải tử máu mếu:

“Đại ca, tôi đã biết hết ... Dì Lục ... dì Lục đã nói hết cho tôi biết ! ...”. Công tử Thư Dạ kinh ngạc nhìn nhị đệ, nhìn chàng rút trong mình ra một lá thư, trên mặt giấy còn dấu mực loang lổ:

“Dữ quân kim thế vi huynh đệ, canh kết tha sanh vị liễu nhân”.

“Đệ muốn đi tìm huynh ... nhưng huynh không có mặt, Hồi Hột lại đột nhiên tập kích ... Đệ, đệ chỉ còn nước mặc khôi giáp của huynh ra trận”. Ánh mắt Liên Thành ươn ướt, hoàn toàn không che giấu nỗi kích động và hối hận trong nội tâm, vội vàng cởi bỏ nhung trang trên mình:

“Xin trả lại huynh, đại ca, đệ không muốn đoạt vị trí Thành Chủ !

Đệ chỉ là ... chỉ là sợ Đôn Hoàng lọt vào tay Hồi Hột ...”.

– - Nháy mắt đó, công tử Thư Dạ nhìn nhị đệ máu mếu như một đứa bé, bỗng dâng trào đủ thứ tình cảm trộn lẫn.

Thật là một hải tử khờ khạo ... vẫn còn thù giết mẹ, nhưng sau khi thấy lá thư kia, Liên Thành lại quyết định bỏ hết oán hận bao năm như vậy ? Cho dù không nghĩ tới tư oán, giờ phút này chàng đã mở cửa thành đón mình vào, lại đồng thời cũng buông bỏ luôn quyền lực

ngôi vị Đôn Hoàng Thành Chủ ! Đứa bé khờ dại ...

“Hiện tại ... người chắc đã biết ta ... ta tại sao lại giáo huấn chàng ta như vậy ?”.

Nhãn thần của Mặc Hương rời rã, thương thể trên mình đau đớn đến mức mặt mày méo mó, lại từ từ mỉm cười, giọng nói đứt quãng:

“Chỉ có người như vậy mới có thể cùng người ... cùng người trở lại thành huynh đệ ... Ta ... ta ...”.

Nói còn chưa dứt lời, công tử Thư Dạ cảm thấy vai mình như nặng nề hơn, thân thể Mặc Hương đầm máu chột trì nặng xuống. Một bình bích ngọc từ trong tay người đã mất đi tri giác rơi xuống, trong bình trống không -- Cục Lạc Đan ! Thứ Mặc Hương uống không ngờ chính là Cục Lạc Đan đã thuận tay đem đi từ Oanh Sào !

Chính là nhờ vào thứ dược lực mê ảo đó làm tê tái thân thể, hoãn bớt đau đớn, con người bị trọng thương mới miễn cưỡng chống giữ tới bây giờ.

“Mặc Hương ! Mặc Hương”.

Đại Mạc Hoang Nhan

Hồi 11

Trở Về

Triều lên trời lặn, khói sương loang cuồn cuộn. Sau ba ngày bị vây, viện quân lục tục kéo đến, đại quân Hồi Hột tự giải tán, chỉ lưu lại đồ

đặc và thi thể ngổn ngang. Lợi dụng chiến loạn, đám Minh Giáo giáo đồ của Đại Quang Minh Cung đông lại thành công đi vòng ngoại thành vào Trung Nguyên dưới sự dẫn lãnh của Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã. Đợi đến khi chiến cục bình định, dĩ nhiên đã không còn đuổi kịp nữa.

Sau khi thu hồi lại ngoại thành, Đôn Hoàng Thành Chủ một mặt viết tấu chương đem mọi sự báo lại cho Đại Dận vương triều biết, một mặt chỉnh lý tàn cục.

Trải qua một trường hỗn loạn, đám bộc phó tỳ nữ kinh hoàng khiếp đảm mới phát hiện Lục Cơ đã tự ả trên Dao Hoa Lâu, có lưu lại một phong thư, nói:

đã là Thành Chủ có ân đối với nhị công tử, ả không thể phục thù cho chủ mẫu nữa. Nhưng vì đã đem Đôn Hoàng bán đứng cho Hồi Hột, không mặt mũi nào tái kiến Hoắc Thanh Lôi, chỉ còn đem cái chết để từ tạ, chỉ cầu xin Thành Chủ ngày sau đối tốt với ấu đệ.

Công tử Thư Dạ đọc được thư, cả một hồi lâu không nói gì, ra lệnh cho người đem Lục Cơ an táng bên cạnh mộ phần của phu phụ lão Thành Chủ.

Thời thiếu niên quen biết với Lục Cơ, y biết ả nguyên cũng là người thiện lương thông hiểu. Nhưng quyền thế và âm mưu đã làm méo mó linh hồn của nữ tử đó -- Cho dù nữ nhân đó cả đời âm hiểm ác độc, nói cho cùng, chỉ bất quá là vì lòng trung nghĩa với ân nhân năm xưa. Đến cuối cùng, ả vẫn không hủy diệt những phong thư trong ống ngọc, mà đem chân tướng nói cho Liên Thành biết -- Chỉ bằng vào hành động cuối cùng đó trong đời ả, y đã tha thứ tất cả. Nhưng ả không ngờ vẫn tìm cái chết.

Sau cuộc chiến, Đôn Hoàng thành dần dần khôi phục lại trật tự như

trước. Nhưng Đại Dận vương triều phong vũ phiêu diêu, Minh Giáo phen này lại đã xuyên thành đông khứ, chỉ e từ nay Trung Nguyên vô luận là trên triều đình hay trong võ lâm cũng không còn yên ổn nữa. Thời cục nghiêm trọng, chỉ ở lại Đôn Hoàng tu dưỡng không tới ba ngày, Đĩnh Kiếm Hầu liền giục ngựa bí mật trở về phương đông. Ngoài Đôn Hoàng thành cát vàng mù trời, tà dương kéo bóng dáng hai người dài thượt. Xa xa một đoàn thị vệ đang đợi vương hầu nói xong lời từ biệt. Con đường cỏ đạo ướm gió tây, người đế đô quay về, quán bên đường rũ bóng liễu, giữa gió cát dừng chân nói một chữ biệt tình có mấy ai ?

“Từ biệt con bà gì, sau khi ta về tới đế đô nhất định sẽ cẩn thận”. Hắc y Đĩnh Kiếm Hầu như không nhìn được, phi thân lên lưng Ô Điện Truy, bỗng cười lên:

“Sau này đừng có uống bậy bạ thứ thuốc kia nghe không tên tiểu tử ham chết người ! Ta rời khỏi Tu La Trường nội trong nửa năm đã cai liền, người lại càng lúc càng trầm mê. Lần này lúc vừa gặp người, bộ dạng giống như người chết hù ta giết mình”.

Bạch y công tử tổng biệt mím một nụ cười lợt lạt, chỉ nói:

“Người lần này uống trọn nguyên một bình một hơi, trở về cũng phải cai thêm lần nữa đó”.

Đĩnh Kiếm Hầu ngồi trên lưng ngựa nhìn mặt đồng bạn, bất chợt có chút lo lắng - – Sao lại biến thành tâm tưởng trì trệ chán ngán như vậy ? Phảng phất như một thanh kiếm bén tuyệt thế rút ra khỏi vỏ chém một chiêu, lại liền lập tức quay về trong vỏ, biểu tình của Thư Dạ giờ phút này lại mệt mỏi lãnh đạm như vậy, hoàn toàn không còn ánh sáng nhanh mãnh tung hoành sa trường khiến thiên quân vạn mã trốn chạy mấy ngày trước. Bộ dạng tái nhợt, vừa âm uất vừa

trầm mặc này phảng phát lại trở thành vị Thành Chủ xa hoa say đắm mê mộng trong Oanh Sào.

Đặc biệt nhớ đến lúc biểu tình của Thư Dạ lúc nói câu “Sống không có gì vui, chi bằng chết cho rồi”, gã không khỏi rùng mình.

Đĩnh Kiếm Hào chợt nhảy từ lưng ngựa xuống, vồ mạnh lên vai công tử Thư Dạ, giơ tay chỉ về chân trời phương nam vàng sẫm:

– Đợi đến khi đại cục đã định, cứ đi Miêu Cương tìm nàng ! Ta biết người không muốn làm Hoàng Đế, mỗi người một chí, ta không miễn cưỡng người.

Cát vàng xào xạc thổi rất mặt, công tử Thư Dạ ngẩng đầu dõi mắt về phương nam, trong mắt lại dâng một nụ cười khổ -- Đã mười mấy năm, hết lần này tới lần nọ cứ kè sát đó mà lỡ dịp. Mệnh vận tựa hồ không cấp cho hai người tới một nửa phân cơ hội.

Tình với nghĩa từ xa xưa đã khó lòng gồm lo hết. Từ lúc trên đỉnh Kỳ Liên Sơn đối diện với những chọn lựa, cho đến khi cất một bước dâng hiến về phía Đôn Hoàng, y đã thêm một lần mất đi Sa Mạn Hoa -- Y ở cái thế giới phù du lạnh lẽo này, nội tâm còn tồn lưu mộng tưởng duy nhất đó, lại đã khinh bạc để vượt tay vỡ nát.

Y không khỏi làm một động tác theo thói quen:

đưa tay ấn trên lồng ngực, mặt buồn rười rượi.

Đã qua bao năm rồi, niềm đau đó vẫn khắc cốt ghi tâm -- phảng phát như những sợi tóc mong manh bị bắn nát trong máu thịt y đang trôi dạt trong huyết mạch, sinh sôi nảy nở, vây cuộn lấy trái tim y, khiến cho y ngày đêm không quên được. Nhưng chủ nhân của mây tóc đó nay đang ở phương trời nào ?

Đĩnh Kiếm Hào nhìn biểu tình mặc nhiên của y, dụng lực vỗ ngực mình, bảo chứng:

– Yên tâm đi, nhất định sẽ tìm được ! Đợi đến khi ta đã an định cục diện bên đế đô, liền hạ lệnh cho các bang phái khắp thiên hạ nhất tề tìm kiếm.

Công tử Thư Dạ chỉ cười một tiếng:

– Còn chưa lên ngôi Hoàng Đế đã nghĩ tới chuyện mượn công lo tư ?

“Thiên tử không có tư sự”. Hắc y Đĩnh Kiếm Hầu thản nhiên cười lớn, mặt mày ngạo nghễ, chợt ngưng cười:

“Cho dù người tìm không được nàng, người vẫn còn có huynh đệ ! -- Cái gì mà sống không có gì vui, nghe thú vị quá ! Sống không có gì vui ?

Sống không có gì vui thì tại sao người hôm đó còn liều mạng giết địch ?”.

Nghĩ tới trường quyết chiến vào sinh ra tử mấy ngày trước, công tử Thư Dạ hơi ngây người, bất chợt thở dài một hơi:

Sa Mạn Hoa là mộng tưởng của y, quyền thế đế đô là bá đồ của Mặc Hương. Có lẽ trong cả đời người, cái dễ truy đuổi là mộng tưởng và bá đồ -- Nhưng bên trên đó, thực ra còn có những thứ khác, tỷ như: huynh đệ và cố thổ.

Đó là gánh nặng vĩnh viễn khó buông xuống trong đời y. Có lúc, con người khơi khơi chỉ vì gánh nặng như vậy mà cực lực bồn tẩu.

Bạch y công tử bỗng buông một tràng cười tươi tắn, quay mình:

– Được, trở về đế đô ráng cẩn thận, ta đợi người làm Hoàng Đế !

Đĩnh Kiếm Hầu giục ngựa quay về, cát vàng bốc mù. Công tử Thư Dạ nhìn theo đoàn thị vệ hộ tống đi khỏi, liền chậm chậm quay người đi, lưng thẳng thông dong, chấp tay sau lưng một mình trở về giữa ánh tà dương như máu.

Trên chiến trường ngoài Đôn Hoàng thành, xe cộ đồ đạc lẫn thi thể vẫn ngổn ngang, loài ưng ăn xác người lượn đẩu moi móc máu thịt. Gió cát gào rít, quyen cuốn theo những cơn lốc xoáy bé nhỏ, phảng phất đang lôi kéo những linh hồn lìa khỏi xác thịt bơ vơ múa lượn trên không. Xa xa có vài bóng người trơ trọi lang thang giữa sa trường, mai táng thi thể những binh lính Hồi Hột đã bỏ mình trong chiến tranh.

Gió cát tạt qua tai, y phảng phất nghe xa xăm có người đang xướng ca:

*“Nhân thuyết thiên vũ thị cá phúc bồn, ngã môn bồ bặc trú tại thử
sinh tử. Minh tôn thị ngã Từ Phụ, lĩnh ngã đồng quy bỉ ngạn nhạc thổ
-- Lai như lưu thủy hề, thế như phong.*

Bất tri hà lai hề, hà sở chung !” (Tạm dịch:

“Người ta nói nhà trời là cái chậu lật ngược, bọn ta bò lổm ngổm giữa sinh và tử. Minh Tôn là người Cha hiền từ của ta, dẫn dắt ta cùng trở lại vùng đất hứa bên bờ bên kia -- đến như nước chảy hề, đi như gió. Không biết đến từ đâu hề, cùng về lại chỗ đó !”) Đến như nước chảy hề, đi như gió; không biết đến từ đâu hề, cùng về chỗ đó ! Bên bờ bên kia có thật là vùng đất hứa không ?

“Đến năm Cảnh Đế thứ mười tám, mùa thu, Hồi Hột Ngạc Đồ Hãn dẫn năm vạn quân bộ kỵ tập kích Đôn Hoàng. Đánh được ngoại thành, sau đó bỏ mạng. Công tử Thư Dạ nắm chức thủ thành mà thất tung, thứ đệ Liên Thành lấy giáp trụ của huynh trưởng, điều khiển binh sĩ giết địch, có Hoắc Thanh Lôi theo giúp. Người người thấy công tử trở về, quân tình phấn chấn, chung quy đã đánh đuổi được địch. Đôn Hoàng yên lành. Được người tôn kính, danh tiếng công tử Liên Thành vang khắp Tây Vực”.

– - <> Trường huyết chiến đó, cuối cùng rơi vào sử sách chỉ có mấy dòng đơn sơ như vậy.

Hai tháng sau, đế đô truyền ra lời đồn có thích khách nhập cung hành thích, nghi là đám dư nghiệt Minh Giáo tác loạn, triều đình đối với chuyện vây diệt Minh Giáo càng ráo riết hơn. Nguyệt Thánh Nữ đến từ tổng đàn tiếp nhậm chức Giáo Chủ, dẫn lãnh dư đảng Ma Giáo ở Trung Nguyên lui vào bóng tối ngấm ngầm hoạt động, che giấu tầm tích. Mùng ba tháng mười hai năm Cảnh Đế thứ mười tám, Dân Cảnh Đế băng hà, không có con. Đĩnh Kiếm Hầu phụ trợ Nam An Vương thế tử kế vị, cải nguyên là Thái Hưng, thị là Vũ Thái Đế. Vũ Thái Đế ấu thơ cần trợ giúp, lệnh cho Á phụ Đĩnh Kiếm Hầu nhiếp chính.

Tháng sáu năm Thái Hưng thứ nhất, Tây Vực vừa an định. Đôn Hoàng Thành Chủ Cao Thư Dạ dâng biểu xin từ hết tước vị, không đợi đế đô ân chuẩn đã treo mào mà đi, không biết ra sao. Đại Dân triều đình hạ chỉ lệnh cho kỳ đệ Liên Thành nối chức, kế nhiệm tước Đôn Hoàng Thành Chủ kiêm An Tây Tiết Độ Sứ, gia phong làm Tây Trữ Vương, phong Hoắc Thanh Lôi làm Thần Vũ tướng quân.

Công tử Thư Dạ từng là nhân vật truyền kỳ trên con đường tơ lụa từ đó đã biến mất, có người nói y đã đi đế đô, có người nói y đã đi Nam Cương, thậm chí còn có người nói y đã lên thuyền đi hải ngoại ...

Con đường tơ lụa vẫn phồn hoa như trước, thương lữ các nước lai vãng càng đông đúc, đem cổ sự Đại Mạc Hoang Nhan truyền bá khắp bốn phương tám hướng, bao gồm cả khúc hát công tử Thư Dạ tự chế năm xưa cũng được truyền hát trong mây gió -- Tướng quân đàm tiếu loan cung, Tần vương nhất nộ kích phũu.

Thiên hạ thủy dữ phó ngô câu ? Biến kỳ quần hùng thúc thủ.

Tích thì khấu, tận vương hầu, không huyền đoan linh hà sở cầu ?
Thiết mã thu phong nhân khứ hậu, thư kiếm tịch liêu uống ngưng
mâu.

Tích hựu triều ca dạ huyền chi cao lâu, thượng hữu khuynh thành
khuynh quốc chi vũ tỵ, Yên Triệu thiếu niên du hiệp nhân, hoành
hành tu tỵ kim tôn tửu, Kim tôn tửu, khí tận sầu !

Sầu tận khí, tân khúc thả mặc xướng biệt ly.

Đương thời thùy gia nữ, cố phán hựu tương phùng ? Trung gian lưu
liên ý, họa lâu kỷ vạn trùng.

Thập bộ sát nhất nhân, khẳng khái tại Tàn cung. Linh linh bất khẳng
đàn, phiên thiên ảnh kinh hồng.

Nại hà giang sơn sinh không đồng, tử sinh tri kỷ lưỡng tranh vanh.
Bảo đao ca khóc đàn chỉ mộng, vân vũ tung hoành phúc thủ không.
Bằng lan vô ngữ ngôn, đề ngang mạn tam lộng:
vấn anh hùng, thùy thị anh hùng ?

(Nhờ Vi Nhất Tiểu đại hiệp ở Việt Kiếm dịch:

Tướng quân cười nói giương cung, Tàn vương tức giận gõ vù.
Trong thiên hạ biết gửi gắm ngô câu kiếm cho ai ? Khi khắp cả quần
hùng đều chịu bó tay.

Bọn cướp ngày xưa đều đã thành vương hầu, dây cung bỏ không,
mũi tên gãy đoạn, còn mong gì nữa ?

Người đã ra đi, chỉ còn lại tiếng thiết mã vang trong gió thu, thư kiếm
lẻ loi cho ánh mắt đau buồn.

Ngày xưa lâu cao vang tiếng ca sớm, tiếng đàn đêm, trên đó có tà áo
vũ nữ khuynh quốc khuynh thành.

Những thiếu niên du hiệp đất Yên Triệu, dọc ngang uống cạn rượu
trong chén vàng.

Rượu trong chén vàng, vút bỏ cả nỗi sầu !
Vút bỏ hẳn nỗi sầu, khúc ca mới xin đừng hát tiếng biệt ly.
Cô gái nhà ai ngày xưa ấy, ngoảnh đầu mong lại được tương phùng
? Tâm ý thiết tha trong lòng nàng, lâu son cách mấy muôn trùng.
Mười bước giết một người, khẳng khái tại cung Tần. Ngàn ngừ
không muốn buông cung, phát phối bóng chim hồng kinh sợ.
Chẳng nề núi sông nghiêng ngửa, tri kỷ chênh vênh giữa sống và
chết.
Ôm bảo đao, ca khóc giấc mộng ngắn ngủi, tung hoành mây gió phút
chốc tay không.
Dựa lan can không nói, ngang ngửa thổi khúc Tam lộng, hỏi anh
hùng, đâu là anh hùng ?)
Hết

Dịch giả: Quân Xà Lỗn
Nguồn: Nhan Môn Quan
Được bạn: ms đưa lên
vào ngày: 8 tháng 10 năm 2005